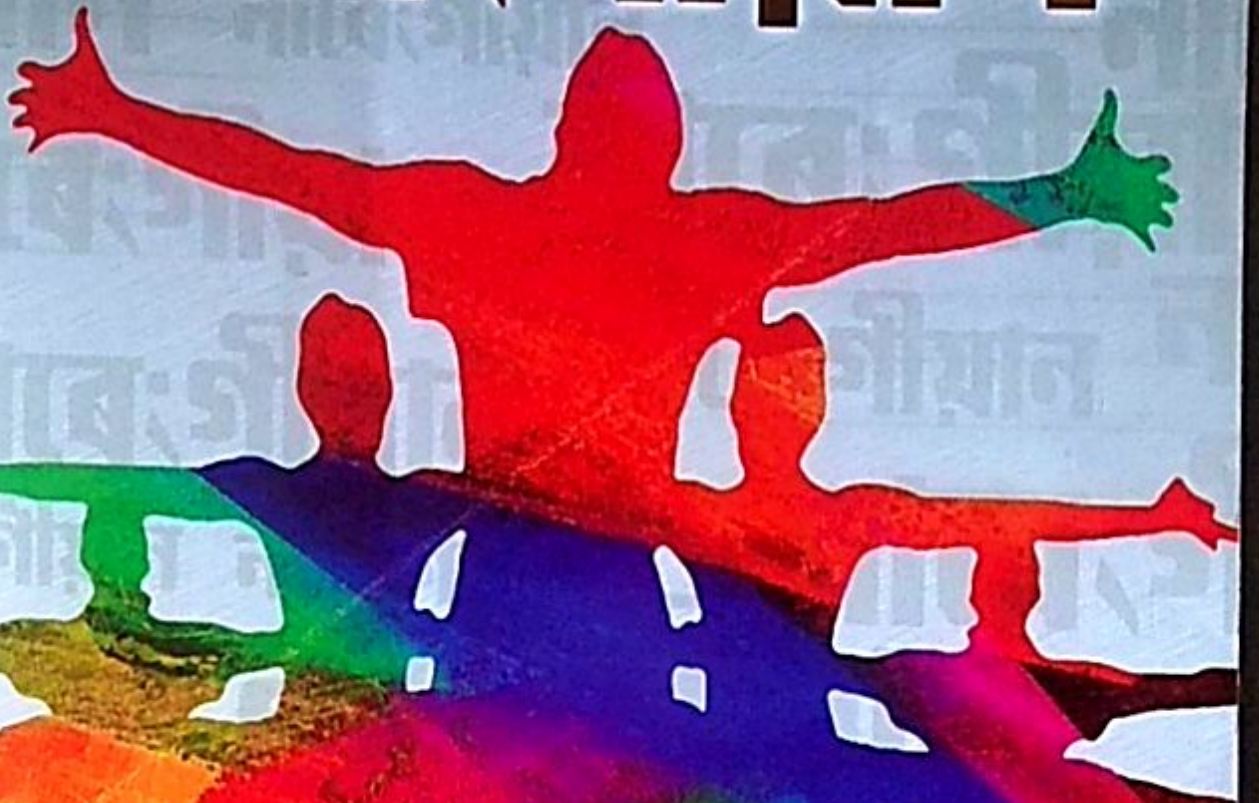

নাৰেংগীয়া

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আলোচনী
২০১৪-১৫ বৰ্ষ

EDITORIAL BOARD

Seating L to R : Nitral Mishra (Vice Principal), Sumita D'Chetry, Beeta Datta Hazarika (Principal),
 Irami Thakuria, Rama Bhattachari
 Seating L to R : Tralokya Kalita (Magazine Secretary), Dipjyoti Kalita (Asst. Magazine Secretary)

NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA UNION BODY, 2014-15

Seating L to R :
 Seating L to R :
 Seating L to R :
 Seating L to R :

নারাঙ্গীয়া
NARANGIAN
 2014-2015

সম্পাদক
 ত্রৈলোক্য কলিতা
 দ্বীপজ্যোতি কলিতা

নারাঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় আলোচনী
 MAGAZINE OF NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA

সম্পাদনা সমিতি
সুনিত্রা দেবী ছেতী (তত্ত্বাবধায়ক ইংৰাজী বিভাগ)
ইৰাণী ঠাকুৰীয়া (তত্ত্বাবধায়ক অসমীয়া বিভাগ)
মৃগাল মেধী (উপাধ্যক্ষ)
ৰমা ভাঙৰী (তত্ত্বাবধায়ক হিন্দী বিভাগ)
ত্ৰৈলোক্য কলিতা
দ্বীপজ্যোতি কলিতা

প্ৰকাশক
নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
দূৰভাষ : ০৩৬১-২৬৮২৯৫৪

বেটুপাত, অলংকৰণ আৰু মূদ্ৰণ
বিলীত বুক বিক্ৰম
চানমাৰি, গুৱাহাটী - ৭৮১০০৩
দূৰভাষ : ৯৬৭৮৮৪৩০৫২

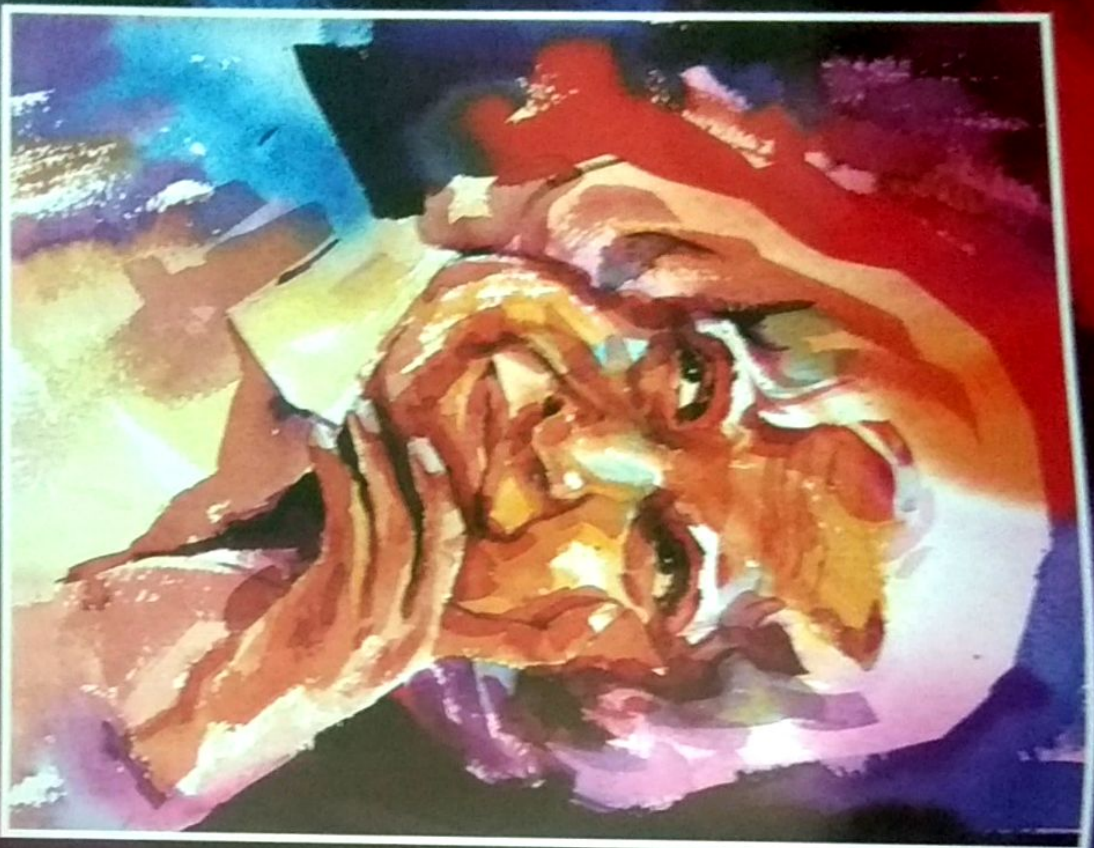
শ্ৰদ্ধনাঞ্জলি

“মৃত্যুওটো এটা শিল্প
জীৱনৰ কঠিন শিল্পত কটা
নিৰ্লেণ্ড ভাস্কৰ্য্য”

দেশমাতৃৰ বাবে হাঁহি হাঁহি প্ৰাণ বিসৰ্জন দি
অমৰ হোৱা বীৰ স্বহীদসকল, সন্ত্ৰাসৰ বলী হৈ অকালেতে জীৱন বতি
নুমাই যোৱা ব্যক্তিসকল, সমাজক নিজৰ প্ৰজ্ঞাৰ আলোকিত কৰি আমাৰ
পৰা আঁতৰি যোৱা নাসাৰ্য ব্যক্তিসকলেই নাৰেংগী আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয় পৰিয়ালবৰ্গৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত...

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ পৰিয়ালবৰ্গ

Dr. A.P.J. Abdul Kalam

Avul Pakir Jainulabdeen Abdul Kalam was born on 15th October 1931. He was the eleventh (11th) president of India from 2002-2007. He was a scientist turned politician. He was involved in India's civil space programme and military development. He played an important role in India's development of nuclear tests in 1998.

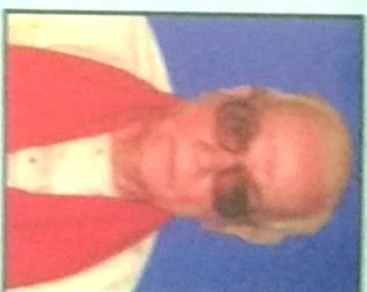
India to

Kalam was

Kalam left for his

highest civilian honour; Kalam was awarded the Bharat Ratna on 27th July 2007. He was the first president of Assam to visit Shillong.

বিশিষ্ট শিক্ষাবিদ, লোক সংস্কৃতিৰ গৱেষক

ওথাহাটী মহানগৰীৰ পূব অঞ্চলত গঢ়ি দি উঠা নাৰেবী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক পদা
নত্বাৰণ কৰ্মাণী জাৰ্জী উৎসৱৰ পটভূমিলৈকে আঁঠী গাভৰু এগৰা শিল্পীৰা উভয়সে অসমৰ চমুপ
আগত আহি উঠিছে। ১৯৪৩ খ্ৰীষ্টাব্দত লোকপিয় গোপীনাথ বৰদলৈক স্মাৰিত অসমখনে চৈ
কলিকতা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত স্থাপিত বি নৰকা মহাবিদ্যালয়ৰ আঁঠীলৈক আহকলে যেন জীৱন্ত
সাত মনকৰো আনিক কাল ওথাহাটী মহানগৰীত নাপায় কৰি পকা বাঢ়ে নাৰেবী আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয়ৰ আঁঠী। বিদ্য আৰু কৰ্মাণী জাৰ্জী স্মাৰকলৈক স্মৃতি স্মৃতিটী সৈনিকলৈ পাই স্ম
হেহেটী। জানৰ স্মাৰণ পৰিহা স্মৰণ আন এগৰা হ'ব নোৱাৰে। উপসময়ৰ স্মৃতিৰে নাৰেবী আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয় আৰু নাৰেবীয়াৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় অসম তথা পূৰ্বভাৰত আনকীয়া বিদ্যালয়লৈক পৰিভ্ৰমণত
সম্বন্ধলৈ আঁতৰিআৰে আলোকিত হৈ সৌন্দৰ্যবাহিত পৰম্পৰাক সৃষ্টি কৰক। নাৰেবীয়াৰ পৰিভ্ৰমণত
অতঃপাৰ্শ্ব—

ড° প্ৰমোদ চন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্য

বক্তব্য

সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থা
ALL ASSAM STUDENTS' UNION
 মূখ্য কাৰ্যালয় : গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
 H. O. : GAUHATI UNIVERSITY, GUWAHATI - 781 014

পৃষ্ঠা : 1

গণ্য :

শ্ৰেণীভেদ

নাৰেংগী অঞ্চলিক প্ৰশাসনিক্যালয়ৰ আৰ্ক্ষিক প্ৰাথমিক নাৰেংগীয়া
 বিকাশৰ উদ্দেশ্যে জাৰি কৰিবলৈ উল্লেখ্য বুলি জনিবলৈ গাৰ্হে ভাৱি
 জনাবলৈ সন্মত - 1

সৰ্বকাল অসমত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুসংগঠিত ঊনৈতিক প্ৰিয়ত্বৰ
 বাবে যত্নপূৰ্ণ গৱেষণাৰ লক্ষ্যত বোলশিৰাং, বোলশিৰাং
 আৰু উপায়ুক্ত প্ৰশাসনিক কলেজখন - 1

প্ৰাথমিক নাৰেংগীয়াত অৱস্থাৰ কাৰণে কামৰূপ
 প্ৰশাসনিক অঞ্চলৰ গৰা কলেজত বহুসংখ্যক লক্ষ্যত
 প্ৰশাসনিক্যালয়খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৈশিষ্ট্যক চিন্তা-চৰ্চা
 প্ৰতিখননা আৰ্হি বুলি আৰা কৰিবলৈ - 1

নাৰেংগী অঞ্চলিক প্ৰশাসনিক্যালয়ৰ আৰ্ক্ষিক
 অঞ্চলিক-অঞ্চলিক আৰু কৰ্মচাৰী সকললৈ বিন্দু
 আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ শ্ৰেণীভেদ কৰিবলৈ - 1

(স্বাক্ষৰ)
 (স্বাক্ষৰ)
 (স্বাক্ষৰ)

Message from GB President

In the context of the fast changing society immense avenues have been opened in assorted areas like academic, fine arts, sports, trade or commerce, agriculture, service sector etc for showing excellence besides providing respectable sources of earning for an individual. Student's life is the period one should choose his or her carrier for any of these areas depending of his/her aptitude and ability. For a young person having ability and willingness to do something accompanied by determination, will force and a knack for hard work nothing is impossible. For such a person the so called inadequacies of facilities can never be a hurdle.

For all round development of a person mere class room education is not enough. And accordingly extracurricular activities have been made an integral part of education. Persons with capabilities in whatever the area may be, are the assets to our society. The College magazine, an important component of extracurricular activities, has become an important instrument for giving a platform for the budding writers and artists having creating ability. I know many prominent writers of Assam and elsewhere initiated their writing in the school or college magazine.

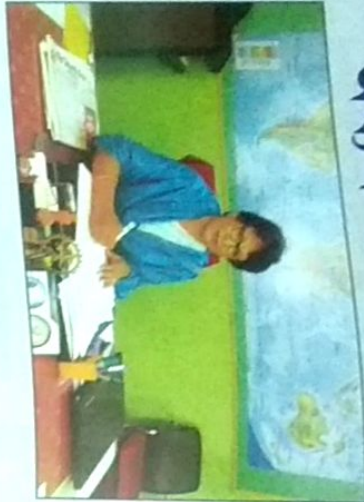
Narangian has already come a big way in encouraging promising writers. I hope the long cherished tradition of this magazine would be maintained besides helping the young writers to show their creating ability. This would ultimately help the enrichment of our domain of literature and culture. I, as the President of the Governing Body of the College sincerely hope that this issue of Narangian would come in a big way in achieving these cherished objectives aimed at.

(P C Chakravarty)
 President, Governing Body,
 Narangji Anchalik Mahavidyalaya, Ghy-71

MESSAGE

শে তে ছা ব লী

অধ্যক্ষ কক্ষৰ পৰা

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ২৩তম বৰ্ষৰ মুখপত্ৰ “নাৰেঙ্গীয়ান” প্ৰকাশৰ পৰ্যন্ত। প্ৰত্যেক বৰ্ষৰ দৰে অশাৰীৰে মুখপত্ৰখন অধিক মানদণ্ডেৰে প্ৰকাশিত হ’ব, বিগত বৰ্ষত বৈ যোৱা খুটি-নাটীসেৰে আতৰোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিব সম্পাদনাৰ ৰাৱিৰুত ৰুকা সপসাসকলে।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আয়না-স্কৰণ মুখপত্ৰখন উন্নতৰ পৰা উন্নত কৰিবলৈ হ’লে আমি এক আয়োজিত প্ৰতিযোগিতাৰ মনোভাৱ আগত লৈ কাম কৰিব লাগিব। এই যুগ প্ৰতিযোগিতাৰ যুগ। গতানুগতিকতক পাচ পেলাই নিত-নতুনতাৰ গতিলৈ ধৰিব হোৱাৰ যুগ। নতুনত নতুনত নাথাকিলে ন-তেই পৰি হ’ব আৰু পুৰণিক সৰৰক্ষা কৰাৰ দৰে সৰৰক্ষা কৰুত স্থল পৰ। সময়ৰ লগত খোজ কাঢ়িবলৈ নিজেই নিজক প্ৰতিযোগী হিচাপে ল’ব লাগিব। কৰাৰ মাজত কয় — If you compete with other it makes you better; if you compete with yourself it brings out the best in you.

নতুন কিবা এটা কৰাৰ প্ৰয়াসৰ পৰাই নতুন বস্তুৰ আৱিষ্কাৰ হয়। সেই নতুন বস্তুৰ আৱিষ্কাৰৰ চানেকীয়ে কয় বিভিন্ন চিত্ৰৰ সৈৰক যোগায়, আন এক নক্সচেট্টৰ। প্ৰটেক্টৰ অৱস্থানে যুগ সলনি নহয়। যুগ সলনি কৰিবলৈ ব্যক্তিবিশেষে নিজৰ সমৰ্থৰ ওচৰত প্ৰতিযোগিতাত লিঙ হ’ব লাগিব। আমি জানো প্ৰটেক্টাই সফলতাৰ সাপ-কাটি। শেহত কওঁ — Prove yourself to you and be your best competition.

নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালকালি উভকামনাৰে —

বীতা দত্ত হাজৰিকা
 ভাৰতীয়া অধ্যক্ষ
 নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
 নাৰেঙ্গী, ওৱহাটী - ৭২
 তা - ৩০-০৩-২০১৫

কোনো

এটা সংখ্যাৰ বা জাতি-গোষ্ঠীৰ জীৱনৰ চৈতন্যমা কল প্ৰকাশ কৰে সাহিত্যই। শিক্ষাৰ এটা উপাদান হিচাপেও সাহিত্যক ধৰিব পাৰি। শিক্ষাই মানুহক জ্ঞান দিয়ে। জ্ঞানৰ জৰিয়তে মানুহে ভাল-বেয়া, শুভ-অশুভ আদি বিবেচনা কৰাৰ শক্তি লাভ কৰে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জিৱন আৰম্ভণি হয় আত্মজাৰ্ণীৰ জৰিয়তে। আত্মজাৰ্ণীত শিক্ষী প্ৰকাশ কৰিয়ে তৰিয়তে সাহিত্যিক হিচাপে জীৱনৰ পৰ্যন্ত প্ৰয়াসৰ হেৰো যু যু মনোৰ লেখক-লেখিকা আনন্দ মাজত আছে। গতিকে মহাবিদ্যালয়ৰ আত্মজাৰ্ণীয়ে কয় শিক্ষক সাহিত্যিকক জন্ম দিয়ে। অক্ষয়ৰত ভূব যোৱা মানব জাতিৰ যৌদ্ধিক উত্থান আৰু কৈলিক অনুভূতিক সৰ্বদীৰ্ঘ গতি প্ৰদান কৰাটো সাহিত্যৰ মহৎ ধৰ্ম। সেই কাৰণে বোধ হয় আজি দিনেৰ পিছত মাহ, বছৰেৰে পিছত শতিকা গঢ়কি সাহিত্যই এক মহৎ শক্তি হিচাপে মানবক মানৱীয় অনুভূতিৰ সাজেৰে বি আৰিছে। মহাবিদ্যালয়ৰ আত্মজাৰ্ণীত শিক্ষীৰ জৰিয়তে আমি সাহিত্য জগতত প্ৰবেশ কৰাৰো সুবিধা লাভ কৰো। ই অৱশৰ কাৰণে এক অত্যন্তকাৰ্য্যকৰী অঙ্গ। সাহিত্যই সৰুৰেগা জাতি, জল-জাতিক একেৰেপে একাৰ্ণীৰে বান্ধি ৰাখে।

প্ৰকৃতিৰ দৰে চিৰস্থল সাহিত্য দেশ, সমাজ, জাতি আৰু সময় পৰি প্ৰভেদশীলভে নেন এক অক্ষত নক্সত। এই সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰবেশমান মানুহে মানব সমাজলৈ গঢ়ে এখন শেঁতু, যি শেঁতুৱে মানুহক প্ৰদান কৰে শ্যামল সত্য আৰু অনাৰিণ শান্তিৰ নানন্দিক সুখস।

এজন আমেৰিকান ষ্টলন্যাসিক কৈছিল — “যদি লেখক হ’ব খোজা, তেহে লিখি যোৱা, বৈ নাথাকিবা। লিখিলেহে লেখক হ’ব পাৰি। কেনেদৰে লিখা হ’ব, কি লিখা হ’ব, ক’ত লিখা হ’ব, কেতিয়া লিখা হ’ব এইবোৰে তাৰি থাকিলে কাহানিও লেখা হৈ নুঠে।” নাৰেঙ্গী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ আত্মজাৰ্ণী সম্পাদক হিচাপে ন-লেখকসকলেগে এয়া বোধ আবেদন।

সাহিত্যৰ মহৎ উদ্দেশ্য আৰু সৃষ্টিক এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সৈতে জড়িত কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সাহিত্য চৰ্চাৰ প্ৰতি আগ্ৰহী কৰি তোলাই হ’ল আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আত্মজাৰ্ণীৰ মুখ্য উদ্দেশ্য।

কাৰাবাদেৰে —

ত্ৰৈলোক্য কলিতা
 আত্মজাৰ্ণী সম্পাদক
 ছাত্ৰ একতা সভা
 ২০১৪-১৫

স ক্ষা দ কী য়

নাৰেংগীয়ান

সূ চি প ত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

৩	হিমালয়েৰ মানী
৪	বীতা দত্ত হাজৰিকা
৫	ফীণ্ডাৰ বালী
৬	ফিল্মিনো চাংমা, প্ৰথম
৭	টুকেন
৮	জানানো
৯	সপোন
১০	হাজোৰ হায়দীৰ মাধৱ
১১	অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু বিকাশ
১২	হাজোৰ হায়দীৰ মাধৱ
১৩	গোবালপাৰাৰ খ্ৰীস্ৰৱানৰ মানিক
১৪	ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীত জাতীয়তাবোধ
১৫	শ্ৰীমতী তালুকদাৰ, স্নাতক
১৬	শক্তিপীঠ উজতাৰা মনিৰ
১৭	অনন্যৰ শৈৱধৰ্মৰ পৰম্পৰা আৰু বুঢ়াগোঁসাই
১৮	প্ৰাচীন ভাৰতৰ মহান চিকিৎসকসকল
১৯	শিৱালম্বাৰী চৰৰ সমাজ আৰু সংস্কৃতি

২০	মুন্না দাস, তৃতীয়
২১	পাৰ্শ্বিক
২২	প্ৰকৃতিৰ প্ৰতিবেদন
২৩	পৰিমাণ
২৪	পৰিমাণ
২৫	পৰিমাণ
২৬	পৰিমাণ
২৭	পৰিমাণ
২৮	পৰিমাণ
২৯	পৰিমাণ
৩০	পৰিমাণ

৩১	পৰিমাণ
৩২	পৰিমাণ
৩৩	পৰিমাণ
৩৪	পৰিমাণ
৩৫	পৰিমাণ
৩৬	পৰিমাণ
৩৭	পৰিমাণ
৩৮	পৰিমাণ
৩৯	পৰিমাণ
৪০	পৰিমাণ

৪১	পৰিমাণ
৪২	পৰিমাণ
৪৩	পৰিমাণ
৪৪	পৰিমাণ
৪৫	পৰিমাণ
৪৬	পৰিমাণ
৪৭	পৰিমাণ
৪৮	পৰিমাণ
৪৯	পৰিমাণ
৫০	পৰিমাণ

English Section

৫১	Mukta Parkayastha, Asstt. Professor, Deptt. of English
৫২	Imagination and fancy, Coleridge and Wordsworth
৫৩	Lulling of the Piano strings
৫৪	National Integration and It's Problems
৫৫	Some important dates
৫৬	Swimming

Need of Educational Management	89
Rakha Rani Das, 3rd Sem, Dept of Education	
Guidance	91
Supriya Das, 5th Sem, Dept of Education	
Making of Kamakhya Temple	93
1st Sem	
Narangi Anchalik Mahavidyalaya	94
a memorable experience of my life	
Pallab Das, 3rd Sem, Commerce Stream	
The perspective quotient	96
Dept of Management (Commerce)	
Important facts of India	96
Asad Ali, TDC 3rd Sem	
Travelling Alone	97
Sonal Kumari Singh, 5th Sem, Dept. of English	
Article 365 of the Indian Constitution	98
Ranjian Borah, 3rd Sem, Dept of Political Science	
Culture & Human Civilization	99
Noihia Konwar, 5th Sem, Dept of Education	
Korean Martial Art Tae-kwon-do	100
Priyanka Mazi, 5th Sem	
William Wordsworth As A Poet	101
Anupam Kallita, BA 2nd Sem	
My favourite story	102
Rahul Ali, HS 2nd year	
Love All	103
Rosie Parangia, Asstt. Prof & H.O.D. Dept. of English	
Mother Nature	103
Sumitra D' Chetry, Asstt. Professor, Dept of English	
College Life	104
Rekha Rani Das, B.A. 3rd semester, Education Department	
Nature	105
Binita Chakma, TDC 3rd Sem	
Happy Me	105
Pranab Kumar Das	
And it Flew Again	106
Trailokya Kallita, B.com 3th Sem.	

RECIPES

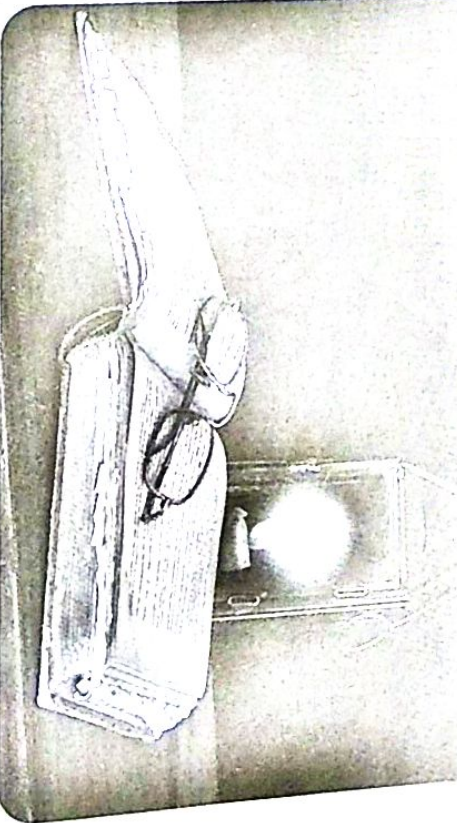
Quick and Easy Chicken Curry	107
Bagara Anda Masala - Eggs	
Cooked in Rich Creamy Sauce	108
Ruplekha P. Barthakur, Asstt. Prof. Dept of English	
Peppery Chicken	109
Sita Devi, B.A. 3rd Sem	

Interesting Facts	109
D. Chakma, TDC 2nd Sem	
15 Interesting Facts Related to Indian Food	110
Neelakshi Kallita, B. Com., 3rd Sem	

हिन्दी विभाग

नल संकट: एक गंभीर समस्या	113
सुधा कुमारी, अतिरिक्त प्रोफेसर, हिन्दी विभाग	
मोहन रावकर आषाढ का एक दिन	114
Chandani Kumari Prajapati, 3rd Semester	
समय का महत्त्व	115
Rita Rai, B.A. 2nd Sem	
पहेलियाँ	116
Manisha Purbey, B.A. 2nd Sem	
शब्दाचार	116
Jeetu Kumari Sah, B.A. 2nd Sem	
चुटकुला	117
Manisha Purbey, B.A., 2nd Sem	
क्या कर्मी सोच है?	117
Chandani Kumari Prajapati, 3rd Semester	
कल्पना	118
Chandani Kumari Prajapati, B.A., 3rd Semester	
चित्रगी	119
Rita Rai, B.A. 2nd Sem	
जीवन	119
फरीदा बेगम	
बूढ़ बिगुर	120
U Rupa Thapa, B.A. 2nd Semester	

अभिज्ञान विज्ञान

গণকি গণকিগণকি গণকি।

ইই গণকি গণকি।

— ক'ব দে তেওঁ

ইই গণকি গণকি, গণকি

গণকি ক'ব— ইই

গণকি, গণকি গণকি গণকি

ইই গণকি গণকি।

— ত'ব গণকি,

গণকি গণকি।

— ই'ব গণকি

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

গণকি গণকি।

হুমাৰাভেষ্টিৰ মানী

বীতা পত্ৰ হাজৰিকা

কপনি উঠা পঞ্জিত বখা মা'বাইল ফোনটো কপি উঠাৰ লগতে ইংৰাজীত আৰুকেইটা জিনিসকি উঠিল—“হাছবেন ডিয়েৰ” (মৰমৰ গিৰিহঁত)। কোনোবাই দেখে বুলি ল'বালবিত্তে ফোনটো হাতত লৈ আচুতীয়া ঠাইলৈ উঠি গৈ যুট-যুটাই সুধিলো কি হ'ল? কিয় ফোন কৰিছা? টিকেই আখণে? সংকিত ভাবোৰে সুধিলোঁ।

— এই মানে তোমাৰ বাক কেলেবাকি মই পাব পৰাকি টকা এহাজাৰ খোবা আছে নেকি ষৰত?

— এহাজাৰ টকা? কিয়?

— আছে নে নাই কোবা। কোবাটোত যোৰ দি তেওঁ ক'লে।

— আছে। কিতাপ খোবা বেকবনৰ ওচৰলৈ যোবা। হেমেকেঅখন দাঙ। তৰ পৰা এহাজাৰ টকা

লোবা। পুনৰ চাপ মাৰি সুধিলোঁ, কিয় লাগে এতিয়াই কোবা।

— ওহঃ বামা! গোছ আছিলে, মোৰ হাতত টকা কম আছে, এটি এম যাবলৈও সময় নাই, মানুহটো

বাহিৰত বৈ আছে। স্বামীয়ে ফোনটো কাটি দিলে।

খন্তেক পিছত পুনৰ “হাছবেন ডিয়েৰ” জিনিসকি কপিখলি ধৰিলে মা'বাইল ফোনটোত।

— হেপ, কোবা। কিছু অতিষ্ঠ হৈ মুখেৰে ওলাই গ'ল। — পোবা নাই নহয়? তুমি নাৰুৰ আগত

মই নৌ গৱেষণে ম'নছিলোঁ যদি গৰু গাভৰুৰে পুখুৰা গাঁৱ

পুখুৰুটো ক'লে—

— আলমাহীটো খোলা।

— ও, খুলিলেই।

— বজা শাহীখোলা দাঙা।

— বজা! কোমলো বজা।

— বেদি, হাঁহ! শীতামৰণৰ পৰাই লোৱা। (সোৱণ গাণি,

খুল। মনতে জাৰিলেই।)

— শীতামৰণ, জালটিক খৰ মোৱাৰা লৈ কি যে বন্ধ

হোৱাৰ। খঙত নৌ-লৌৱাটো থকা মাতটো ক'নি মোৰ মাতটো গু

লোপোৱাৰেহে জাঙৰিক ক'লা।

— মেখেলাৰ জাঙৰোৰ খুলি...। সন্দুখত বহ।

মাগহকেইজনে এনেদৰে মোৰ মুখলৈ চালে। সোণলো কাটি

বিলে। তেওঁলোকৰ পৰা ক'মা আখোলা খুজি উঠি যৈ মোৰ মাৰু

ৰে মাৰো নিৰিহত সোণলো গুঠোৱা হ'ল। খৰ যৈ পাত মাত

আঁহৰ পৰা দুৰৈত জড়ো খৰ ল'বলৈ চৈং দাঙি আছে। আঁহ

গতত খৰ হোৱাৰ বাবে হেনো মই চাপ ল'ব। সেয়েহে হাতত গুৰি

লোৱা ঠাইতে ইয়াৰজাক মানী অলপ খোৱা হ'ল।

তাতে জানো পৰামান নকথাকৈ থাকে।

এওঁৰ পুৰণা জাৰীয়াৰ একে লগে জাৰি খোৱা আছে।

তাৰে প্ৰথমখনৰ তলত টকা তিনিহাজাৰ খোৱা আছিল। এনেদৰে

হোৱা আছিল বাবে খুৰিকত যোৱা নাছিলো। এদিন গিৰিহত বজাৰ

পৰা আনিবলৈ কোৱা বজা এপৰ পাহৰি নিশিনাকৈ আহিল। তাৰে

মই—

— গুৱা হৈছে যে তাৰে চিনাকি। কথা পাহৰিব হৈছে।

মূলিক বহুৰে পালোঁ, ই-ই-বুলি হাঁহি হাঁহি ক'লে—

— নিজকে সোমা— নিজকে তেওঁ তৰজনী আঙুলি

জোকৰি জোকৰি হাঁহি থাকিল।

ইমানকৈ হাঁহিবলৈ মইনো কি পাহৰিবলৈ জাৰি জাৰি গাৰ

লোপোৱা হ'ল। ইমানকৈ এওঁৰ মুখত জাঙিলাৰ হাঁহিটো লাগিব

আছে। চাহ একল ভোটি সি সুমিলে—

— কিনো পাহৰিব কথা কৈছে। মোৰ সোমোন অৰুণক

স্মৃতি শক্তি হেই বুলি মই পেটে পেটে গৰ কৰি থাকোঁ। কোৱাৰো:

মই নো কিবা স্মৃতি লগা কথাহে ক'লে তেনেকৈ তেওঁ

হাঁহি থাকিল। মই গছীন হৈ যাব ধৰিলোঁ। কথা বিহৰ হোৱাৰ

অপাতে তেওঁ মুখ এলিলে—

— টকাৰোৰ যে ওজি পুৰা মনত থাকিলে।

মোৱাৰা। তেওঁ ক'বলৈ লগা অৰুৰে সিহঁত গুৰু পুৰ

পাৰেই যে মই হাঁহ গুৰাই কৰি ইমানকৈ মই। হিচাপে অ

হাঁহি ক'লোঁ।

মেখেলা! কিহি কোৱা কৰি ক'নি থাকিল— সিহঁত

পুখুৰা, কোৱা গলে...।

নতুন অৰুণীয়া মোৰ গৰু সৰুগো মইলৈ ইমানকৈ

স্মৃতিসন্ধান উলিয়াই যৈ গ'ল। হাতীৰ ল'ৰা-ল'কো ইমানকৈ বহু,

বিহাৰে কোৱাৰে ইমানকৈ মইলৈ সৰুগো গৰু বহু হাঁহি।

চৰাইলৈ বিহাৰা (কোৱাৰে কোৱাৰে) নাহিহে সেই অৰুৰে অ

মেখিল, 'পুৰীলৈ হাঁহিহে মই পুৰীলৈ গৈছোঁ', 'আলমৰ অৰুৰে

লগে টকা পেৰাই অৰু', 'হাঁহৰে সৰু গৰুৰে বৰুৰে হ'ল।

শিশুশ্ৰীষ্টৰ বাণী

শিশুশ্ৰীষ্টৰ বাণী, ২য় খণ্ড

১। শিশুৱে জাৱাকক খং কৰে, তেওঁৰ সোম-কিৰাৰ ক'মা

হ'ল, শিশুৱে জাৱাকক অকৰণী বুলি কয়, তেওঁক মতা-

সত্যৰ অগাৰো নিয়া হ'ল, আৰু শিশুৱে নিজৰ জাৱাকক

সুখ বুলি কয়, তেওঁ অধিময় নকৰে পৰাৰ জাৰ আছে।

— (মাৰ্ছ ৪:২২ পৰ)

২। চকুৰেই শৰীৰৰ শ্ৰীপ, তোমাৰ চকু যদি জালে থাকে

তেহে তোমাৰ গোটেই শৰীৰ ধীৰুয়া হয়, কিন্তু

তোমাৰ চকু যদি জালে নাথাকে, তেহে গোটেই শৰীৰ

অক্ষয়কৰণ হয়। সেইবাবে তোমাৰ অক্ষয়ত থকা পোহৰ

যদি আঁহাৰ হয়, তেহে সেই আঁহাৰ বে নিমান গভীৰ

হ'ল। — (মাৰ্ছ ৬:২২ পৰ)

৩। ঠেং দুৱাৰেদি সোমোৱা, কৰণ যি পৰে নকৰিলে নিচে,

সেই পথ সৰুজ, দুখাৰো নহল আৰু সেই পথত যাতা

কৰা মানুহো অনেক। কিন্তু যি পথে জীৱিলে নিচে

সেই দুখৰ ঠেং, পথো অক্ষয়, তাকে বিচাৰি লোৱা

মানুহৰ সংখ্যাও অনেক। — (মাৰ্ছ ৭:১৩, ১৪ পৰ)

৪। কাৰো অত্যাচাৰ নকৰিব, কোৱাজানৰ পৰা সৰুগৰ

বা শিখা অৰুণাৰ নি মলৰা, যি দৰমহা পোৱা তাত

সৰুজ হৈ থাকিব। — (লুক ১৩:১৪ পৰ)

৫। যি সামান্য বিষয়ত বিধাৰী, তেওঁ জাঙৰ বিষয়তো

৬। শিখাৰী, আৰু শিখাৰে সৰুগৰ বিষয়ত অশিখাৰী তেওঁ

জাঙৰ বিষয়তো অশিখাৰী। — (লুক ১০:১০ পৰ)

৭। শিখাৰে নকৰে লোকৰ লগি জাৰ-বিহেৰাৰে অৰুণ

কৰিব। আৰু বৃদ্ধি লোৱা উচিত। সৰুগৰে সৰুগৰে

কৰিব। — (কোৰিন্থ ৪:৫ পৰ)

৮। জোৱে অনেক দিন সৰে, মৰেও কৰে, জোৱে জীৱি

নকৰে, আৰু সোঁৱৰ ল'ৰা জাঙৰকোৱা নকৰে, জোৱে

অশিখাৰে নকৰে, শিখাৰে ল'ৰা বিহেৰাৰে বা জোৱে

উভে জিহত নহ'ল, জাৰকাৰ গৰুৰ নকৰে, জোৱে

অধাৰিকতাত জাৰ নকৰি, সৰুগৰে অৰুণ কৰে,

জোৱে সৰুগৰকোৱা নকৰে, সৰুগৰকোৱা শিখাৰ কৰে,

সৰুগৰকোৱা অশিখা কৰে আৰু সৰুগৰকোৱা সৰু কৰে। —

(কোৰিন্থ ১৩:৪, ৫, ৬, ৭ পৰ)

৯। কৰণ বিশ্বৰে জনক ইমান জোম কৰিলে, যে তেওঁৰ

একমাত্ৰ খুহুৰে পান কৰিলে, যাতে যিহেৰাৰে

তেওঁক শিখাৰ কৰে, তেওঁ নকৰে, কিন্তু অৰু জীৱ

পায়। — (যোহা ৩:১৬ পৰ)

১০। জোমত জাৰ মাই, কিন্তু শিখ জোৱে সৰুগৰে কৰ বহু

কৰে, কিহেৰা জাৰ পৰাখুৰু। শিখাৰে জাৰ কৰে, তেওঁ

মেহত শিখ নহয়। — (১ যোহা ৪:১৪ পৰ)

— আৰু ম'খৰ পুঠাত কিম খেচা, লোৱাৰ আশাৰে মিঠা

মাত ক'মা গ'ল।

— আৰু এদিন তোমাৰ জাৰগিল, সেয়েহে ক'লে খেচা।

— হে, হে, হে হাঁহি সোণলো কাটি নিলে। এটি এখন পৰা উলিয়াই

আৰোঁ যৈ শিলা বুলি ক'বলৈ নাথাকে, কথোটা জিহাৰাৰে আৰু

ইয় প'ল। মোৰ কথা নক'ৱা ক'নি থকা সহকৰ্মীয়ে সুমিলে—

— হাতত নটো মাই বেছকোৱাটো আহিছে, এতিয়া

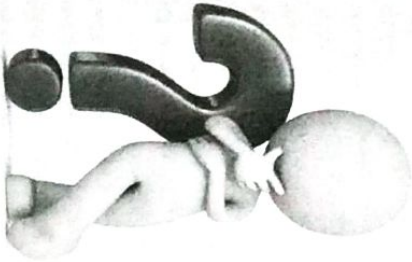
অধিহত বহি গৈছোঁ কিয় নহয়। মাজে মাজে শিখাৰ

লোৱাটো ক'লে।

গাখ। হাজাৰ হ'লেও মানুহজন অসমৰ। ক'বই, সকলোতে
নোনাকো হোথোটেৰে বিচাৰে। তেৰ খণ্টা-মুখটো সময় ধৰি স্থিয়
নি থকা কথোটা কিমান কষ্টকৰ, সেইটো অকল ভুক্তভোগীসকলে
ভাগপৰে বুজি পায়। তই ভাবিলে এনেকোৰ মানুহে কি কৰিব
নোৱাৰে। ইমানকৈ কোথা সৰুও সাধাৰণ এটা টুকুৰাৰ মোহ এৰিব
নোৱাৰিব। চিঃ কিমান লাজৰ কথা।

“মই সহ নৰকত আছিলো। তেৰ নখৰ হ'লে। মই নিজে
পেটেট (potato) হৈ সেইচাৰে ছোৱা লাজৰ পৰা থিয় নি আঠোঁ।
সিহঁতে পুনৰ সুখকৈ লৈ কাৰোবাক নি পিব আক যাক নিব সিহঁতে
যৰত খুৰ আৰোমৰে খাই-বৈ আছি। ইমান বৰমাচ। ভিজিজনৰ

দুজনক জাটো, নোপাটী। আনজনক আপুনি চিনি পাতো।” গাৰু
দহ নৰকত থকা সেই অনা-অসমীয়া ব্যক্তিজনে শাব্দিক সুধিলে।
মানুহজন অনা-অসমীয়া হ'লেও অসমীয়া ভাষা ইমান সুন্দৰভাৱে
ক'ব পাৰে যে ধৰিবই নোৱাৰি মানুহজন যে অসমীয়া নহয়।
হেজো-নোহোঁকৈ ‘নাপাত’ বুলি কৈ শাব্দীয়ো তাৰ পৰা
লাহোঁকৈ উঠি আহিল। তই জানি শুনিও একো ক'ব নোৱাৰিলে।
হাজাৰ হ'লেও মানুহজন অসমৰে। সিহঁতৰ চহৰহেই।
কট্টচৰ নাৰাৰ টু, টকেন নাৰাৰ নাইন। শাব্দীৰ কাণ্ড
পলিল। তেতিয়াহে তাইৰ সখিত ঘূৰি আহিল। ততৈহোঁকৈ তই
কট্টচৰ অভিমাৰে আগবাঢ়ি গ'ল। ■

- ১। ঢেদি আঘাত পোৱা অশত লগালে বিষ সোনকালে কমি যায়।
- ২। প্ৰয়োজনতকৈ বেছি চিন্তা কৰিলে সেই ব্ৰেইন কিছু সময়ৰ বাবে বন্ধ হৈ যায়।
- ৩। ৯২% মানুহে হাঁহি নিয়ে যেতিয়া সন্মুখৰ মানুহজনো কি কয় বুজি নাপায়।
- ৪। কোনোও নিজৰ উপাহ বন্ধ কৰি নিজক মৃত্যু ঘটাব নোৱাৰে।
- ৫। গৱেষকসকলৰ মতে বেছি যুগিয় লোকসকলে নিজৰ সৈতে বেছিকৈ কথা পাতে।
- ৬। কাতিপুৰা একোপ চাহতকৈ এলিগাট চাঁও পানীয়ে আমাক টোপনিৰ জালৰ পৰা ঘটি
নোনকালে মুক্তি দিব পাৰে।
- ৭। ‘ফেব্ৰুৱ’ আৱিষ্কাৰক মাক জুকৰণাৰ কোনো কলেজৰ ডিগ্ৰী নাই।
- ৮। আপুনি বা মই সপোনত দেখা প্ৰতিটো চেহেৰাই আমাৰ ব্ৰেইনে নিজে কান তোলায়,
সেই চেহেৰা আৰি জীৱনত ক'বাত নহয় ক'বাত দেখিছোঁহেই।
- ৯। ৮৫% মানুহে শুৱাল যোৱাৰ আগমুহূৰ্তত সকলোবোৰ ভালে, যিবেৰ তেওঁ জীৱনত
কৰিব বিচাৰে।
- ১০। সুখী লোকসকলৰ তুলনাত অসুখী লোকসকলে বেছি টকা খৰচ কৰে।
- ১১। নিজৰ সপোনটোৰ ওজন কিমান হ'ব পাৰে মাকে অনুমান কৰিব পাৰে আৰু উচ্চত
সেউতাকে।
- ১২। পঢ়া আৰু সপোন দেখা ব্ৰেইনৰ বেলেগ বেলেগ ভাগৰ কাম, সেয়েহে আৰ্মি সপোনত
কেতিয়াও পঢ়িব নোৱাৰে।
- ১৩। ভবা কামটো আৰ্মি কেতিয়াও শেষ কৰিব নোৱাৰে।
- ১৪। নীল আমৰ্গুতে চমত প্ৰথম বাওঁভৰিন খেছিল আৰু সেই সময়ত তেওঁৰ হাটকৈ
হৈছিল প্ৰতি মিনিটত ১৫৮।
- ১৫। আৰ্মি একেধাৰে ১২ নিমিত্তক বেছি টোপনি নোয়োৱাকৈ থাকিব নোৱাৰে।

তুলনাত

সংগ্ৰাহক - নন্দীতা বৰা
স্বতন্ত্ৰ ছবিটোৰ আৰ্থিক
অসমীয়া বিভাগ

মাফোন

নিশা তালুকদাৰ
স্বতন্ত্ৰ ২য় আৰ্থিক, অসমীয়া বিভাগ

মিকিকিখন মেলি দিলোঁ। চাৰিওফালে এক ক'লা অৱৰণ।
জোনাকৰ কোমল পোহৰে মেনে অন্ধকাৰবোৰৰ আঁতৰাব ধৰিছে।
নাই, টোপনি অহা নাই। অতীতে কিছুমান স্থিতয়ে মেনে মনটোক
বন্ধক আনি কৰি আছে। আজিও মেনে পাহৰিব পৰা নাই সেই
অতীতৰ সিনবোৰ, অতীতৰ কথাবোৰ। সন্ধ্যা মনত পৰে মোৰ
পৰাগলৈ, বাৰে বাৰে মনটো আহে পৰাগৰ কথা। মোৰ হিয়াৰ
নিহত কোণৰ কোনোবা অংশত মেনে আজিও জীয়াই ৰাখিছোঁ
তাক — তাৰ স্মৃতিবোৰ।
আজিৰ পৰা পাঁচ বছৰ আগৰ কথা। পৰাগ আৰু মই খুব
ভাল বন্ধু আছিলোঁ। স্থূলৰ দিনৰ পৰা সি মোৰ বহুত ভাল বন্ধু
আছিল। তাক নোমোঁকৈ বা কথা নপতাকৈ মেনে মই এদিনো

ধাৰিব নোৱাৰোঁ। আৰু এই প্ৰকৃৰ মাফোনে মেনে প্ৰিয়গোৰ
আকোৰিত হ'ল। পৰাগ আৰু মোৰ প্ৰকৃৰ মাফোনে আছিল পিতৃ।
কিছু খুব ভাল ছোৱালী। পেন্সিভাও পুৰীয়া। আমাৰ বেলেগভাৱে
নাম লগাইছে। পেন্সিভাও যোৱাকৈ, অটোলে তেলেকো। পৰাগ,
মই আৰু পিতৃ আৰি তিনিও মেনে খুব ভাল বন্ধু হৈ পৰিছোঁ।
পৰাগ আৰু মইতো আগৰ পৰাই কিছু এতিয়া পিতৃ আমাৰ ভাল
বান্ধী হৈ পৰিল। তিনিও লগ হৈ খুব ভাল বন্ধু আৰু এই
অনন্দৰ মাফোনে মেনে সিনবোৰ কেমেঁকৈ পৰ হৈ গ'ল, গম্ভৈ
নাপালে।

পৰাগৰ কিছুমান কথা, কিছুমান আশংগ মেনে মোক বৰকৈ
আকৰ্ষণ কৰিলে। পৰাগক মেনে মোৰ ভাল লগা হ'ল। তাক মেনে
মই ভাল পাই পেলোঁ। সকলো সময়তে মেনে মোৰ অৰু
মনত পৰে। কিছু অগ্ৰভেদে তেলেকো হোৱা নাছিল। মইতো
তাৰ কথাবোৰ ইমান পইনিত্ৰে মোকো নাছিলো। কিছু আজি
মোৰ হঠাতে কি হ'ল? কঠোৰকৈ মই তাক ভাল পাওঁ নেকি? এই
নিৰিভ বন্ধুৰক সম্পৰ্কটো মেনে মোৰ গায়ে কেমেত পৰিষ্কাৰ হ'ল।
কিছু মই তাক কওঁ কেমেঁকৈ, সি জাণে মোক ভাল পাওঁ...।
সি মোক কি হিচাবে ভাবে মইনাভাণো। মোৰ অৰু কথাটো
তাক খুলি কোৱা ভাল হ'ব নেকি? নাই নাই... কথাটো কেমেৰ
পিছত যদি সি মোক এৰি গুচি যায়। নে সি পিতৃক...।
এনেতে পৰাগো কিছুক মাতিছে — বিতু অ' বিতু! ককা
পৰাগো আজি কিছুক ইমানদিনে পাঁচি ৰখা ৰখাবোৰ ক'ব।
বিতু — কি হ'ল, ইমানকৈ কিয় চিঞৰিছা?
পৰাগ — নহয়, মানুহ তোমাক এটা কথা ক'ব লগা আছে।
বিতু — কি কথাটো? কোৱা।
পৰাগ — মই মানে, মই মানে তোমাক...
বিতু — কি হ'ল? পিছৰিচি কোৱা আকৌ।
পৰাগ — মই তোমাক ভাল পাওঁ। এইটোকা মই কহে অসম্ভৱ
ক'ব লাগিছিল কিছু কোৱা নাছিলো, মই তোমাক সঁচাকৈয়ে ভাল
পাওঁ বিতু।
কথাবোৰ শুনি মেনে বিতুৰ মাত হেৰাই গ'ল। তই মেনে কি
ক'ব একো ভাবি নাপালে। ভিতৰি ভিতৰি বিতুৰক পৰাগক ভাল
পাই আছিল। বিতুৰেও পৰাগৰ লগত ৰুচে কিবাৰকিৰে সপোন
দেখিছিল। বিতুৰেও মেনে পৰাগৰ প্ৰেস্ত কাৰুণ হৈ পৰিছিল।
কিছু তাই ভবা নাছিল যে একে স্বাক্ষৰতা পৰাগৰ লগেও চৰি
আছে। পৰাগেও তাইক ভাল পায়।

এইদৰে বিহুতেও কোনো অসুখি নেহেতুৱাকৈ পৰাগৰ কথাটোত সন্ধান দিলে। কাঠকৈয়ে দুয়ো দুয়োকে খুৰ ভাগ পায়। পৰাগৰ বাগ্ৰী পৰী। মনে পৰাগৰ মনত তাই তৰ পুৰ ভাগ বাগ্ৰী। কিছু মনে মনে যে পৰীয়েও পৰাগৰ ভাগ পায় সেই কথাটো নজানো পৰাগে। বিহুত পৰাগে পৰীকো নহয় বিহুকো ভাগ পায়। কহত ভাগ পায়। পৰাগে মনে বিহুৰ বাহিৰে কাৰো কথা জিকিবই নোহৱে।

কিছু পৰী — তাইৰ কি হ'ব? ভায়েকো পৰাগক বহত ভাগ পায়। সিন্ধিখন বিহুতে পৰীহঁতৰ বহিৰে গ'ল। কথাবোৰ ক'ব, পৰাগ আক তাইৰ কথাবোৰ পৰীৰ আগত ক'ব।

বিহু — পৰী, অ' পৰী, কি কৰিছা।
পৰী — অ, বিহু কি ধৰে? আৰা তিৰেপিনে আৰা। (বিহুতে তিৰেপিনে টা বহিলে আক তাইৰ কহত পৰীকো বহাই ল'লে)
বিহুতে পৰীক সকলো কথা বিহিৰে কৈ গ'ল ... । বিহু আক পৰাগৰ কথা, সিহঁতৰ ভাগবোৰৰ কথা, বিয়া হোৱাৰ কথা, সংকলনবোৰ কথা পৰীক ক'লে।

বিহুতে জ্ঞান নাছিল যে কথাবোৰ জনৰ পিছত পৰীৰ কি অৰ্থ হ'ব। পৰীৰ মনটো কেমেৰেতে তাতি পৰিল। পৰীৰ ভাগ পোহা, পৰাগক লৈ কা তাইৰ সঙ্গিনী সকলোবোৰ পূৰ্ণ বিহু হ'ল। পৰীয়ে মনে কথাবোৰ ভনি পৰাগৰ দৰে হৈ গ'ল।
বিহু — কি হ'ল পৰী? মনে মনে আৰা যে একো নোকোৱা কিয়?

পৰী — নাই নাই একো হোৱা নাই... পৰাগে যে তোমাৰ দৰে এজনী পৰীহঁত খুৰ ভাগ কথা ভাগৰ কথা।
বিহু — হেং নহয় অ' ভাগৰ কথা। মনৰ মিননৰ জৰাৰে এইটো সত্ত্ব হয়।
পৰী — অ' তুমি টিকৈ কৈছা। কিছু মনে সিন্ধা বহুটো কেতিয়াবা পোৰা নাযায় যদিহে ভাগ্যত নাথাকে।

(বিহুতে কথাবোৰ ধৰিৰ নোবাৰিলে। কিছু তাই পৰীৰ মনৰ ব্যাকুলতা দেখি সিন্ধা এটা ভাৱৰ উসৰ হৈছিল। কিকজনি পৰাগে মোক ভাগপোৱা দেখি পৰীৰ যোগ লাগিছে। হেং পৰী তেনেকুৱা ছোৱালী নহয়, পৰী আক পৰাগ দুয়োটা ভাগ বহুতৰে, তেনে নহয়) বিহু — পৰী যাওঁ দিয়া। বহত পলম হ'ল।
পৰী — অ' বোৱা নাপাৰা। কিছু।
বিহু — কিয় যোগ পাম আকী?
বিহু এটি গ'ল। কিছু তাই কোৱা কথাবোৰ — পৰাগক

ভাগপোৱা কথাবোৰ মনে তাইৰ মনত থাকিল। তাই চিন্ধাৰি চিন্ধা কৰিলে। উপায় নাই। মনে সিন্ধাৰিলেও ভাগ্য নাথাকে যদি পোৱাটো টান। পৰীৰ মন মনে বৃজৰ নোবাৰ হৈ পৰিল। কেলেইকো বৃজৰ তাই যাক ইমান ভাগ পাৰিছিল সিটো কেতিয়াও তাইৰ হ'ব নোৱাৰে। পৰাগ কোৱা মোৰ বহুতৰে আছিল তেনে নহয়। এই নিশ্চয়ত তাক ভাগ পাই জীৱনত বহত ভাগ কৰিবলৈ। এনেকৈয়ে তাই পৰাগৰ কথা ভাবি গোটাই ৰাতিটো চকুলা টুকিলে। তাই নীৰৱে কান্ধিছিল। তাই নিজৰ ভাগ্যখনকে দেখি দিছিল।

সুটাকৈয়ে জিন্দাটো এখন দাপোণৰ দৰে। দাপোণখন তাতিলে দেখিবা শৰ হ'ব। কিছু মনটো তাতিলে নীৰৱে কহুৱায়। পৰীৰ মনে জীয়াই থকাৰ অকণো হেঁপাহ নাছিল। তাই অ' নাছিল যে তেনেৰে পৰিণতি এনে ধৰণ হ'ব। স'চা তেনে মানুহক কি এনেদৰে কহুৱায়। কিয়? কিয়? ... মোৰ জানো ভাগ্যপাৰে অধিকাৰ নাই। এই জানো পৰাগৰ যোগ নাছিলো।
তাচকতে নহয়, তেনে বোলা বহুটো তেনেকুৱা নহয়। তাই কোনো যোগ্যতাৰ গুণ নাথাকে। তাত কেবল কুকুই থাকে মনে মিনল।

পৰীৰ মনৰ মিতল পৰাগৰ লগত কেবল বন্ধু কাপোৰ আছিল। হয়তো সেইবাবে পৰাগে বহুতকো দেখি কৰিৰ সিন্ধা নাছিল। কিছু মই যে পৰাগক ভাগ পাওঁ আক মই মনে সন্ধ্য তাৰ হৈ থাকিব চিতোৰা। ভাগবানে কিয় মোৰ দুখবোৰ বৃষ্টি নাপায়। এনেদৰে কথা ভাবি ভাবিয়ে পৰীয়ে গোটাই ৰাতিটো কটালে। সেই ৰাতিটোৰ কথা ভাবিলে যে মোৰ আজিও গা স্নিহাৰি উঠে। মোৰ জীৱনৰ গুণম তেনে আছিল পৰাগ। সিন্ধ মানুহক নেদেখটো থাকিব পৰা নাছিলো আক সেই মানুহজন পৰা অঁতৰি আহি মই আঠোঁ, পাচ বৰাৰ ধৰি মই তাক দেখ নাই। আচৰিত...।

সিও মোৰ বৰৰ লোৱা নাই অহাৰ দিন ধৰি। অ' সিটা সাংস্কৃতিক ব্যক্তি। বাস্ত মানুহ। মোৰ বৰৰ ল'ৰীয়ে তাৰ সন্ধান ক'ত আছে।
মিমনে অঁতৰি থাকিম মিমানে ভাল, নহ'লে অঁতৰি ফুটিবোৱে মনটোক বকৈ আশানি কৰে। মোৰে আৱৰি ৰা আকাশখন দেখি তাই অনুমান কৰিলে যে বৰবুৰ আৰি। বহু বহিৰে আক টাও বতহজাকে তাইৰ বিয়াখন শীত পোলাই আক বিৰিকীপন জপাই দি তাই বিস্মাত বাপৰ দিলে। ■

অসমীয়া সংস্কৃতি আৰু বিশ্বায়ন

ঈপিজোতি কলিতা
তৃতীয় যাদ্ধিক, অসমীয়া বিভাগ

বিভিন্ন জাতি আৰু উপজাতিৰ মিলনভূমি পূণ্য ভীৰ হৈছে

অসম। সৈনসিন জীৱনত পুৰুষ-মহিলা উভয়ে জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয়তাখিনি পূৰণ কৰিবৰ বাবে কেলেইকৈ ঘৰ-দুৱাৰ নিৰ্মাণ কৰে, কেলেইকৈ খেতি কৰে, কেলেইকৈ বাচন-বন্দন প্ৰস্তুত কৰে, যুগ-পাতি নিৰ্মাণ কৰে, কেলেইকৈ মাছ-কাছ পোহে, কাপোৰ ধোৱে, খাদ্যদ্ৰব্য ৰান্ধে — এই সকলোবোৰ ভৌতিক সংস্কৃতিৰ অন্তৰ্গত। তাৰোপৰি অতীতৰে পৰা চলি অহা লোকশিল্প-কলা, লোক স্থাপত্য বিদ্যা, লোক আবেশ, লোক ৰন্ধন প্ৰণালী এইবোৰ জনস্বৰ্গৰ পম খেপি সেইদিনাকৰে মূল চালি-জাৰি এইবোৰত বিশ্বাসনে কিদৰে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে, এইবোৰ উদ্দেশ্য কৰা হৈছে। FOLK CULTURE পদটোক সুঠিত কৰিবলৈ অসমীয়া ভাষাত সাধাৰণতে লোকসংস্কৃতি পদটো ব্যবহাৰ কৰা দেখা যায়। অন্যহাতে FOLK CULTURE অৰ্থ লোক বা জন আৰু LARE ৰ অৰ্থ বিদ্যা-শিক্ষা জ্ঞান। FOLK CULTURE ৰ অভিধানিক অৰ্থ হ'ল লোকশিল্প, লোক বিদ্যা। লোকসংস্কৃতি মানৱ জাতিৰ সন্ধান অটান। লোকসংস্কৃতিসমূহ প্ৰধানতঃ গঢ় লৈ উঠিছিল লোক বিশ্বাসৰ ওপৰত। মূলতঃ কৃষক সমাজৰ

মাজতহে লোকসংস্কৃতিসমূহ গঢ় লৈ উঠে।

জনসাধাৰণৰ জীৱনধাৰা প্ৰকাশক আচাৰ-ব্যৱহাৰ, গীত-মাত, নৃত্য, সাধুকথা, আখ্যান, খোৱা-লোৱা, আ-অংকোৰ, পূজা-পাতল, খেতি-বাতি, লোকশিল্প আদিৰ সামাজিক সম্বন্ধে হ'ল লোকসংস্কৃতি বা জনসংস্কৃতি। অসমীয়া লোকসংস্কৃতি বিভিন্ন নৃ-গোষ্ঠীৰ সাংস্কৃতিক সমলৰ সমন্বয়ত গঢ় লৈ উঠিছে।

(ক) **আহাৰ বা খাদ্য** : "ভৌগোলিক পৰিবেশে মানুহৰ খাদ্য সম্ভাৰৰ ভিত্তিত আনে। সমাজতাত্ত্বিকসকলে স্বীকাৰ কৰিছে যে জনবায়ু ভিন্নতা ভেদেও খাদ্যৰ প্ৰকৃতি বেলেগ বেলেগ হয়। অসমৰ জনবায়ু খেতিৰ উপযোগী আৰু অসমীয়া মানুহ কৃষিজীৱী।" তদুপৰি ধানখেতিৰ বাবে অসমৰ জনবায়ু অতি উপযোগী। সেইবাবে অসমৰ মানুহৰ প্ৰধান খাদ্য ভাত। ভাত নোখোৱাকৈ অসমৰ মানুহ থাকিব নোৱাৰে। অসমৰ মানুহে ভাত নাপালে কাম কৰাৰ শক্তি নাপায়। ভাতৰ ফলত পোৰা যায় —

চোলা কাপা কিবা কৰি
ভাত নাপালে তোকতে মৰি

ভাতত ভিতৰত গৰম ভাত, পইতা ভাত, কৰুকা ভাত,

শিল্পী কৰা তাত ইত্যাদি বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ তাতৰ উদ্দেশ্য পোৱা যায়। আটাল অসমৰ অৰ্থ স্বাৰ্থীয়্য ঐহু স্থানিক পুৰণিতো ইয়াৰ উদ্দেশ্য পোৱা যায়। অসমীয়া মনুহে তাতৰ লগত বিভিন্ন তৰকৰ যজ্ঞন স্ৰষ্টি কৰি লয়। অসমীয়া মনুহৰ খাৰৰ প্ৰিয়। ইয়াৰ ভিতৰত পটভাৰ খাৰ, কোৱাৰিৰ খাৰ, অতিতাৰ খাৰ, মাটিমাৰ খাৰ, কোৱেৰাৰ খাৰ আদি। কলশত অসমীয়া পাকতত এবাৰ নেবাৰা অংগ। মাটিকপুৰী, মণিকুনি, বৰ মণিকুনি, নৰপিনহে ওকলাটি, কোই নতা, সুতেশা, মুৰখীয়া, মটৰখী, ককোৱী, ভুঁয়া আদি শাৰকৰ আঞ্জা খৰ চিয়া। অসমীয়া মনুহে আন এবিধ প্ৰিয় খাপা হ'ল পাতত পিয়া বিজ্ঞাৰ যজ্ঞন। মিঠাতেল বা খাৰ সানি কলপাতত বান্ধি কুইৰি অত্যা পি পাতত পিয়া খাপৰ গোছা খাৰ নজনা কোকৰো জিভাৰ পানী পেশায়। পাতত পিয়া মাহ্ কুৰু মণিকুনি, কোইহাত, মটৰখী, সুতেশ ইত্যাদিয়ে পাতত পিয়া খাপৰ তালিকাত সুকীয়া স্থান পূৰ্ণ কৰি আছে। ঠিক সেইবাবে তালত পিয়া আৰু পোৰা খাপাও অসমীয়া মনুহে খায়। তৰ ভিতৰত কু, বিহুৰ বিহুৰ অত্ৰ, কোজো, মাছ বিলাহী ইত্যাদি ৰে চিয়া। তিতা খাপৰ ভিতৰত মূৰুকা, তিতোভুৰুকা, নিমপাত আৰু বাহুৰা তিতা প্ৰধান।

ইয়াৰ বাহিৰেও বিভিন্ন মাছ আৰু শাক-পাচলি আদিৰে কৰা টেতাৰ আঞ্জা সকলোৱে ভাল পায়। ঠৈ টেতা, খেৰকা টেতা, তেঁতেলী, কৰ্ম, কাৰী, পুৰ টেতা, টেতাটো টেতা, মনলপী আৰু মিছি শাক, ৰবৰ টেতা, জনা টেতা, চকলা টেতা, অমৰা আদি অসমীয়া লোকৰ প্ৰিয় টেতা। শাক শোকোতাই খালেও অসমীয়া মনুহৰ খাপা। সামটী বা খাপা অংগটী স্থায়ালত। এইবোৰৰ উপৰিও সৰুসো জোকে পানীৰ হিচাপে চাহ খায়।

মাৰ কলপীৰ বান্ধাৰণ তৈয়াৰ কৰা তৰু আৰু খৰিকাছৰা চাউলৰ পিঠাওৰে পৰা তৈয়াৰ কৰা পিঠাৰ উদ্দেশ্য পোৱা যায়। চাউলৰ পৰা স্ৰষ্টি কৰি উলিওৱা পিঠা-পানামুৰ কলপী, নাৰিকল পিঠা, বুড়া পিঠা, ফিলা পিঠা, ফিলা পিঠা, চিৰা পিঠা, ভাপত পিয়া কেটনী পিঠা, কুতলি পিঠা, নাৰিকলৰ লাডু, তিলাৰ লাডু, ওকাৰ লাডু ইত্যাদি। ইয়াৰ উপৰিও সান্ধে ওড়ি, কৰাই ওড়ি অসমীয়া সান্ধাৰ অতিথিৰে পৰা চলি অহা খাপাতো। জা-জ্ঞাপনৰ ভিতৰত কোমল চাউল, চিৰা, সান্ধে, ভুৰা পিঠাওড়ি আদিয়ে প্ৰধান।

খাপ গ্ৰহণৰ অন্তত মুখভিত্তিক প্ৰশ্নোত্তৰ ক্ৰমে পঢ়া
শিল্পী আদি বাহুৰা কৰা হয়। মুখভিত্তিক প্ৰশ্নোত্তৰ ক্ৰমে পাতত ছবি কৰাৰ পৰা টেকে, নেভাচালি, জালো টিউ মনুহে কৰি লোৱা হয়। তামোল, পান, চালি, বুৰা আৰু ধপা ই পটবিধ উপকৰণৰে তামোলখন সম্পূৰ্ণ হয়। অসমীয়া লোকেই অসমীয়া লোকৰ বৈশিষ্ট্য। অসমীয়া সান্ধেই কোৱেটা পৰা এক বিশেষ স্থান আছে।

(খ) বহু বা সাজ-পাৰ আৰু আ-অলংকাৰ : পুৰুষ-মহিলাই লজা নিৰাৰণৰ প্ৰধান অংগ। অসমীয়া সনাতনত পুৰুষ-মহিলাই সাজ-পাৰ বহন কৰে। অসমীয়া বোৱালী, মেহেৰালী, বাতি কাটি, শাল বৈ নিজহাতে এই বহু পৰিধানৰ পৰা অহু কৰি উলিয়ায়। এই বহুই অসমৰ বাহিৰলগতত এক সুকীয়া পদ্ধতি বহন কৰে। পুৰুষৰ পৰম্পৰাগত পোছাক হৈছে ঢোকা-পাৰ, গামোচা, ঢোলং চানৰ, ধুতি আদি অসমীয়া সাজ-পাৰ। অসমীয়া নাৰীয়ে তিনি বহু পৰিধান কৰে— বিহু, মেহেৰা আৰু চানৰ। বয়সীয়া ডিগেতাৰে বিয়াৰে, সনাতন, কেইবা দিননিৰ বহু পিন্ধি যোগাটো সনাতনত অসমীয়াৰ উদ্দেশ্যযোগ্য সাজ-পাৰ।

আ-অলংকাৰ অসমীয়া সনাতন পৰিধান কৰাৰ ৰীতি অহি জটিল পদ্ধতি। অসমীয়াৰ সনাতন পৰা চলি আহিছে। অসমত পুৰুষ আৰু মহিলা দুয়োৰেও আৰু অলংকাৰ পৰিধান কৰাৰ প্ৰথা আছে। শিৱত শিৱপত্নী, কল্যাণী, যোগাত সোণ-ৰূপ মুনি, ত্ৰিভুৱত জেনৰিবি, তোলবিৰি, শিলাখা বিৰি, পায়কুৰু বিৰি নতা বাৰকা বিৰি, সুপা-সুপী, সাতসৰী, চিপাত গলপতা, ফুটাই চমহাৰ, ভিত্তিত মতামণি, কানত কেৰু, উকা জাংগাই, ধূম্ৰী, নেজপতা বাৰকাবা কানফুলা, হাতৰ ঠাৰিত মুঠি খাৰু, কক গামখাৰু, তলীয়া খাৰু, আঙুঠি, চিপপতা, পাৰতবুখা, পুৰুষত হীৰালতা আদি। ৰাজ্যৰীয়া মোহৰ লগাই কৰা আঙুঠিক মেঘ আঙুঠি বোলে।

অসমীয়া সংস্কৃতিত বিখ্যানৰ প্ৰভাৱ :

(ক) আহাৰ বা খাপা : বিখ্যানৰ প্ৰভাৱত অসমীয়া খাপাতানৰ আমূল পৰিৱৰ্তন হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। ৰাতিপুৰা বিজ্ঞানৰ পৰা ওই উভাৰ পৰা ৰাতি শোৱালৈকে যিযোৰ খাপা গ্ৰহণ কৰাৰে সেইবাবে বিখ্যানৰ প্ৰভাৱ পৰিছে।

বিখ্যানৰ প্ৰভাৱত আজিকালিৰ ডেকা-গাভৰুৰ সহজতে বজাৰত উপলব্ধ হোৱা ফৰ্টিফুডৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছে। ইয়াৰ উপৰি অগালসৰুৰ খাপামুৰো ভিতৰত পোলাও, কোৱা, কোম বিৰিয়নি আদি আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ কেইকেটা মনুহৰ জৰিয়তে চাওমিন, মাং, টিনা খাপা আইড বহিষ্ট, পিছা, বোল, কাৰ্ণি ষ্ট্ৰেইট, চিৰা, কুৰুখী, পিয়াজী আদি, নানা ধৰণৰ বেকাৰী বিষ্টি, কাৰ্ণি আদি বিশেষভাৱে স্থান পাইছে। বিভিন্ন ধৰণৰ কেৰু, চকলেট, দুইনাম, চিপা, আদিৰ স্থান উচ্চ আনতত বহা হৈছে। এইবোৰৰ উপৰি দেশ-বিদেশৰ পৰা আহাৰিকৃত বিনেশী সুৰাৰ ব্ৰেণ্ড কেনে কৰে। তাৰোপৰি মুখভিত্তিক বাৰে বিভিন্ন ধৰণৰ চ'প, ওভামুড, ওটাখা, পাপা মজনা আদিৰ উপৰিও সুলভতে পোৱা বিভিন্ন ৰকমৰ মিঠাপাৰ আৰু জ্ঞাপাৰ গ্ৰহণ কৰে। বিভিন্ন ধৰণৰ শীতল পানীয়াৰ উপৰিও বিভিন্ন দেশত পুৰ স্ৰষ্টিত খাদ্য পোনপটীয়াকৈ গ্ৰহণ কৰিব পৰাকৈ পেকেটত কেনে কৰিব পৰা হ'ল। বিভিন্ন ধৰণৰ স্নান-মূল অৰ্থাৎ টিঙত অহা খাপালোৰ, আম, আশোল, লেটেকু, পনিয়ল, মধুৰী, আম আদিৰ বস পোনপটীয়াকৈ কেনে কৰে। চাহৰ সৈতে খোৱা বিভিন্ন তৰকৰ মিঠাই যেনে-বনচোমা, ওলাৰ জামু, কামলাই, লাডু, কাৰু কবচি, মলাই চমতম আদি ভাৰতৰ আন আন ঠাইৰ পৰা অহা খাপা আৰু অলংকাৰ বৰা দেখা যায়। বহুল ভিত্তিত আৰু বাৰেবাৰ ভিত্তিত এই খাপাসজাৰ গঢ়ি তুলিব পাৰিলে ভিত্তিতে আমাৰ খাদ্যই বাহিৰৰ দেশতো সামান্য লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। আজিকালি বৈশ্বীকৃত অসমীয়া খাৰ, টেতা, তিতা পোৱা যায়। ই শুভ লক্ষণ। জ্ঞাপনৰ ক্ষেত্ৰতো বিখ্যানৰ প্ৰভাৱ লক্ষ্য কৰা যায়। অসমীয়া সমাজত পুৰা-গৃহীল সামাজিক বিৰাড-উপকাৰ, আৰু-অমোচন আদিত পৰম্পৰাগত চিৰা, দে ওড়ি, পিঠাওড়ি আদিৰ জ্ঞাপন পোৱা হয়। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত এনে জ্ঞাপনৰ প্ৰতি মনুহৰ আশা কমি আহিছে। তৰ ঠাইত নতুন প্ৰজন্মই কঢ়ি তৰকাৰী, ভাতি, পটিকাট আদি চিৰাৰে।

(খ) বহু বা সাজ-পাৰ আৰু আ-অলংকাৰ :— বিখ্যানৰ প্ৰভাৱত বহুৰ পৰিৱৰ্তন অৰ্থাৎ কাৰণ বুলি সু-সনাত সংজ্ঞা পোৱা যায়। পুৰুষ আৰু মহিলাৰ সৰ্ব মনোৰ প্ৰধান বুলি বিবেচিত হৈ সকলো কামৰ ক্ষেত্ৰতে মহিলায়ো আগস্থান পাইছে। সেই মতে বহু বা

কাপোৰ পৰিৱৰ্তন হোৱাটো স্বাভাৱিক। পুৰুষৰ বহুৰ মূলতঃ পেন্ট-ছাৰ্ট, শ্বাৰ্ট, হাম্‌চপেট পৰিধান কৰিবলৈ লয়। তাৰোপৰি শ্বাৰ্ট, পুট-টাই আদি পৰিধান কৰে।

মহিলাসকলেও সময়ত প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি জীয়াৰী-বোকাৰীয়া শাৰ্টী, টুৰিলাৰ পৰিধান কৰে। যুগৰ্থ অসুয়াৰী, পেন্ট, ছাৰ্ট, ফ্ৰক, জট-ট'প, শ্বেণাটো চৰকাৰ, হাৰ্টৰ নেৰু, গ্ৰাউন নাইট আদি পিন্ধে। বৰ্তমান সময়ত পট-মুগা অত্যাধুনিক শালত বিভিন্ন ডিজাইন টুৰিলাৰ, ছাৰ্ট, ছাৰ্ট আদিও তৈয়াৰ কৰি বহু কাম সময়তে বজাৰত মুকলি হৈছে।

বাহিৰক সৌন্দৰ্যৰ বাবে আ-অলংকাৰ পুৰুষ-মহিলাই পৰিধান কৰে। বিখ্যানৰ যুগত আ-অলংকাৰ পিছা ৰীতি সম্পূৰ্ণৰূপে নেগোৱা হৈছে।

হোৱালীবোৰে এখন কাপতে দুইৰ পৰা চাৰিগাতকৈ অধিক কণফুলি পিন্ধে। তাৰোপৰি ভিত্তিত বিভিন্ন ৰকমৰ হাৰ (ডেকা), নাৰুফুলি, কাণফুলি, হাতত পিছা খাৰু, ব্ৰেচলেট আদি যুগুতাবে সৈতে পৰিধান কৰে।

পুৰুষসকলেও আ-অলংকাৰ পিছা মাজতে দেখিবলৈ পোৱা যায়। কানত, হাতত বিভিন্ন ৰকমৰ ব্ৰেচলেট, খাৰু, ভিত্তিত দীঘল দীঘল হাৰ (চেন) আঙুঠি আদি পৰিধান কৰে।

পৰম্পৰা বিহুত এক অফ্ৰিকা, এই অফ্ৰিকাত নতুনৰূপ সন্মানে হোৱাটোও স্বাভাৱিক প্ৰকৃত। সেয়েহে অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ পৰম্পৰাত নতুনৰূপ সোমোৱাটো স্বাভাৱিক।

সংস্কৃতি গতিশীল। আজিৰ বিখ্যানৰ যুগত গোটেই পৃথিৱীখন গাঁৱলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈছে। চিতি, ইলেক্ট্ৰনিক মিডিয়া, ইণ্টাৰনেটৰ অসাধ্য হৈ বিভিন্ন দেশ-বিশেষৰ সাজ-পাৰ, খাপাসজাৰ আদিৰ জ্ঞান সকলোকে অংগত কৰাইছে।

আধুনিক যুগত মহিলাসকলেও বাহিৰৰ পৃথিৱীখনৰ বিভিন্ন কাৰ্যালয়, স্থান-সংলগ্ন আদিত কৰ্মৰত হৈ পৰিছে। যলত তেওঁলোক সময়ৰ ওপৰত লক্ষ্য কৰি কিছু বাহিৰা খাপা, সাজ-পাৰ আদি গ্ৰহণ কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰিছে। এনে হৈলেও আজিৰ যুগত আমি জনৰ ভালখিনি গ্ৰহণ কৰি নিজৰ সভ্যতা-সংস্কৃতি ৰক্ষণাত্মকৰূপে লিৰ লগিব। তেতিয়াহে আমাৰ অৰিহাৎ প্ৰজন্মই আমাৰ সংস্কৃতিৰ বিষয়ে জানিবলৈ সক্ষম হ'ব। সেয়েহে বিজ্ঞানৰ যুগতো আমি অসমীয়া খাপা, সাজ-পাৰ আদি বিভিন্ন সময়ত গ্ৰহণ কৰিবলৈও নিজৰ পৃষ্টি-সংস্কৃতি অক্ষুণ্ণ ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰি যাব লাগিব।

তেতিয়াহে আমাৰ গুণবোৰা খাপা, সংস্কৃতিয়ো সকলোৰে মন জয় কৰি বিশ্বৰ দৰবাৰত অসমীয়া লোকৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। ■

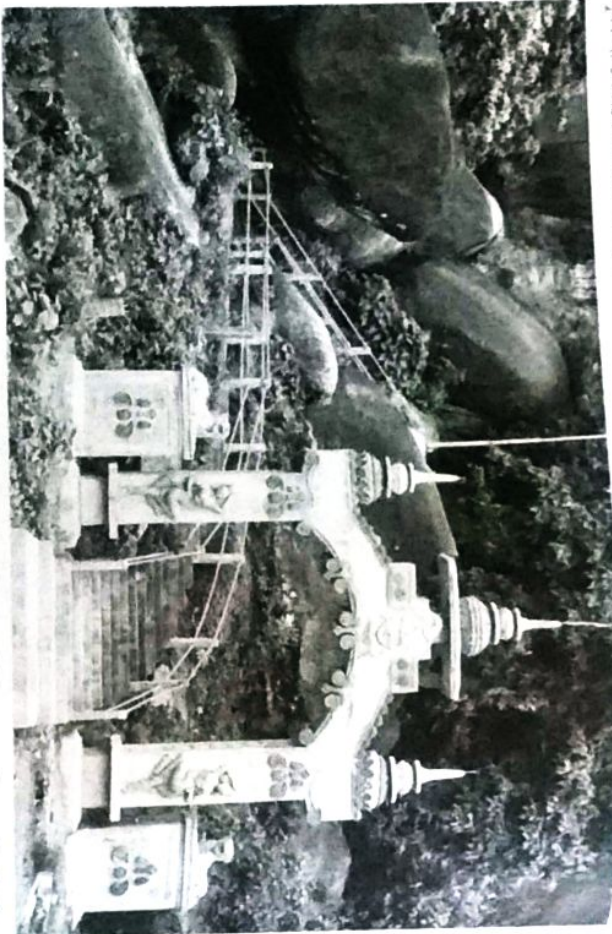
গোৱালপাৰাৰ শ্ৰীসূৰ্যপাহাৰৰ মান্দবৰ

ঐতিহাসিক ত্ৰৈকত্ব সম্পৰ্কে এটি সমীক্ষাত্মক পৰ্যালোচনা

ৰবিতা বেগম
স্নাতক তৃতীয় শাখাধিক

গোৱালপাৰা জিলাৰ পৰিচয় :

গোৱালপাৰা জিলাৰ ভৌগোলিক প্ৰদৰ্শিত ১৪ ২৮ ৪৯৪
২৬ ৩৪ ৩ উত্তৰ অক্ষরেখালৈ আৰু ৮৭ ৪২ ৪ পূব
৯৩ ৩৬ উত্তৰ দ্ৰাঘিমাংশ পৰ্যন্ত, দক্ষিণমুখলৈ গাৰো
খালীয়া মেখেটলৈ বিস্তৃত। উত্তৰে হিমালয় পৰ্বত, দক্ষিণমুখলৈ গাৰো
খালীয়া মেখেটলৈ, পূৰ্বমুখলৈ বৰপেটা। প্ৰায় ৩০০ কিলোমিটাৰ
খালীয়া মেখেটলৈ হৈ গৈা পাহাৰ আৰু বৈশিষ্ট্যবিশিষ্ট পৰ্বতমাৰে
পূৰ্ণৰ পৰিচ্ছন্নভাৱে গঠিত কৰি বাংলাদেশত প্ৰবেশ কৰিছে। উত্তৰ

পাহাৰ পাহাৰসমূহ সাগৰপৃষ্ঠৰ পৰা প্ৰায় ৫২৫ মিটাৰলৈ ওখ। দক্ষিণ
পাহাৰৰ গাভ েই জিলাসমূহ আকিয়ান যুগৰ বুলি কোৱা হয়।
সাগৰপৃষ্ঠৰ পৰা এই পাহাৰসমূহ ২৪০ মিটাৰ ওখলৈ আছে। এই

হল কালনী, দুখলৈ, জিঞ্জিৰাম, কৃষ্ণাই আৰু জিলাৰ। জিলা
জনসংখ্যা মৌচুমী প্ৰধান। বহুৰি গড়ত প্ৰায় ১৪২৪৮ মিঃ মিঃ বহু
হয়। বহুৰি গড় উচ্চতা ২৪.৮৯° ড্ৰে আৰু গড় আৰ্দ্ৰতা ৮২%।

শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰ নামৰ উৎপত্তিৰ ঐতিহাস :

শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰখন গোৱালপাৰা ওচৰৰ পৰা ১৪
কিলোমিটাৰমান দক্ষিণ পূবে অৱস্থিত। ৪৪৪খণ্ডত ওচৰখনো
ইয়াৰ কাষতে অৱস্থিত। শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰখন কৰ্ণাটকৰ পৰা ১৩৬
কিলোমিটাৰ উত্তৰ-পশ্চিম দিশত অৱস্থিত। শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰত
আৰু আহোম যুগৰ অসমলৈ প্ৰায় ৩০০০ বছৰ আগত
সাতটা বুঢ়া ভকা বাবে এই পাহাৰখনৰ গাভ প্ৰত্যেক পিলাত
কটা পেৰ-নেভেলৰ মুঠি, শিৱ লিংগ, বৌদ্ধমূৰ্ত্তি আৰু পুৰুষী
আছে। অসমৰ কেবল এই পাহাৰতেই হিন্দু, বৌদ্ধ আৰু জৈন
ধৰ্মৰ পিলাত খোদিত কৰ্মচিত্ৰিতক একেকলগে পোৱা যায়।
পাহাৰখনৰ পূৰ্বপিনে নামনিত আয়তক্ষেত্ৰকাৰ পুৰুষী আছে।
এই পুৰুষীৰ দক্ষিণ পাৰে চক্ৰকৃষ্ণিৰ মুঠি খোদিত হোৱাৰ
শিলা আছে। এইটো সূৰ্য নেভেলৰ প্ৰতীক বুলি মানুহে ভাবে
আৰু ইয়াৰ পৰাই পাহাৰখনৰ নাম শ্ৰীসূৰ্যপাহাৰ হোৱা বুলি জনা
যায়। এই পিলাতোষৰ জ্যোতিৰ চৰ্চাৰ জ্যোতিৰ কাশ্মিৰী বুলিও
বহুতে ধাৰণা কৰে। এই পিলাত খোদিত চক্ৰটোৰ নোমাজত
কাশ্মিৰী মূৰ্ত্তি আৰু তাৰ চাৰিওফালে বহি থকা অৱস্থাত আছে
ধানল পুছ আঁটিবোৰকল। এনে আদিত চক্ৰ অসমৰ কোনো
স্থানত পোৱা হোৱা নাই। বৰ্তমানে ইয়াৰ ওপৰত এখন চাৰিটা সি
মন্দিৰৰ দৰে সজা হৈছে। এক বিকাশ মতে এই পাহাৰৰ এটা
কম একে জাৰ শিলালিখা আছে। বাস্তৱতে হেনো ইয়াত কাশ্মী
কলা কৰিবৰ মানুহেৰে ইমানবোৰ মুঠি কটাটাইছিল।

সূৰ্য পাহাৰৰ স্থাপত্য আৰু কাৰুকা :

অতিভক্ত গোৱালপাৰা জিলাৰ সানুহৈৰ ধৰ্মনিষ্ঠানৰ
সাখ্যা বহুত। তাৰে ভিতৰত দক্ষিণপাৰে মানকাচাৰ ওচৰৰ
কামাখ্যা, দক্ষিণ শালমাৰা থানাৰ প্ৰজপুৰৰ কাষত বুঢ়া-বুঢ়ীৰ
থানা, বৃনাতীৰ ওচৰৰ জয়টু ই কামাখ্যা, পঞ্চৰুৰ ওচৰৰ
পাণলাটেকৰ শিৱ মন্দিৰ, শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰত থকা বৌদ্ধ, জৈন
শৈৱ শাক্ত, বৈষ্ণৱসকলৰ বিভিন্ন ঠাই, কৃষ্ণাইৰ ঢেৰৰ চুকাৰেখী,
দুধনিৰ কাৰৰ বনবাৰী থান আৰু দলগোমা সত।

এই জিলাত শৈৱ আৰু শাক্ত, বৈষ্ণৱ মতৰ থান বা মন্দিৰ
খাজিলেও থান দৰ্শনাৰ্থী ভক্তৰ ভেগোভেদ নাই। পূৰ্বকালত এই
থানবোৰকে কেন্দ্ৰ কৰি জিলাখনৰ সাংস্কৃতি, অৰ্থনীতি আৰু গণি
উঠিছিল। এই মন্দিৰত বেছি ভাগতে চ'ৰৰ নোমাইৰ পৰা ব'হাগৰ
সাত তাৰিখলৈকে বহুসকলীয়া পূজা-পাতল আৰু মেলা বহে। এই
মেলাখন বহুত ডাঙৰকৈ পতা হয়। এই মেলাত বিভিন্ন ধৰণৰ
বন্ধ, বহুবিধ, মেলা বন্ধ, নৈনদিন ব্যৱহাৰিক বন্ধ, বাচন-বৰ্ণন
আদি পোৱা যায়। এই মেলাবোৰত স্থানীয় কুটীৰ শিষ্টৰ বন্ধ-
বাহানি শিৰীসকলে বিক্ৰীৰ বাবে উলিয়ায়। গীত (ওজা) সকলে

শিলা শিলা পোকেটলৈ ৰাসসমূহ উপস্থাপন কৰে। পূৰ্ব-পূৰ্বৰ
এটি বন্ধ-বাহৰে গণ গাণে। মেলাসমূহত হিন্দু, মুছলমান, বৰ্ণা,
ৰাভা, খাৰে সকলো জাতি-বৰ্ণৰ লোকে অংশগ্ৰহণ কৰে।
মেলাখনৰে শ্ৰীসূৰ্যপাহাৰত প্ৰত্যেক বছৰেই সন্মত পিলাত ঠাইৰ
মন্দিৰে আৰু তাৰ সৰুসৰুয়ে শিলা-মূৰ্ত্তি-কলোভাৰ হয়। কেইবা
সেই ঠাইলৈকে অসমলৈ পৰিবেশৰ সৃষ্টি হয়।

ইয়াৰ উপৰিও বহু-বিদান নথকা শ্ৰীসূৰ্য পাহাৰত আঁত
বহুৰে পূৰ্ণিমা তিথিত ভক্ত পুৰক-মহিলাৰ সন্মতত প্ৰস্তুতি
হয়। ইয়াত পূৰ্ব-আগলী আদি অসান্য ঠাই-ভাৰ শিলা সত।
মুদিন কাণী হেনো এই মতামতেই অসমৰ অসান্য ঠাইৰ
বৰ্ণনাৰ্থীৰে সন্মত হয়। গোৱালপাৰীয়া জনাটীকৰে উদ্ভেৰত
আটাইবোৰ সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয় সাংস্কৃতিক নিসেই
গোৱালপাৰা জিলাৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ সন্মত আৰু ধৰ্মীয়
ঠাইবোৰে তেওঁলৈ সন্মতকৰী কৰি ৰাখিছে। বৈচিত্ৰপূৰ্ণ অসমীয়া
সাংস্কৃতিৰে সৰ্বভাগ উত্তৰ অসমলৈই কৰি জীয়াই পোকেসকলৰ
উত্তৰ-উত্তৰলৈ সৰ্বভাগে সৃষ্টিৰ সন্মত আৰু বৰ্ণক কেন্দ্ৰ
কৰি উৎপত্তি হৈছে। অসমত শাক্ত, শৈৱ আৰু জৈনমত ধৰ্ম
এক দীৰ্ঘকালীয়া ঐতিহাস আছে। অসমৰ বহু ঠাইত অৱস্থিত শৈৱ
আৰু শাক্ত পেৰেপৰীৰ মূৰ্ত্তিসমূহ আৰু পাহাৰত আঁটিবোৰে থকা
মত-মন্দিৰসমূহেই ইয়াৰ উত্তম নিদৰ্শন।

অতিভক্ত গোৱালপাৰা জিলা আৰু ভিত্তক বৌদ্ধধৰ্মে
পৰিপূৰ্ণ। উত্তৰ বহুৰ বন্ধৰ বৰপৰিষ্কাৰ পাহাৰ বহিৰ পাহাৰে
সেউজীয়া পাহাৰৰ মেঘলীয়া বা বোলাই এইখন মেঘালপাহাৰই
ঐতিহাসময় মত-মন্দিৰ, সৌল-সেৱালয়, ধৰ্মকাণ্ড, অজিৰ, শিলা
আৰু সকলো নৈ, বিলা, পাহাৰ, ঘটি-বন, জান-জু-দি আদি
প্ৰাকৃতিক উপাৰ্ণবোৰে সন্মতভিত হৈ অসমক সৌন্দৰ্য্যবৰ্ণে
দিনৰ পৰা অসমক আঁটিবোৰে নিজৰ স্থিতি অটুট ৰাখিছে।

অতিভক্ত গোৱালপাৰা জিলা অসমৰ আটাইকেইখন
জিলাৰ ভিতৰতেই সাংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰত এখন ঐতিহাসিক জিলা।
সীমামূৰ্খীয়া জিলা হোৱা হেতু নিজৰ সাংস্কৃতিৰ উৎপত্তিও
বহুতা বা দেশৰ সাংস্কৃতিৰ সৈতে সংমিশ্ৰিত হৈ অসমত অতিভক্ত
বিশেষকৈ নাটকীয় ওপৰলৈ অসমলৈ হৈ পৰিছে।
গোৱালপাৰা জিলাই স্বকীয়তা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। ই
গোৱালপাৰাবাসীৰ কাণতে যোটেই অসমৰে পৌৰুষৰ বিষয়।
সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী আৰু সাংবাদপত্ৰৰ নাম :
সাংবাদপত্ৰ : পটিলিখী শ্ৰী জগৎপা, ১৯২২
বৰুৱা শ্ৰীপ. — "চিহ্ন-বিচিত্ৰ অসম"
কলিতা গোগোপ. — "গোৱালপাৰা জিলাৰ সাংস্কৃতি আৰু
নাটকীয় ওপৰলৈ অসমলৈ।"

আন্তর্জাতিক খ্যাতিসম্পন্ন মনোনীত কণ্ঠশিল্পী, গবেষক, কথোপকথন শিল্পী, গীতিকার, সুকবিত্ব, সু-সজ্ঞা ডা° হুপেন হাজরিকাদেবের গীতের কথা, সুর ভগ্নই সবকিছু। শ্রেণীর মানুহকে অকারণে কবিতা

একো পোষাটনি সনাত, পলী-সুখীয়ার পার্বত্য নংকো সনাত। সনাততাপনুয়ে মনুসের খানে আত্মককে মনো-চেমনে, নিগা-পীড়নে সর্বদা সর্কির। কবিতুক বইক্রমোখেও 'গীতাজলী'ও গীত বর্ধ

আপক সনাত জীতের গৌরবের ইতিহাসে সর্কিত হ'ল। ডা° হাজরিকাদেবের গীতের সুরকে সৃষ্টি হ'ল সিদ্ধাসংকে কালজলী গীত। তেখেতের ধারা কটিও গীতের পুস্তকমুখে 'জিতিকার গুটীতের পদ', 'সংগামে গায়ো আশ্রিত' (১৯৬২), 'আপনি ধীতের জাহকী গননা' (১৯৬৪), 'বহিনান হুসুপে' (১৯৬০)। 'শুকুজো' গুস্তকর ধারে ডা° হুপেন হাজরিকাই বাগুপতির কবর পদক লাভ করিছিল। তারোপরি তেওঁ 'ওমেগি মেহোতাব' গুস্তকর ধারে জেষ্ঠ পকিডালকর বাগুপতির বীটা লাভ করিছিল। ডা° হুপেন হাজরিকার ১৯৬০ চনর ভারতের ভাগিহা জগাবর সর্কোজ সনাম 'সাপা চাহেদ ফারুজ' বীটার ধারা সনামিত করা হেছে। এই বীটা লাভ করি তেখেতের অন্য প্রতিভাফা এইধারে প্রকাশ করিছে — "এই সনামে মোক সনাজার প্রতি নিজর দায়বদ্ধতা বয়তারা বুলি আবিহে।" এই সনামে স্তোত্র করিন যাতে আনান সংস্কৃতিয়ে বিধেত অগাষ্টান লাভ করি আমার জাতীয় তথা দেশীয় গৌরব বিধবাসীর মাজত যোগিব পনাকে সনামভেতা লাভ করিব পাবে।" হুপের উপরিও পায় বিহুগণ, পশ্চাটী, অননর বহু আদি উপাধিতে তেওঁকে সিদ্ধান্তি বনা হৈছিল। ১৯৬৬ চনত অনন সাহিত্য সভার সভাপতি অনন চন্দ্র বকলাই ডা° হুপেন হাজরিকাকে 'সুগাক্ষ' উপাধি দিছিল। তেওঁর সার্থীতসমূহের 'মনুখে মানুহের ধারে' নামর গীতটি বুলি শতিকার জেষ্ঠ গীতকলে প্রকাশ পাটছিল। তেওঁর অননগুস্তক আতিহে ভাগ পাটছিল। হুসুপে, গংখা, গোপাবকী আদি নানাসমূহকে সৈ তেওঁ অগোষ গীত বচনা করিছিল। তারোপরি তেওঁ মানুহকে তথা আন্তর্জাতিক সৌন্দর্য আনিক সৈ অসংখ্য গীত বচনা করি জনসাধারণক ঝগেতো সুন্দর সুন্দর গীত গি হৈ গৈছে। তেওঁর গীতসমূহকে অনন বকরারে হুপেমে সাংগীত নামেরে নামকরণ করিছে।

তেখেতে অনন সেনের বিকাশ আপক জনসংকলনের অঙ্গর কথো সনাম টিকা কবর কবলেটে এইধারে গীত বচনা করিব পাৰিছে — 'জিতিকার গুটীতের পদ, আভাবর ভেটী কাটি অগেজোটিহেত বহু জেটতি সিদ্ধান্তের ধার।' সেইধারে ডা° হুপেন হাজরিকাদেবের অন্য এটি গীত —

"অহু আহু ওগাই অহু
সনাম জনতা অহু অহু ওগাই অহু
গোবর আনোতা
কবর দেশেরে থকা রকম থগাইতে
যায় যদি যায় জীকটো থাক।"

তেখেতের কণ্ঠসীততে 'হুপে-সংকতি, জাতীয় সেনে সিলমল।
"তুহু জীখারে অশিলকি, 'ব'তগা ময়ৌ এটি করু নহয়,'
কণ্ঠেচিগা সেনকে সৈ চিগা সৈ, 'অগেগে হুসুপে', 'আহি অসনীয়া
নহেওঁ সুখীয়া', 'গুটীতের মোর ধর', 'ব'ব পুরাবর কাগর মালিগো
কর', 'জিতিকার গুটীতের পদ', 'আহি হুসুপে হ'ব কতিমান' —
এনেকো কালজলী গীতের মাজেরে অসন সেনের গদীসনতা প্রকাশ
পাটছে। ডা° হাজরিকাই অননবাসীর মাজত থকা বিভবসমূহ
আঁতবেটে, শান্তি-একতা আপক সনামিতর ধারুধারে লাভ খাই জাতীয়
স্বার্থকে রক্ষা করিবলৈ আপন জনাইছে। নহ'লে আনি নিজর
ধরতেই এনি জননীয়া হ'ব জাগিব বুলি অননবাসীক সতর্কবাণী
আইছে। ডা° হুপেন হাজরিকাই জমগুনি অননক ভাগগোবা
সুন্দর নিবর্শন গীতের মাজেরে নাট্য ধরিছে — "অসনী আই কপটী
ওগোবা নাই শেয, জম খ'গো হুগোটেই, হুগোটেই বেনা মনো',
"আহি চকুত মুকুতা সনা" আদি গীতসমূহত অসন গীতি সুন্দর
কলেত প্রকাশিত হৈছে। সেইধারে টনি-আবতের সুন্দর সনামত বনো
কবা 'বংক্রান্ত নহেওঁ', 'বংক্রান্ত নহেওঁ' শীর্ষক গীতের মাজেরে
সেনবাসীক সেনর ধরক মুক্তিবলৈ স্রেকণা দান করিছে। তুহুপরি
সেনবাসীর মাজত হুকা-সনামিত গতি বুলিবর ধারে নানা জাতি,
উপজাতি, পাহার-ভোমার জীকর কেহে করি বহু গীত বচনা
করিছে — "মই করিমারে আধুনিগ জাগিনী", "ভুয় হ'ল তোমার
নাম', বোতো আ নিগি চেকোটা", "অনন সেনর খাটিগোরে জেগেজী",
"অ শ্বিলজেরে মনটিয়া লিগেজো", "পুরাব সুরকে ব্রমা মোর সেন
অকগাচল", "চিয়াগেরে গাগা গোহিহেতেরে খামতি", "হে হে য়োলে
দাবার' আনি এই বিসয়ক গীত।

ডা° হুপেন হাজরিকাদেবের গীতের আন এটি বৈশিষ্ট্য হ'ল
সাংস্করণিক মিলন আপক আত্মপ্রকাশেরে একন সুস্থ সনাজ গায়ল
প্রয়াস। এই আশারি জাতীয় চেতনা তথা অসন সেনের স্রোত উদ্ভূক

ড° হুপেন হাজরিকার গীতত জাতীয়তাবোধ

সুনীতা তালুকদার

সাতক বৃত্তীয় যাদাসিক

তেখেতের গীতত প্রাণবহু হৈ উঠিছে। হুপেন হাজরিকাদেবের ধর বহনতে বনো করিলে "অহি সুগর ফিবিজিতি মই"। তেখেতের ধর, বর্ণ, ভাষা, পুরক-মহিবার মাজত একে প্রাপ্য অধিকারক সৃষ্টি ভাখীয়ে গীতের মাজত একে নতুনধে আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। এইধারে তেখেতে অননর গীতি সাহিত্যর জগতনত একে নতুন মিল বর্তী কটিয়াই একে নবজাগরণর সঞ্চার করিলে। ডা° হুপেন হাজরিকার গীতত অন্বেষিত হ'ল — বসনীতের সুর, বিভিন্ন অঙ্গর লোকগীতের সুর, ভৌমী-গীত, নাওগেজর গীত, বিয়াগীত, অই নাম, বিভিন্ন ধরুরা জনগোষ্ঠীর সুরর ধরকরতে অসনীয়া জাতি

সুবিধাবাদী শ্রেণীর অধকর্ষনধে উঠি
তেখেতের গীতত প্রাণবহু হৈ উঠিছে। হুপেন হাজরিকাদেবের ধর বহনতে বনো করিলে "অহি সুগর ফিবিজিতি মই"। তেখেতের ধর, বর্ণ, ভাষা, পুরক-মহিবার মাজত একে প্রাপ্য অধিকারক সৃষ্টি ভাখীয়ে গীতের মাজত একে নতুনধে আনিবলৈ সক্ষম হৈছে। এইধারে তেখেতে অননর গীতি সাহিত্যর জগতনত একে নতুন মিল বর্তী কটিয়াই একে নবজাগরণর সঞ্চার করিলে। ডা° হুপেন হাজরিকার গীতত অন্বেষিত হ'ল — বসনীতের সুর, বিভিন্ন অঙ্গর লোকগীতের সুর, ভৌমী-গীত, নাওগেজর গীত, বিয়াগীত, অই নাম, বিভিন্ন ধরুরা জনগোষ্ঠীর সুরর ধরকরতে অসনীয়া জাতি

হ'বলৈ যোগা দিছিল। গীতৰ বিষয়বস্তুৰ উল্লেখ আৰু শিলাগাতাই তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ গীতৰ প্ৰতি সকলো শ্ৰেণীৰ মানুহকে আকৰ্ষিত কৰাৰ উপৰিও অন্য আশ্চৰ্য্যকৰণ কৰি তোলে। তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ আবেদিকাৰ নিম্নো গল্পশিল্পী পল কৰনৰ লগতে সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠাৰ উপৰিও আনগণত সঞ্চয় গঢ়ি উঠিছিল। সেয়েহে তেখেতে "আমি একেৰাৰ নাৰেং মাই" নামৰ গীতেৰে সকলোৰে মন জয় কৰিছে। তেওঁৰ গীতক বিশ্বজগতলৈ লৈ যোৱা তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ অন্য সৃষ্টি গীতসমূহৰ মাজতে অন্যতম গীতি-সাহিত্যৰ বৈশিষ্ট্যপূৰ্ণ শিলাগাতাই বিচাৰি পোৱা যায়। তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ গীতত মানুহৰ ওপৰত গভীৰ আস্থা থকাৰ কথা প্ৰকাশ পাইছে এইদৰে — "সোৱণ হওক, হাজাৰ জনৰ বিপৰীতে একে গভীৰ আস্থাৰ গান।" মানুহৰ লগত মানুহৰ সঞ্চয় আৰু বিশ্বাস একে উচ্চৰ সম্পৰ্কৰে বিচাৰিত হয়, সেয়েহে তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ দৰে প্ৰয়াত কৰি নৰকাণ্ড বন্ধাবলৈকে কবিতাত এইদৰে প্ৰকাশ কৰিছে —

সকলো কৰিব সকলো কৰেং স'তে

মহন লোকৰ দানী

বিশ্বাস কৰোঁ মানুহৰ সৈতে মানুহৰ
সকলো প্ৰকাৰ সঞ্চয়
তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ গীতসমূহত নিৰ্ভীক অনাৰ্য্যায় প্ৰয়োগ তথা হিয়া পৰমা সূপৰৰ মায়াজালোৰে অন্যতম সৰ্ব্বীক্ৰ জগতত এক নতুন নিগূঢ় উন্মোচন কৰিলে। গল্পশিল্পী হেন্স বিশ্বাসসেৱৰ তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ সৰ্বীক্ৰে সঞ্চয় কৰা মত্ৰা অতি প্ৰবিন্দনযোগ্য — "ভাৰতৰ কোনো এখন ৰাজ্যত আপুনি গীতে ইমান জনপ্ৰিয় তথা বৈভৱপূৰ্ণ হৈ উঠা নাই, যিটো হৈছিল অনাৰ্য্যায় আধুনিক গীতত, এই বৈভৱপূৰ্ণ অবস্থাত আৰ্য্যবৈ অনাৰ্য্যায় গীতক লৈ যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ অৱদান আগবঢ়ায় তে' ভূপেন হাজৰিকাসেৱৰ।"

এনে এজন মহন সৰ্বীক্ৰ শিল্পীয়ে ২০১১ চনৰ ৫ নংখন তাৰিখে ইংলীশা সঞ্চয় কৰে। তেওঁৰ স্মৃতি ৰক্ষাৰ উদ্দেশ্যে জগতুৰ্বাৰীত সম্মানিতকৈ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে আৰু শৰৎসে কলাক্ষেত্ৰত তেওঁৰ সংগ্ৰহালয় নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। এনে এজন মহন সৰ্বীক্ৰ শিল্পী আজি মৰিছে আমাৰ মাজত অমৰ হৈ আছে।

"আমি সানন্দ্য কামেকো ঘূনা কৰা উচিত নহয়। যি মানুহে অতি সৰু কাম কৰে তেওঁ তাৰে কাম কৰাজনকৈ অন্যথা সৰু নহয়। কৰ্তব্যৰ ধৰন দেখি নহয়, কৰ্তব্য সাধনৰ ধৰন দেখিহে মানুহক বিচাৰ কৰিব লাগে।" — **শ্ৰীমতী বিবেকানন্দ**
"অহিংসা হৈছে প্ৰজ্ঞা সাহস, ইয়াত কাণ্ডকাৰ্য্য বা দুৰ্ন্যস্তাৰ স্থান নাই। কাণ্ডকাৰ্য্যবিহীন হৈ হিংসাক গ্ৰহণ কৰাটো অধিক প্ৰায়। কামৰ কোনোবা পিনা হিচাে মানুহজন অহিংস হোৱাৰ আশা আছে, কিন্তু তেনে আশা কাণ্ডকাৰ্য্যজনৰ নাই।" — **মহাত্মা গান্ধী**
"অসমীয়া জনা আমাৰ মাতৃভাষা। মাতৃৰ পিছিনা বাদেই মাতৃয়ে বেজাৰ পোতা কৰা সন্তানকথাৰ পক্ষে অতি অমুত্ত। ইয়াকে জনি অসমীয়াসকলে মাতৃভাষাৰ প্ৰতি প্ৰাৰ্থা আৰু উচ্চ প্ৰকাশ কৰা উচিত।" — **আনন্দৰাম ক্ৰেষ্টিয়ান মুন্স**
"অমিকালৈ মত্ৰ দুমাত্ৰৰ দৰে উপদেশটো বৰ উপদেশ বস্তু। সকলো টিকা-পইছা বন্ধ নহয় আৰু সি উচিত বৰ আধুৰুটি পোৱা যায়।"

"আমি আকৌ একোটা জাটক ক'ৰ্ত্ত য়ে আশানাসকলে সৰোভাগ কৰি জিনিব অনাৰ্য্যায় ভাষাৰ উন্নতি, অসমৰ উন্নতিৰ প্ৰথম প্ৰায়.... আদি" ক্ৰটিয়া প্ৰাণ-প্ৰণে শ্ৰেষ্ঠ কৰিব লাগে আমাৰ সাহিত্যকে আকৌ গঢ়ি তুলিবলৈ, আকৌ যাতে তাৰ সুৰ বিশ্ব সাহিত্যৰ সুৰেৰে সৈতে মিলি যায়.... আদি অনাৰ্য্যায়ৰ নাম লোপ পাবলৈ দিব নোৱাৰোঁ।" — **লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা**
"বেলি মাৰ যায়, কিন্তু এহে উশ্মহই তাৰ প্ৰতিবিৰোধে বাটকৰাক পথ দেখুৱায়। কোনোবা জাতি পুৰিখীত নাইকিয়া হয়, কিন্তু তাৰ মানসিক বিকাশৰ ক্ষেত্ৰটো বা প্ৰতিবিৰোধে প্ৰকাশপ্ৰত্যয়ে মানৱ সভ্যজগৎ পোহৰ দি থাকে।" — **ড° বাৰীকান্ত কাকতি**
"সচেতনতা আৰু জাৰনৰ মাজত পাৰ্থক্য হ'ল — সচেতনতা হ'ল ইচ্ছা, জাৰন হ'ল একমুকাৰ অপত্তি, যি অসলিৰ মুষ্ণুতিক সুবি ন সৃষ্টিৰ ন গজালি গজাত হয়।" — **ভূপেন হাজৰিকা**

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উন্নতিত অভিভাৱকৰ ভূমিকা

হোনিয়া দেৱী, সাতক প্ৰথম বাৰ্গাৰিক

ভৱিষ্যতে এজন সংস্কৃতিচাপে সমাজত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ হ'লে নিজকে গঢ় দিব পৰা সময়ছোৱাই হ'ল ছাত্ৰাৱস্থা। ছাত্ৰাৱস্থাতেই সমাজত আনন্দ-নাগৰিক আৰু স্ৰষ্টাৰূপৰ ব্যক্তি হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিবলৈ অশেষ যত্ন কৰিব লাগে। আজিৰ ছাত্ৰ কাইলৈ দেশৰ নাগৰিক। 'ছাত্ৰ' শব্দটোৰ লগত অধ্যয়ন ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত। ছাত্ৰাৱস্থাতে যদি নিয়মিতকৈ অধ্যয়ন কৰা হয়, তেনেহ'লে ভৱিষ্যতে কৰ্মক্ষেত্ৰত সক্ষমতা অৰ্জিব পাৰি। অধ্যয়ন বুলিলে যে অকল নিজৰ পাঠ্যপুথিৰ বিস্তাৰেই পঢ়িব লাগে, সেয়া নহয়। বাহিৰা বিস্তাৰে পাৰিব লাগে। কৰণ বাহিৰা বিস্তাৰে পৰাও বহুত জ্ঞান লাভ কৰিব পৰা যায়, যিসেই জ্ঞানেই হৈছে প্ৰকৃত শিক্ষা। গতিকে জ্ঞানৰ পৰিচয় বৃদ্ধি কৰিবলৈ হ'লে, অধ্যয়ন কৰিব লাগে।

"ছাত্ৰানাং অধ্যয়ন তপঃ" — এই আশুতোষা তুল্যা কথাৰ অৰ্থ অসম্পৰ্ণ কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে অধ্যয়ন কৰি যাব লাগে। অধ্যয়নেই হৈছে জ্ঞান আহৰণৰ সৰ্বোৎকৃষ্ট উপায় আৰু তপস্বীৰ একোভাৱে এই জ্ঞানৰ সাধনাত প্ৰবৃত্ত হ'লেহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভৱিষ্যৎ জীৱনৰ কাৰণে প্ৰয়োজনীয় অৰ্থতা অৰ্জন কৰি জীৱনৰ সক্ষমতা লাভ কৰিব পাৰিব। ছাত্ৰাৱস্থাতে জীৱনৰ লক্ষ্য স্থিৰ কৰি লৈ ভৱিষ্যতৰ কৰ্মপথ বাছি ল'ব লাগে আৰু নিজকে সেইমতে প্ৰস্তুত কৰিবলৈ অধ্যাপকসকলে কৰিব লাগে।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ ভৱিষ্যৎ জীৱনৰ উন্নতিৰ বাবে অভিভাৱকসকলেও এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। সকলো পিতৃ-মাতৃয়েই সন্তানৰ উন্নতিৰ কামনা কৰে আৰু ইয়াৰ বিপৰীত কাৰ্য কৈতিয়াও কৰা নহয়। সন্তানৰ ভৱিষ্যতৰ উন্নতিৰ বাবে পিতৃ-মাতৃ সকলেও অশেষ কষ্ট কৰিব লাগে। অভিভাৱকসকলে সন্তানৰ প্ৰতি বহু দায়িত্ব থাকে। অভিভাৱকসকলৰ কৰ্তব্য কেৱল সন্তানক পালন-পোষণ কৰাই নহয়, লগতে সন্তানৰ চিন্তাৰ বিকাশ আৰু অধ্যয়নতো গুৰুত্ব দিব লাগে। সেইবাবে কোৱা হয় যে যখনহেই হৈছে সন্তানৰ পঢ়াশালি আৰু পিতৃ-মাতৃ হৈছে প্ৰথম শিক্ষাওক। প্ৰতিজন শিশুতেই জগতে একেই থাকে আৰু একো নুগুণে। পিতৃ-মাতৃয়ে শিশুটোক বিভিন্ন ধৰণৰ শিক্ষা দিব লাগিব। সকলো যদি শিশুটোক ভাল শিক্ষা দিয়া নহয়, তেনেহ'লে উচ্চৰ হ'লে তাৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰ বেয়া হয়। এজোপা ফুলৰ পুলি কলে তাৰ সাৰ-পানী আদি ঠিকমতে দিব

জাণিৰ। কেতিয়াহে গাৰুজাণা লহপহঁকে যাওঁ আৰু ফুলবোৰো দেখাত সুখীয়া হয়। যদি গছ এজোপা বোৰৰ পাছত তাত সাৰ-পানী এৰো নিদা নহয়, তেন্তে গাৰুজাণা নাৰাখে আৰু ই পুষ্টিতে লোকেলি যায়। টিক সেইবাবে সন্তানকো সৰুৰে পৰা ভাল শিক্ষা দিব লাগে। কিন্তু আজিকালিৰ এই বৃত্তিমুখী পৰিবেশত অভিভাৱকসকলৰ সন্তানৰ লগত এবাৰ কথা পাতিবলৈকো সময় নোহোৱা হৈছে। ফলত অভিভাৱক আৰু সন্তানৰ মাজত একে ধৰুহে ঘটি গৈছে আৰু আপৰ দৰে আজিকালি অভিভাৱক আৰু সন্তানৰ মাজৰ সম্পৰ্কও নাই। ফলত সন্তানসকল মানসিকভাৱে ভাঙি পৰিছে। অভিভাৱকসকলে সন্তানসকলৰ লগত একে মূৰে মূৰু গঢ়ি তুলিব লাগে, যাতে সন্তানসকলে অভিভাৱকসকলক নিজৰ বন্ধু হিচাপে মনৰ কথা বুজি কয়। কিন্তু যদি অভিভাৱক আৰু সন্তানৰ মাজৰ দূৰত্ব ঘটি যায়, তেন্তে বহু ক্ষেত্ৰত দেখা যায় যে সন্তানসকল বিপথে পৰিভ্ৰান্ত হ'বলৈ ধৰিছে।

পিতৃ-মাতৃয়ে যদি সময় থাকোঁতে নিজৰ সন্তানক শাসন নকৰে, তেনেহ'লে তৰ ফল বেয়া হয়। সন্তানক কেৱল শাসনৰ জৰিয়তে নহয়, মৰামেৰেও বুজাব লাগে। মৰামেৰে বুজোৱাৰ পাছতো যদি তেওঁলোকে শুভ পথলৈ উভতি নাহে, তেতিয়াহে শাসন কৰিব লাগে। আজিকালি প্ৰায়ভাগ ল'ৰা-ছোৱালীকে দেখা যায়, বিপথে পৰিভ্ৰান্ত হৈ কেতিয়াবা আৰুহেতাতো কৰে। সেয়া যাতে নহয়, তৰ বাবে অভিভাৱকসকল যদি আপৰ পৰাই সন্মত নহয়, তেতিয়াহে ল'ৰা-ছোৱালীৰ স্বভাৱ বেয়া হ'বই। সিহঁতক সৰুৰে পৰাই ভাল শিক্ষা দিব লাগে। সিহঁতৰ সৰুৰ প্ৰতিও চকু দিব লাগে। সৰুৰ দেৱৰ বাবেও কেতিয়াবা ল'ৰা-ছোৱালী বিপথে পৰিভ্ৰান্ত হয়। নিজৰ সন্তানটো কেনেকো বন্ধু-নাৰ্থকীৰ লগত যুৰে, সেয়া অভিভাৱকসকলে জনা উচিত। সিনল সিনটো সিহঁতলো কি কৰে, তাৰ প্ৰতিও অভিভাৱকসকলে চকু দিব লাগে। আজিকালিৰ অভিভাৱকসকলে পদমৰ্যাদা আৰু আধুনিকতৰ নামত ল'ৰা-ছোৱালীৰ হাতত ম'ৰাইল ফোন দিয়ে। ফলত ম'ৰাইল ফোনৰ জৰিয়তে সিহঁতে কেতিয়াবা নকৰিবলগীয়া কামো কৰে। আধুনিকতাবে বুলি বিস্ময় অভিভাৱকে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক ম'ৰাইল ফোন দিব নোৱাৰে, সিহঁতে সুৰ কৰি বা বিভিন্ন উপায়েৰে হাতে ম'ৰাইল ফোন লয়, যাতে বন্ধুৰ আগত নিজৰ সমান ৰক্মা কৰিব পাৰে। অভিভাৱকসকলে জনা উচিত যে তেওঁলোকৰ

সন্তানে সিনল সিনটো ম'ৰাইলত কথা পতৰ নামত কিমান দিন খৰচ কৰে, এৰে সিনটো যে তেওঁলোকে পঢ়া-শুনা বা ম'ৰাইলত ব্যস্ত থাকে, সেইটোও অভিভাৱকে জনা উচিত। অভিভাৱকসকলে অনাৰ অগত নিজৰ পদমৰ্যাদা ৰক্ষা কৰিব নহয়, সন্তানক অঙ্কৰাৰ শিখালে টৌলি দিয়াটো উচিত নহয়।

অভিভাৱকসকলে সন্তানৰ ভৱিষ্যতৰ উন্নতিৰ কথা চিন্তা কৰিব লাগে, যাতে তেওঁলোকে এজন সাংঘাতিক হিচাপে সমাজত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিব পাৰে। পিতৃ-মাতৃয়ে সন্তানৰ পঢ়া-শুনা ক্ষেত্ৰতো নজৰ দিব লাগে। ল'ৰা-ছোৱালীক নাম লগাই দিলে; অভিভাৱকৰ দায়িত্ব শেষ নহয়। স্কুলৰ ছাত্ৰ বা ছাত্ৰীসকলীয়ে বিঃ প্ৰত্যেকটো কথা অভিভাৱকে জনা উচিত। কাৰণ ছাত্ৰ ৰ ছাত্ৰীসকলীয়ে ২৪ ঘণ্টাৰ ৬ ঘণ্টা সময়হে স্কুলত থাকে বাকী ১৮ ঘণ্টা অভিভাৱকৰ লগত বহতে থাকে। গতিকে অভিভাৱকে তেওঁলোকৰ পঢ়া-শুনাৰ ক্ষেত্ৰত ওকৰূপৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। কৰণ কথাতেই কয় — বৰখোৱেই হৈছে প্ৰত্যেকৰ বাবে প্ৰথমে পঢ়াশালি আৰু অভিভাৱকে হৈছে প্ৰথম শিক্ষাওক। স্বতঃ অভিভাৱকে তাৰে যে স্কুলত নাম লগাই দিছে যেতিয়া স্কুল নাগিহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ভাল শিক্ষা দিয়া। কাৰণ অভিভাৱকে ভাৱে স্কুলত প্ৰতিমাহে ইমান টকা-পইচা দিয়ে যেতিয়া শিক্ষকে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক পঢ়াব লাগিব। কিন্তু সেইটো কৰাটো জাতো উচিত? কৰক টকা-পইচা নিতো অভিভাৱকে স্কুলখনক বা শিক্ষকসকলক কিটো পোনেবা নাই। প্ৰত্যেক শিক্ষকৰ বাবে এইটো সত্যবো নহয় যে এজন ছাত্ৰ বা ছাত্ৰী এগৰাকীক অধিক ওকৰূ দিয়াটো। কৰক শিক্ষকৰ কাৰণে প্ৰতিগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সমান। শিক্ষক ৰ শিক্ষয়িত্ৰীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সনায় সমান চকুৰে চায়। কৰক অভিভাৱকে বহুত এজন বা দুজন ল'ৰা-ছোৱালীকে চাব লাগে, কিন্তু শিক্ষকে একেলগে স্কুলত বহুতো ল'ৰা-ছোৱালীক চাব লাগাত পৰে।

একৰ স্থান দেৱতাতকৈ ওপৰত বুলি কোৱা হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেও শিক্ষকসকলক নিজৰ পিতৃ-মাতৃকো আপ কৰিব লাগে। আজিকালি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে শিক্ষকক নিজৰ ওকৰূপ স্বীকাৰ নকৰে। ইয়াৰ বাবে দেখাী সিহঁতৰ অভিভাৱকসকল, কৰণ আপৰ দিনত ওকৰূৰে যদি শিষ্যক কিবা দেৱ কৰাৰ বাবে

শাৰিছিলেও, তেতিয়া পিতৃ-মাতৃয়ে তেওঁলোকক মৰাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো হস্তক্ষেপ কৰা নাছিল। ফলত শিষ্যই ওকৰূ ভয়ো কৰিছিল আৰু সমাধালো কৰিছিল। কিন্তু আজিকালি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক কিবা দেৱ কৰাৰ বাবে বা পঢ়া নোৱাৰাৰ বাবে যদি স্কুলত মাৰে, তেতিয়া ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বহুত সিহঁতৰ স্কুলত মাৰৰ কথা লগাই দিয়ে। পিছদিনাখন অভিভাৱকে আহি তেওঁৰ সন্তানৰ ওপৰত হাত তোলোৱাৰ বাবে, সেই শিক্ষকজনৰ বিৰুদ্ধে স্কুল কৰ্তৃপক্ষক গোচৰ দিয়ে আৰু স্কুল কৰ্তৃপক্ষই একো বিচাৰ-খোচাৰ নকৰাকৈয়ে শিক্ষকজনক জবাবদিহি কৰে। এনেকুৱা ক্ষমতেশালী অভিভাৱকৰ বাবেই তেওঁলোকৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে বহুত আঁস পায় আৰু সিহঁতে তাৰে অভিভাৱকে আছে যেতিয়া, সিহঁতক কোনোও একো কৰিব নোৱাৰিব। ফলত সিহঁতৰ ভৱিষ্যৎ অঙ্কৰাৰ শিখালে আগবঢ়ে।

আজিকালি দেখা যায়, অভিভাৱকসকলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বৰকা 'টিউচৰ' দিয়ে। কাৰণ তেওঁলোকৰ সময় নাই, নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক পঢ়োৱাৰ। বৰকা 'টিউচৰ' সিনেও তেওঁলোকে সেই টিউচৰজনৰ ওপৰতো। নিজৰ কৰ্তৃৰ চলায়। কাৰণ

অভিভাৱকসকলে তাৰে যে, তেওঁ শিক্ষকজনক টকা দিব যেতিয়া, তেওঁৰ মতে চৰিব লাগে। কিন্তু টকা নিতো তেওঁ শিক্ষকজনক কিনি পোনেবা নাই। বৰঞ্চ তেওঁলোক যদি ইমানলৈ ক্ষমতেশালী তেনেহ'লে নিজৰ ল'ৰা-ছোৱালীক কিয় পঢ়োৱা নোৱাৰে? এগালনন টকা-পইচা উপাৰ্জন কৰি, ল'ৰা-ছোৱালীৰ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বহুত কৰিলেই নহয়, লগতে ল'ৰা-ছোৱালীয়ে পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত কিমানবুৰ আগবাঢ়িছে, সেয়াও জনা উচিত।

অভিভাৱকসকলে পঢ়া-শুনাৰ লগতে অন্যান্য ক্ষেত্ৰতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সাহস, প্ৰেৰণা, উৎসাহ আদি দিব লাগে যাতে তেওঁলোকে জীৱনৰ কঠকময় পথ তেওঁলোকৰ অভিভাৱকৰ সাহস, প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহেৰে অতিক্ৰম কৰিব পাৰে। কাৰণ জীৱনৰ কঠকময় সময়ছোৱাত, সিহঁতে নিজৰ অভিভাৱকসকলৰ সঙ্গ কিচাৰে। দেখা যায় যে বহুতো অভিভাৱকৰ সাহস, প্ৰেৰণা আৰু উৎসাহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক উন্নতিৰ পথে আগবঢ়াই লৈ যায়। গতিকে অভিভাৱকসকলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ পঢ়া-শুনাৰ লগতে সিহঁতৰ ভৱিষ্যৎ যাতে ভাল হয়, সেই ক্ষেত্ৰত ওকৰূপৰ্ণ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব লাগে। ■

সু য়োৰ কৰ কৰা নাৰেংগৰ গৰ্ভত গুৰুত্বই পোৱাৰেও কিছুমান প্ৰকাৰী খৰিৰ ধৰে অন্য বস্তু থাকিবলৈ ধৰা কৰায়। আমাৰ বৃক্ষী কামি নিজেই বিধিৰ বাণিহ। নিৰ্ঘৰিতি হৈ থকা আৰুখা নিৰ্দেশনে অনুভা সম্পৰ্কীয়ৰ যুগ প্ৰাধান্য কৰে। সেই যোগে উৎপাদন কৰিবলৈ নতুন পদ্ধতিও আৰু বৈজ্ঞানিক গৱেষণাৰ দ্বাৰাই উৎসাহিত নিৰ্দেশ লাভিব।

আমাৰ সমাজৰ আৰু আমাৰে হাঁহৰ ইতিহাস সম্পৰ্কে জানিবলৈ অহম কৰিবলৈ গাৰু কৰে। কিছুমানে ভাবে ইয়াত কি আছে, কোনো নাই। আকৌ বিভিন্ন হাঁহক বো বিভিন্নজাতীয় বিভিন্ন প্ৰকাৰে ইতিহাস কৰা কৰে। বিভিন্ন হাঁহক বৃষ্টিমাজিঙ হাঁহ হিচাপে নামকৰণ কৰে। তেনে ক্ষেত্ৰত তাত ক'তো ইতিহাস গুৰুত্ব থকা দেখা পোৱা যায়। সেই ক্ষেত্ৰত এইখন চম্পুৰ অঞ্চলো এখন বৃষ্টিমাজিঙ হাঁহ।

পূৰ্ব আৰু উত্তৰে ভিগাক, কৰাং আৰু সুইতখলিয়ে আকৃতিভাৱে সীৰ্বৰ টালি সেই বিশত অইন অঞ্চলৰ পৰা সম্পূৰ্ণ বিভিন্ন নিকৰণ কৰাৰ দেখাটোকে দক্ষিণ আৰু পাৰ্শ্বমুখেও অল ফল গছ-বিবিধ আৰু শিলানয় ওৰ পাৰাৰেও গজজন্তু নগ্নীৰভাৱে ঐতিহাসিক চাৰ্টাৰ হৈ থিয় নি অইন অঞ্চলত দেখিবলৈ পোৱা বিংগা-বিংগে, মাৰি-মৰিগাল, অণাং-অমগল, উত্তৰাণ, সাংস্কাৰিকতা, প্ৰাচুৰ্য আদিৰ পৰা চম্পুৰক সংজ্ঞাত বিবেচনা কৰি থাকিছে।

এয়াই চম্পুৰক চাৰ্টাৰিয়া। এই বৃহত্তৰ অঞ্চলটো প্ৰকৃতভাৱে বিশত যথেষ্ট চৰকাী। ইয়াৰ চাৰিওফালে নিৰ্ঘৰিতি হৈ আছে অজয় প্ৰকৃতভাৱে সমগ্ৰ। এই চম্পুৰ অঞ্চলৰ সত্যতাই অগ্ৰ-ঐতিহাসিক যুগলোকে অন্যত পোৱাই দিয়ে। এই অঞ্চলত প্ৰাচীন প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ বজা ভগৱতৰ কাৰ্ত্তিক আৰু বিলাসান, বিয়া মহাভাৰতৰ যুগত অসমৰ গৌৰৱ সোৱণা কৰে। এখেতৰে অইন পৰা যুগটিত তীৰ্থমাৰাৰ প্ৰতিভুক্তী চক্ৰ আৰু তাম্ৰিক শিলালিপি, নৰনাৰে, হাটীশিলা আদি অঞ্চলত থকা মূৰ্তিকে আদি বিলাসই প্ৰকৃতভাৱে সমগ্ৰ আছে। এই সমূহ প্ৰায় ৮-৯ শতিকাৰ চম্পুৰীয়া সভ্যতাক চুলি ধৰিবলৈ সক্ষম হ'ব।

গোটেই চম্পুৰ অঞ্চলটোত বিভিন্নভাৱে হৈ থকা শিলালিপি হাঁহৰ প্ৰাচীন প্ৰাচীণকটা গাৰুণে মূৰ্তিৰ অৰ্ধাষ্টিয়ো এই অঞ্চলৰ বহুখিনে তাম্ৰিক শিলাৰ যে কেমে আছিল সেই কথা উল্লেখই হৈ আছে। ইয়াৰে প্ৰাচীনকটা গাৰুণে মূৰ্তিৰ অৰ্ধাষ্টিয়ো এই অঞ্চলৰ বহুখিনে তাম্ৰিক শিলাৰ যে কেমে আছিল সেই কথা উল্লেখই হৈ আছে। ইয়াৰে প্ৰাচীনকটা গাৰুণে মূৰ্তিৰ অৰ্ধাষ্টিয়ো এই অঞ্চলৰ বহুখিনে তাম্ৰিক শিলাৰ যে কেমে আছিল সেই কথা উল্লেখই হৈ আছে।

সেই সময়তে এই অঞ্চলৰ কাজালীত কৰা নদীৰ পাৰে পা স্মৃতিত গড় এতিয়াও পৰিলক্ষিত হয়। মায়া পাহাৰত হাটী অঞ্চলত গড়টো শিলোৰ সজা ওহাৰাশৰ ঘৰ আছে। সেই বহুতঃ প্ৰায় ৩,০০০ মানৰ স্মাৰকভাৱে ৰাখিব পাৰে। ইয়াৰ ভিতৰত অহা ৫টা সৰু সৰু কোঠালি আছে। প্ৰতিটো কোঠালিত কোনো কোনো পৰা পুনৰ্নিকে মূল দুবাৰ আছে। ইয়াৰ উপৰিও এটা বহু কোঠা আছে। জনা লোকে কয় যে আগেয়ে হেনো ঘৰটো যথেষ্ট আছিল। কিন্তু ভূমিকম্পৰ ফলত পাহাৰৰ শিলা খৰি পৰা তে চাপল হৈ পৰে। অৱশ্যেও প্ৰত্যেক সিংহৰ বাহুৰকাৰত ইয়াৰ কিছু কৰা হৈছিল বুলি কোৱা হয়।

গতিকে এই অঞ্চলটোৰ প্ৰাচীন সমাল বুলিবলৈ বহু তথ্য আছে। পূৰ্ণ ভাষাৰেখাৰোৰ এতিয়াও এই অঞ্চল অতি সমতলনেৰে ৰখা হৈছে। জোজল বলৰৰ সময়ৰ আৰম্ভ জানিবলৈ আমাৰ হাতত কোনো বস্তু নাই। আয়ে যথেষ্ট শৈল ভাস্কৰ্য্য, শিলাওৰ আৰু পূৰ্ণ দিনৰ পৰাই পূজা-অৰ্চনা চলি আছিল। তলত তালিকা আভাস দাঙি ধৰা হ'ল—

কাছিশিলা পাহাৰঃ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰে এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে।

চম্পুৰ প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমাল তথ্য

গতিকে এই অঞ্চলটোৰ প্ৰাচীন সমাল বুলিবলৈ বহু তথ্য আছে। পূৰ্ণ ভাষাৰেখাৰোৰ এতিয়াও এই অঞ্চল অতি সমতলনেৰে ৰখা হৈছে। জোজল বলৰৰ সময়ৰ আৰম্ভ জানিবলৈ আমাৰ হাতত কোনো বস্তু নাই। আয়ে যথেষ্ট শৈল ভাস্কৰ্য্য, শিলাওৰ আৰু পূৰ্ণ দিনৰ পৰাই পূজা-অৰ্চনা চলি আছিল। তলত তালিকা আভাস দাঙি ধৰা হ'ল—

কাছিশিলা পাহাৰঃ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰে এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে।

অকৃতিৰ পুষ্টি বুলি ধৰা হয়। এই পাহাৰখনৰ সৰ্ব্বোচ্চ অৰ্ধেক স্মাৰক পোন্ধৰটা। শিলাটো চাৰে এনে এনে বোৰ প্ৰকাৰে কৰা এটা শিলাটোৰ ওপৰত পৰি আছে।

কাজালিৰ নৰসিংহ ৰূপৰ ওপৰত নৰসিংহ মূৰ্তি আৰু অন্যান্য কিছুমান মূৰ্তি আছে। সেইবোৰ মূৰ্তি নৰসিংহ আৰু কিছু মূৰ্তিৰ ওপৰত কৰিছিল। তাৰ পিছত এই শতিকাৰ ওপৰত নৰসিংহ মূৰ্তি আৰু অন্যান্য কিছুমান মূৰ্তি আছে। সেইবোৰ মূৰ্তি নৰসিংহ আৰু কিছু মূৰ্তিৰ ওপৰত কৰিছিল। তাৰ পিছত এই শতিকাৰ ওপৰত নৰসিংহ মূৰ্তি আৰু অন্যান্য কিছুমান মূৰ্তি আছে। সেইবোৰ মূৰ্তি নৰসিংহ আৰু কিছু মূৰ্তিৰ ওপৰত কৰিছিল।

এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে।

কৰাৰ কাৰ্য্যক্ৰম চলি গৈছে। এই পাহাৰখনৰ সৰ্ব্বোচ্চ অৰ্ধেক স্মাৰক পোন্ধৰটা। শিলাটো চাৰে এনে এনে বোৰ প্ৰকাৰে কৰা এটা শিলাটোৰ ওপৰত পৰি আছে।

কাজালিৰ নৰসিংহ ৰূপৰ ওপৰত নৰসিংহ মূৰ্তি আৰু অন্যান্য কিছুমান মূৰ্তি আছে। সেইবোৰ মূৰ্তি নৰসিংহ আৰু কিছু মূৰ্তিৰ ওপৰত কৰিছিল। তাৰ পিছত এই শতিকাৰ ওপৰত নৰসিংহ মূৰ্তি আৰু অন্যান্য কিছুমান মূৰ্তি আছে। সেইবোৰ মূৰ্তি নৰসিংহ আৰু কিছু মূৰ্তিৰ ওপৰত কৰিছিল।

এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে। পাহাৰখনৰ নাম কাছিশিলা হয়। প্ৰায় এই পাহাৰখনৰ নামটো অকৃতিৰ এটা প্ৰকাৰ শিল আছে।

কৰিছিল। এই মন্দিৰত কোনো উৰুৰথানে এখন বৃক্ষলিপি আছে। এই পাথৰখনে নামনিত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ খালে প্ৰকৃতিৰ অন্য অৰ্পণ পূৰ্ণ লভা কৰা যায়। পৃথনী প্ৰকাণ্ড শিলৰ মাজেৰে অন্য এটা হাতীৰ চৰুৰ অকৃতিৰ শিল খাটী তালিলে নাহি আৰি এনেকুৱা অৱস্থানত হৈ আছে বেনা শিলৰ মাজৰ পৰা প্ৰকাণ্ড ঠায়েৰে গজৰাজ আঁৰি ধৰিছে। এই অৰ্পণ পূৰ্ণ পৰিস্ফুট হোৱাৰ বাবেই পাথৰখনৰ নাম হাটীশিলা পায়ৰ। অকৃতিৰ সৌন্দৰ্যই অকৰ্ণ কৰাৰ লগতে খোদিত আছে বৃহন শিলালিপি। এখন পাথৰৰ নামনিত অক

অনখন কিছু ওপৰত শিলৰ মাজত। প্ৰথমে এইটো মন্দিৰ হিচাপে উৱাকী কৰিছিল অতুল বৰাসে ডাঙৰিয়াই। ১৯৮৫ চনত এইটো আধাৰশিলা কপে স্থাপন কৰা হয়। তৰ পিছত এই মন্দিৰটো গণেশ মন্দিৰ হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। সেই তেতিয়াৰে পৰা ইয়াতে পূজা-অৰ্চনা চলি আহিছে। উত্ৰতৰ বা পূজা-উপাসনাৰ প্ৰাৰম্ভত গণেশক পূজা আৰম্ভণ্যৰ পৰম্পৰা চালিত হৈ আহিছে। গণেশ বা গণেশৰ কৰ্ত্তব্যৰ অপৰিচি। মহাভাৰতত তেহিৰজন গণেশৰ নাম উল্লেখ আছে। হাটীশিলাৰ এই গণেশ মূৰ্ত্তিটোৰ ওপৰত তৈল নিশিত সেনুৰ প্ৰলেপ দিয়া হয়। এয়া নিজে যোগে পূৰ্ণ কৰ্ম সিক্তি হয়। সেই সময়ৰ পৰা এই শিলত কটা গণেশৰ মূৰ্ত্তিটোত পূজা কৰা ব্যক্তি হিচাপে এই মন্দিৰটোত গণেশ চতুৰ্থীত গণেশ পূজা কৰা হয়। প্ৰত্যেক মানুহে পুনি। তিথি ইয়াতে পালন কৰা হয়। যেতিয়াৰ পৰা এই মন্দিৰটো হৈ তেতিয়াৰে পৰা আজিলৈ এই মন্দিৰত সন্মান নিতা ভোগা দিয়া হয়। ইয়াত গণেশ পূজাত কৰুতা মানুহৰ সন্মানৰ খাট অক পূজাখন সুলভনে চলি আহিছে। এই মন্দিৰটো অতিৰে জগত মন্দিৰ। প্ৰত্যেক কৰা মতে গধূলি বেগা গণেশ মূৰ্ত্তিটোৰ আগত এজন সৰু ল'ৰাই ধূতি, গামোচা পিন্ধি আৰাধনা কৰি থাকে আৰু কাতি ১১টাৰ পাৰা মন্দিৰৰ চৌহদত এজনী সন্দৰী বৃহতীয়ে হাতত ধাল তৈল চাকি ছলাই গোটেই মন্দিৰৰ চৌহদটোত বিসৰণ কৰি যুৱে। হয়তো সেইবাবে এই মন্দিৰটোত কোনো ধূম কৰিব নোৱাৰে, আজিলৈ কৰা নাই।

লাওটী পাথৰৰ পঞ্চকন্যা মন্দিৰঃ এই মন্দিৰটো এইটো সৰুতে প্ৰতিষ্ঠা কৰা হয়। কিছু কুৰি শতিকাত এই মন্দিৰটোৰ চাইবিলিত নগা মন্দিৰ এজনে আৰাধনা কৰিছিল। এই মন্দিৰটোত গোটেই কেইজনী দেৱী পৰ্বতী, বা পূৰ্ণা, কালী যা, সৰস্বতী আৰু লক্ষ্মী মৰ পূজা-অৰ্চনা কৰে। সন্মান এই মন্দিৰটোত পূজা-অৰ্চনা কৰা হয়। এই মন্দিৰটোত পতিচালনা কৰা নিৰিষ্ট কোনো ব্যক্তি নাই

খণ্ডত স্থানীয় ৰাইজে চোৱা-চিতা কৰে। এই মন্দিৰটোত পূৰ্ণা পূজা ভাঙবাকৈ পতা হয়।

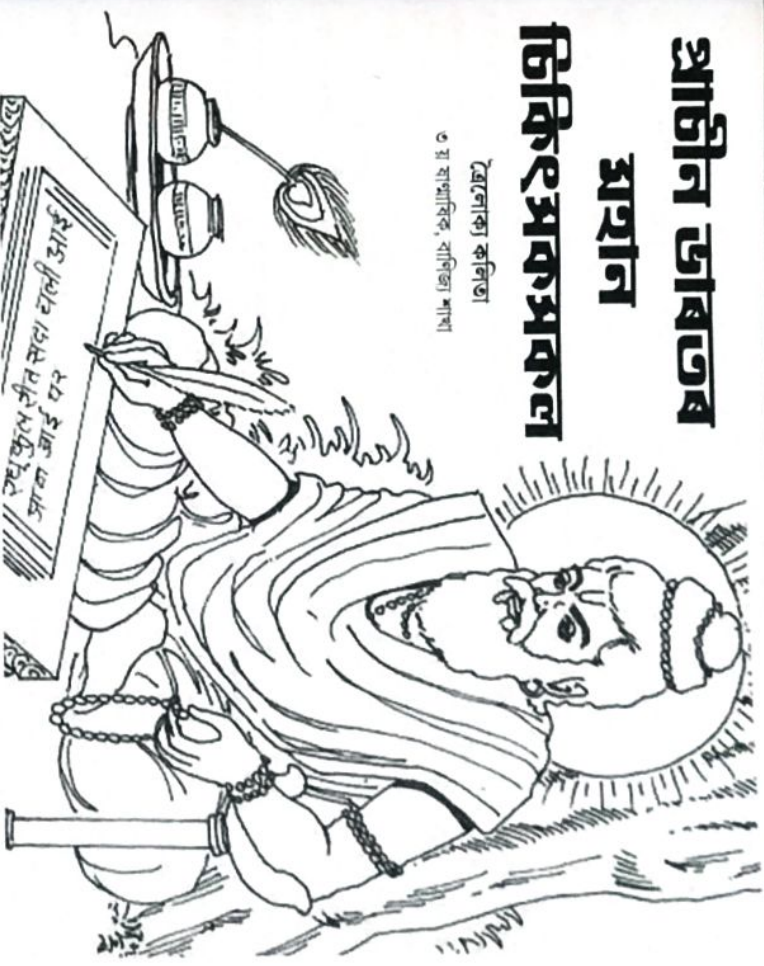
ভ্ৰমকৰি আশ্ৰম (পূৰ্ণা মন্দিৰ) ঃ এই মন্দিৰটোৰ নিৰ্মাণ কৰে অৱস্থান হয় ২০০৮ চনত। এই মন্দিৰটো বা আশ্ৰমখনৰ কোন ইতিহাস নাই। এই মন্দিৰটোত পূৰ্ণা মূৰ্ত্তি স্থাপন কৰি পূৰ্ণা মন্দিৰ হিচাপে গঢ়ি তোলা হয় আৰু লগতে আশ্ৰম এখনো পাতি দিয়া হয়। ইয়াত সন্মান পূৰ্ণা-গধূলি পূজা-অৰ্চনা কৰি ভোগ দিয়া হয় আৰুশে ওচৰত। এই মন্দিৰটোত বেয়া এটা ল'ৰালৈ বৰ বৰ বৃক্ষলিপি সন্মান যোগে খাটে। মন্দিৰটোৰ ভিতৰত সোমালেই মনত এটা চৰ্চ ভাৱ জাগি উঠে। বহুবি মন্দিৰটোত পূৰ্ণা পূজা পালন কৰি ন ক কৰ্ত্তন কৰা হয়। মন্দিৰটোৰ কাষতে আছে যজ্ঞকুণ্ড। এই যজ্ঞকুণ্ড সন্মান যজ্ঞ কৰি থকা হয়। ইয়াৰ জুই কেতিয়াও শেষ নহয়। ইয়া দিয়া-সন্মানো পতা হয়। নিচোত মানুহৰ আগলৈ মন্দিৰ হৈ বিৰাজমান কৰি ৰাখে।

এই বৃহত্তৰ অঞ্চলটো প্ৰত্নতাত্ত্বিক শিলত যথেষ্ট চৰ্ক এই অঞ্চলৰ চাৰিওফালে সিঁচৰতি হৈ আছে অজন্ প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমল। ইয়াতে প্ৰাচীন প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ ৰজা ভগ্নাৱৰ কীৰ্ত্তিঃ আজিও বৰ্ত্তমান। বিয়ে মহাভাৰতৰ যুগত অসমৰ গৌৰ সেনা কৰে। এজেনেৰ অষ্টদল পথৰ মুখাচিহ্ন, তাঁতীমাৰাৰ অষ্টমুৰ্ত্তীঃ আৰু তাত্ত্বিক শিলালিপি, নৰসিংহ, হাটীশিলা আদি অঞ্চলত থে মূৰ্ত্তি আদি কৰি নিৰ্মহ প্ৰত্নতাত্ত্বিক সমল আছে। সেইবাবে ৫-৬ শতিকাৰ চন্দ্ৰপুৰীয়া সভ্যতাক তুলি ধৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছে এই অঞ্চলত যথেষ্ট মঠ-মন্দিৰ থকা ও দেখা যায়। ইয় মন্দিৰসমূহত সন্মান পূজা-অৰ্চনা কৰি থকা হয়। ইয়াৰ মন্দিৰসমূহ প্ৰত্নতাত্ত্বিক শিলত প্ৰতিহাসমিত্ত।

- সন্মানক প্ৰত্নপঞ্জী :**
- ১। স্বৰ্গলিকা, ২০০৫
 - ২। বাস উৎসৱ স্বৰ্গলিকা, ২০০৫
 - ৩। প্ৰাগজ্যোতিকা প্ৰেছ ক্লাব, ২০০৫
- সন্মানলতা :**
- ১। হীৰিনীৰাজ দাস, চন্দ্ৰপুৰ, শিঙিমুৰী
 - ২। হীৰিনীৰে চন্দ্ৰ বসুমতাৰী, চন্দ্ৰপুৰ তিনিআলি
 - ৩। হীৰেশ্বৰৰ কলিতা, চন্দ্ৰপুৰ, তঁতীমাৰা
 - ৪। হীৰায়োগে শৰ্মা, ব্ৰাহ্মণ, হাটীশিলা মন্দিৰ
 - ৫। ব্ৰহ্মৰুৰি আশ্ৰমৰ পতিচালক — 'বাবা' ■

প্ৰাচীন ভাৰতৰ সন্ধান চিকিৎসকসকল

বৈজ্ঞানিক কলিতা
৩য় খণ্ডাৱিক, বাণিজ্য শাখা

ভাৰতৰৰ এখন ঋষি-মুনিৰ দেশ। প্ৰাচীন কালত এই ঋষি-মুনিসকলে তেওঁলোকৰ মহিমাতে সাহিত্য-সংস্কৃতি, ধৰ্ম-ৰাজনীতি সামাজিক আৰু মানৱ কল্যাণৰ বিভিন্ন শিলত অনিৰহা যোগাই গৈছে। সেই অমূল্য দানে পৰকটী পণ্ডিত বিশেষজ্ঞসকলকো দায়িত্ব পালনত অনুপ্রাণিত কৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন বিদ্যাত প্ৰতিভা বিকাশ কৰাত সক্ষম হৈছে।

প্ৰাচীন কালতে পৰা ভাৰতৰবৰ্তে চিকিৎসা বিদ্যাতো বিভিন্ন তত্ত্ব উদ্ভাৱন কৰা হৈছিল। বেদত চিকিৎসা পদ্ধতি, বেগ নিৰায় আৰু লক্ষণ অনুযায়ী বেগৰ নাম উদ্ভাৱন কৰাটো গবেষণাৰ বিষয়। চিকিৎসক সৈন্যসকল বেদত স্থানীয় আৰু মানৱ দুয়ো শ্ৰেণীৰ উদ্ভাৱন আছে। ঋক বেদৰ ধৰ্মশ্ৰী, অশ্বিনী আত্ৰেয় বেদত স্থানীয়, সূক্তত, চৰক, চান্দে আদি ঋষিসকল মানৱ স্থানীয় আজিলৈ। অৱশ্যে মানৱ স্থানীয় চিকিৎসকসকলৰ জীৱন বৃত্তান্তত সৈৱগণ বা বেদতৰ প্ৰভাৱ নপৰাকৈ থকা নাছিল। সূক্তত, চৰক আদি চিকিৎসকসকলৰ জন্ম বৃত্তান্তই তাকে প্ৰমাণ কৰে। ইয়াৰ মূল কথা, সেই সময়ৰ সাধাৰণ মানুহৰ মাজত সৃষ্টি হোৱা সৈৱিক ধাৰণায়ে। বেগ, মৃত্যু বা আৱেগ্য লাভ এই সকলোবোৰ সৈৱিক প্ৰভাৱ পুষ্ট একেটা চাৰুকেৰ। সৈৱ বেদত পৰি বা অণুৰ শক্তিৰ (অণুৰ শৰণ ন + পুৰ অৰ্থাৎ বেদতৰ বিপৰীত) প্ৰভাৱৰ ফলত দুকাৰোণ্য অসুস্থত পৰি মৃত্যুৰ সম্ভৱীন হোৱাজনকে চিকিৎসা পদ্ধতিৰে আৱেগ্য কৰি পুনৰ কাৰ্যক্ৰম কৰিব পৰাজন সৰ্বসাধাৰণৰ বাবে বেদতৰধৰণ আছিল। সেইবাবে সৈৱিকসকলৰ মৰুৎ-ওকৰু নিৰ্ণয়ৰ বাবে সৈৱ (বেদত) কাহিনী সংযোজন কৰা হৈছিল। মহান সৈৱ্য চিকিৎসক সূক্তত আছিল ব্ৰহ্মাৰী শিখ্যামহেৰ পুত্ৰ। জন্ম ২০১৬ সংখ্যা (বৰ্হদশ বছৰ প্ৰথম সংখ্যা) 'বাস্থ্য আৰু দীৰ্ঘজীৱন'ত সূক্তত সম্পৰ্কীয় লেখাত কিছু কথা উদ্ভাৱন কৰা হৈছিল।

সম্পূর্ণ প্রশ্ন শিক্ষা

সুস্থতা মান
বৃষ্টিয় যাতায়িক
অসুখীয়া বিলাস

হাতটু হ'ল জীবনের ঠোঁ মরৎ গুণ। শ্রদ্ধাটুই হ'লো ব্যক্তিক
জীবিত উপসর্গিত সপোন করিব পায়ে। যিকোনো ব্যক্ত জ্যেতকই
হাতের পায়। তেওঁর হাতটো লিখা-পড়া নাখাটুকৈও পায়ে। গিটুই
নহ ওক, পুষ্টিগত জ্ঞান নাখাটুকৈলেও তেওঁ পাৰিবাৰিক বা
সাংস্কৃতিকভাৱে হাতটো জ্ঞানত যাতুই পৰিষ্কাৰে হ'ব পায়ে। গিটুই
তেওঁ ব্যক্তিজানটুকৈ কন বহুসন ব্যক্তিজ্ঞান তেওঁক শ্রদ্ধা কৰাটো
বাঞ্ছনীয়। বহুসন সনাতন এই শ্রদ্ধা শক্তিগিৰ গুণ কৰ্মি আটুইহ।
বহুসন সনাতন শ্রদ্ধাওপ লিখাৰে হাতটু পাটু আটুইহই ই কৰ্মি পপনে
সনাতন এক জাটৰ বিকৃতি সপোন কৰিব।

বহুসন মানন সনাতনত এইটো নৈৰিবল পোবা যায় যে
সুস্থৰ অসুস্থৰ হাতৰ যাতুই অতৰ, বিন্শেৰেই হাতুই পৰিষ্কাৰ
এই ওপটো ইন হাত পাটু আটুইহে যে শ্রদ্ধাৰ অৰ্থটোকেই পাৰিষ্কা
পেৰে। অৰ্থশো সৰুশো ছাত-ছাতীৰ হাতত এইটো নহয়। কিন্তু
সনতভাৱে শ্রদ্ধেই হৈ গৈয়া কোনো ঠোঁ কথাত অসোজা হৈ
পৰে তেতিয়া তক সৰ্শৰসৰন শ্রদ্ধেই হৈয়া বুলি ক'ব লগিবি।
অপৰ লিনত বৈহিতাণ ব্যক্তি অসিকিত অজিা বুলিও
তেওঁগোক অতি বুকিমত আক জ্ঞানী অজিা; কিন্তু অজিাৰি
বিনান শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অ্যাপাৰিয়ে বিনান জ্ঞান অৰ্থৰপ কৰিব
পৰা নাই। কেবল পৰীক্ষাত পাৰু কৰি চকৰি ঠোঁ পাগাই হ'ল
তৰিগাৰে শেৰ হ'লে, সনাতন হ'লে কানে চিন্তা বিন্শেৰেই
নাই। ফলত সনাতন অ্যাপাৰি যাতুই সন্মম নহয়। বিন্শেৰেই
ছাত-ছাতীসকল শিক্ষা লাত কৰিয়েও বহুসন শেৰসকলৰ সমুখত

বা শিক্ষাৰ অ্যাটো কোনো গঠিত কাম কৰিবলৈ পুষ্টিগত
তেওঁগোক শিক্ষাকৰণকৰণে সন্মম বা শ্রদ্ধা নপৰে। বহুসন
ছাতুইনে যদি ব্যক্তাৰে চিহ্নকেনে চলাই যাই আক শিক্ষাকৰণে
গণা গণা হুঁৰে পৰাই চিহ্নকেনে পৰা নানি শিক্ষাকৰণে
আক বিপুল খোজকাৰি যায়। এইবন হ'ল ছাতুইনে
এটি শ্রদ্ধা বা সন্মম। কিন্তু অজিাৰি সোখা যায় যে শিক্ষাৰ
ইন তেওঁক বহিৰ চলাই যায় যে শিক্ষাকৰণে হাতুই
কথা, সেনে ছাতুইনে শিক্ষাকৰণে লাত কোনো সপুষ্টি
পৰাই সোখা যায় যে অ্যাপাৰি শিক্ষিত সনাতন আক অজিা
বিনান অ্যাপাৰি-পাতাল পৰ্ৰকা। বহুসন হ'লে, শিক্ষাৰ
কৰা, জাটকৈ কথা কোৱা অ্যাপি এজন শিক্ষিত লোক
নাপায়। তেওঁ শিক্ষিত বা অতলোক হ'লেও তেওঁ
সন্মম, শ্রদ্ধাৰ অৰ সোখা নাযায়।

নক'লেও নহয় তথাপিও এটি উপহৰণ উন্মুকিত
যে অজিাৰি বিলাসসমুহত ছাত-ছাতীয়ে শিক্ষাৰ
তাৰ দেখুৱালেই ইচ্ছা অকশ নকৰে। এটা শ্রদ্ধা
অনটো কনত শ্রদ্ধা নথকা অৰ্থহাত চিহ্নৰি চিহ্নৰি
ফলত শ্রদ্ধা চিনি বকা কনটোৰ বিন্শে অসুখিৰ
শিক্ষাটুইৰ অতি সিহ্নই শ্রদ্ধা নাই। সোৱে ছাত-ছাতী
শেৰ কৰিব লাগে। শৈক্ষিক পৰিবেশত সনতো
জাণো, নহ'লে শেৰ সূনাগাৰিক বুলি নিজকে
হ'ব। যদি শিক্ষিত সনাতনে এনেকুবা ব্যাপি
হ'লে সেই শিক্ষাইনা ভাবিয়াতে শেৰ বিপাৰে
এই নৈতিকে দাৰি ব সনতো সনাতনত বা
শ্রদ্ধাৰে পালন কৰাটোকেই সৰ্শৰাৰপৰ উন্মুকিত
তৰ শ্ৰেণীত পঢ়া ছাত-ছাতীয়ে উচ্চ শ্ৰেণীত
ছাতীসকলক শ্রদ্ধা বা সন্মম কৰিব লাগে। কেতিয়া
এখন বিলাস্যৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰিক আন এজন
ছাতীয়ে শ্রদ্ধা অৰ্শন নকৰে। গিটুই এইটো
শিক্ষকেই আক ছাতুই ইয়াত কোনো ভোৱা
ছাত-ছাতীয়ে কেতিয়াও শিক্ষকৰ ভাও
উপলভা কৰে। ই অতি গৰিহ কাম। বিলাস্য
মুখা বুক্তি নাপায় তেওঁলোকে কেতিয়াও
পথত উপনীত হ'ব নোৱাৰে। পাৰিবাৰিক
নাখা-শেৰালীয়ে নিজৰ মাকে-নেউতকে
সৰ্ব্বস্বীয় জপককক শ্রদ্ধাভাৱে
অনটানত এই ব্যাপিটো নৈৰিবল
ব্যৰিলাসক নিৰ্শূল কৰিবলৈ সনতো
সুস্থ সন্মম নিৰা, সং সনাতন গিতি

বহুসন সনাতনত এইটো নৈৰিবল পোবা যায় যে
সুস্থৰ অসুস্থৰ হাতৰ যাতুই অতৰ, বিন্শেৰেই হাতুই পৰিষ্কাৰ
এই ওপটো ইন হাত পাটু আটুইহে যে শ্রদ্ধাৰ অৰ্থটোকেই পাৰিষ্কা
পেৰে। অৰ্থশো সৰুশো ছাত-ছাতীৰ হাতত এইটো নহয়। কিন্তু
সনতভাৱে শ্রদ্ধেই হৈ গৈয়া কোনো ঠোঁ কথাত অসোজা হৈ
পৰে তেতিয়া তক সৰ্শৰসৰন শ্রদ্ধেই হৈয়া বুলি ক'ব লগিবি।
অপৰ লিনত বৈহিতাণ ব্যক্তি অসিকিত অজিা বুলিও
তেওঁগোক অতি বুকিমত আক জ্ঞানী অজিা; কিন্তু অজিাৰি
বিনান শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অ্যাপাৰিয়ে বিনান জ্ঞান অৰ্থৰপ কৰিব
পৰা নাই। কেবল পৰীক্ষাত পাৰু কৰি চকৰি ঠোঁ পাগাই হ'ল
তৰিগাৰে শেৰ হ'লে, সনাতন হ'লে কানে চিন্তা বিন্শেৰেই
নাই। ফলত সনাতন অ্যাপাৰি যাতুই সন্মম নহয়। বিন্শেৰেই
ছাত-ছাতীসকল শিক্ষা লাত কৰিয়েও বহুসন শেৰসকলৰ সমুখত

গীতা

গীতা বা বিপুল বৰ্ণন এখন পৰিষ্কাৰ আক অসাম্বিক শব্দ।
শ্ৰেণী, কৰ্মী, জ্ঞানী সৰুশোৰে গীতাৰ পৰা
কৰে। গীতা শব্দ হাতুই হাতুই
অজিাৰে পঢ়া কৰে আক অ্যাপাৰি গীতা
কৰা। কনতো লোক অজিাৰি পঢ়া
অজিাৰে এই শব্দ পাঠ কৰে। অজিাৰে
বলী বুলি অ্যাপাৰে গীতাৰে
বিলাস কৰি আটুই। অতৰে
শব্দকে লোকৰ ব'বত এই
গীতা শব্দে ৰখাটো
অ্যাপাৰিক বুলি কোৱা হয়।
অ্যাপাৰিক বকা লোকক
গীতাৰে কনানে অ্যাপাৰি
সন গটি লাভ কৰে বুলি
অ্যাপাৰি বিলাস কৰে। কোনো
লোকৰ ৰখাৰা যে গীতা শব্দ
পাঠ কৰি বকা গুহত কোনো
অ্যাপাৰি-অ্যাপাৰি নহ'লে আক
এই শব্দ পাঠ কৰা মানৱ
পাপৰ পৰা মুক্ত হয়।

গীতাৰ অ্যাপাৰি পাঠ
অ্যাপাৰি কৰিবলৈ ইন এটা
উপকৰণ পাঠ— অ্যাপাৰি বৈ
আক আছা বা ক্ষেই আক
স্থিত হিহ কৰা তথা পৰমাছাৰ
অৰিককৰে ছোকেই অ্যাপাৰি
উপৰিও সোণাটুক, কাম, অকৰ্ম
অ্যাপাৰি আক নিৰ্গুতৰ অ্যাপাৰি
পাৰকাৰ বৰ্ণনা, কাম-শ্ৰেণী
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ

গীতাৰ অ্যাপাৰি পাঠ
অ্যাপাৰি কৰিবলৈ ইন এটা
উপকৰণ পাঠ— অ্যাপাৰি বৈ
আক আছা বা ক্ষেই আক
স্থিত হিহ কৰা তথা পৰমাছাৰ
অৰিককৰে ছোকেই অ্যাপাৰি
উপৰিও সোণাটুক, কাম, অকৰ্ম
অ্যাপাৰি আক নিৰ্গুতৰ অ্যাপাৰি
পাৰকাৰ বৰ্ণনা, কাম-শ্ৰেণী
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ
এটাৰ উচ্চি বোৰৰ বুককাৰ

গীতাৰ আধ্যাত্মিক জ্ঞান

সুনিহা কলিতা
হাতক বৃষ্টিয় যাতায়িক

অৰ্শন অ্যাপাৰিৰে পঢ়ে। এই
শ্ৰেণী বুলি বিন্শেৰে কন হ'ল
বহুসন অৰ্শন বা অৰ্শন
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ

গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ
গীতাৰ অৰ্শন পৰিষ্কাৰ

প্রকৃতিক পাহৰিছে সংস্কৃতিয়ে

পশ্চীমী নাথ

চতুৰ্থ বাৰ্ছাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

আমাৰ চৌপাশৰ প্ৰকৃতি জগতখনৰ বিষয়ে আমাৰ প্ৰায়ে সকলোৱে নিজৰ কিছু জ্ঞান আৰু অভিজ্ঞতাৰে কিছুমান ধাৰনা ধৰণা থকাটো এক ধৰা-সজা কথা। ঠিক তেনেদৰেই পৰিবেশ, জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আৰু কন্যাত্ৰী আদিৰ বিষয়েও আমাৰ প্ৰত্যেকৰে আছে এক ধৰণৰ নিজৰ দৃষ্টিকোণ। পৃথিৱীৰ বহু ঠাইৰ তুলনাত আমি বন্যবন কৰা ৰাজ্যখন অৰণ্যৰাজিৰ এক বিশেষ প্ৰাণ্যুৰিতা হোৱাৰ বাবেই আমাৰ চৌপাশৰ প্ৰকৃতি, পৰিবেশ, জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আৰু কন্যাত্ৰীৰ ক্ষেত্ৰত এনে বিশ্বাসনৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰে পৰ্যাপ্ততা অঞ্চল হিচাপে পৰিগণিত। এনেদৰে অঞ্চলৰ বাসিন্দা হিচাপে আমাৰ মাজৰ বহুতেই প্ৰকৃতিজগতখনৰ বিষয়ে প্ৰচুৰ জ্ঞানৰ অধিকাৰী। পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকখন সমাজৰ অস্তিত্ব, পৰিচয়, মানসও আৰু গতিশীলতাৰ ওপৰত আছে আৰু নিজে কিছুমান বিশেষত্ব। সেইবিনাক হেঁচহেঁচ খান্দা-সাবহা, ফৰ-বাৰী, পথাৰ, ভাৱ-ভাৱা, বৃষ্টি, সাজ-পাৰ আৰু সামাজিক জীৱন। এই সকলোবিনিয়েই গঢ় লৈ উঠে চৌপাশৰ প্ৰকৃতি জগতখনক অৰণ্যখন কৰি পৃথিৱীৰ প্ৰায়ে প্ৰকৃতিৰ যিদৰে আছে ভিন্নতা, ঠিক সেইদৰে সেই ঠাইত ভিন্নতা বিৰাজ কৰে সামাজিক জীৱন, কৃষ্টি-সংস্কৃতি আদি কৰি সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰতে। কোনোখন সমাজ যদি মুকতুম্বি নেন পৰিবেশত বহুগুণ ধৰি বাস কৰি আহিছে, তেন্তে সেই নিশকৰতীয়া কৃষ্টি-সংস্কৃতি। আনহাতে প্ৰকৃতিৰ প্ৰাণ্যুৰিতাৰে পৰিপূৰ্ণ ঠাইত গঢ় লৈ উঠে প্ৰাণ্যুৰিতা আৰু বৈচিত্ৰ্যৰে পৰিপূৰ্ণ কৃষ্টি-সংস্কৃতি। এনেদৰে কৃষ্টি-সংস্কৃতি, ধাৰনা-সাবহা, সামাজিক জীৱন ধাৰা আদিৰ দীৰ্ঘায়ীৰূপ হৈছে সেই সমাজখনৰ নিজৰ বা জাতীয় পৰম্পৰা। পিছে সৰ্বোত্তমতকৈ ওকৰপূৰ্ণ কথাটো হৈছে এইটোৱে যে আমাৰ সকলোবোৰ পৰম্পৰাৰে মূলতে আছে আমাৰ চৌপাশৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য বা প্ৰকৃতি জগতখন।

অসমীয়াসকলৰ প্ৰধানতম জাতীয় পৰম্পৰা আৰু

সংস্কৃতিক বৈশিষ্ট্য হৈছে তিনিটা বিষয়। তিনিওটা বিষয়েই মই

সমৃদ্ধ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্য আধাৰিত, কৃষিক্ষেত্ৰিক আৰু প্ৰকৃতিবৈচিত্ৰ্য জাতীয় উৎসৰ। বৰফটোৰ ভিন্ন সময়ত প্ৰকৃতিৰ যি তিনিটা ছিৰুপ, সেই অনুসৰি বিষয় তিনিটাৰো আছে তিনিটা। ভিন্ন কাল, এই অনুসৰীসকল যিহেতু প্ৰকৃতিৰ উচ্চ প্ৰাণ্যুৰিতা মাজত থকা বাসিন্দা সেইবাবেই আমাৰ খাদ্য তালিকাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বনোঁৱৰিছিলে। সংস্কৃতিক সম্পৰণৰাজিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি যিকোনো আচাৰ্য্যিক এক অতি দীৰ্ঘায়ী তালিকা আৰু উপকৰণৰ অধিকাৰী। ধৰ্ম বিষয় নিৰ্ধাৰন প্ৰকৃতিৰ পৰা গোটাই অনা এশ এবিধ শব্দ আঙাথলেই আমাৰ সমৃদ্ধ প্ৰকৃতি জগতখনৰ উৎসমুখীত। বৃন্দৰ বিভিন্ন কথা, কাহিনী, সাধুকাথ, যক্ষকা-মোজনা, মুখামোচক কাহিনী আদিবোৰতো প্ৰকৃতি জগতৰ গছ-বিৰিখ, জীৱ-জন্তু, চৰাই চিকিটী, বিন-পুখুৰী, নদী, মাছ-কাছ, ভেকুকা, খেতি পথাৰ আদি নানা বিষয়ৰ প্ৰাধান্য। বিষ্কাট, ছাঁৰি, কৰণীত, বন্যমোহা আদিয়ে আছে প্ৰকৃতি আৰু জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ বৰ্ণনা আৰু উপমা।

আমাৰ গাঁও অঞ্চলতে সমাজ জীৱনৰ প্ৰকৃতিৰ সৈতে ধৰ্ম যোগসুহাৰেৰে পোনপটীয়া আৰু দেখে স্পষ্ট। অৰ্থাৎ গাঁৱত ধৰ্ম প্ৰয়োজনীয় উপাদানবোৰ প্ৰকৃতিৰ মাজৰ পৰা বিচাৰি আনোঁৱ নিজে আৰু বাবেহাৰ কৰোঁৱি পোনে পোনে। গতিকে সেইবিনয় সম্পন্ন যে কেবল প্ৰকৃতিৰ মাজতহে পোবা যায়, সেই কথা ধৰি লোকে ভালকৈ জানে। সেইবাবে প্ৰকৃতি সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰত স্বাভাৱিকতে যত্নবান হয়। কিন্তু নগৰীয়া সমাজ জীৱনত এনেদৰে সম্পদৰে পোবা যায় বজাৰত। তদুপৰি উদ্যোগ, ৰেস্তোৰা আদি সেইবিনয়ক সৰলীকৃত আৰু কাপোৰিত কৰি পুনৰ পোকেজি কৰি এনেকুৱা কল দিয়েগৈ যে সেয়া যে প্ৰকৃতিৰে এক উপাদান তক আৰু বজাৰ উপায় নাথাকে। ফলত আজিৰ মানুহে এইবুলি ভাবে যে চউজন-দইক, কঢ়ু-কেঁকীয়া আদিবোৰ বজাৰতে পোৱা যায়। বিন, পুখুৰী আদিত মাছ-পুটি নাথাকিলেও হ'ব, কৰ

সেইবিনয়ক মাছ বজাৰৰ পৰা আনিব পাৰি। বিধৰ সাঙোৰিক বজাৰখনতে পোবা যায় দীঘলতী, মাছিয়তী আদিবোৰ।

তেদোদৰেই আজিৰ দিনত বজাৰৰ ৰঙ-বিনয়ৰ পথা সামগ্ৰীৰ মন ভুলোৱা পৰ্যায়তৰ জনসাধাৰণৰ দৃষ্টি ধুকী-ধুকী কৰি পেলোৱাৰ ফলত এইবিনয়ক অৰ্থাৎ যে মূলতঃ প্ৰকৃতি আৰু জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ মাজৰ পৰাৰে যে সাংগ্ৰহ কৰি আনি পোকেটত ভৰোৱা হৈছে, সেই কথা আৰু গতি চাবলৈ কোনো সুকল্যৰ কথা নাই। মুম্বাইত হিচাপে, ঙ্গিনিকৰ পৰা বিনি আনি উৰুৰ বাটনিকৰ পোকেটটো চাই কোনোতো বুজি পাব যে তাৰ ভিতৰত থকা দ্ৰব্যবিনি হৈছে প্ৰকৃতিৰ পৰা অনা উৰুৰ উদ্ভিদৰ পাত, তাল, শিপা বা আতা। এনেদৰেই আজিৰ মানুহ ক্ৰমাগতভাৱে নিঃশ্বাস হৈ পৰিছে প্ৰকৃতি জগতখনৰ পৰা। কেবল বিচ্ছিন্ন হোৱাই নহয়; প্ৰকৃতি জগতখনৰ ওপৰত নিৰ্মম আক্ৰমণস্থলীত পৰিণত হৈছে আজিৰ মানুহ। মানুহৰ হাতলৈ আহিল বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তি। ইয়াৰ অৱলম্বনত মানুহৰ জীৱন যাত্ৰাই লাভ কৰিছে দ্ৰুততা, ব্যৱৰহৃততা, ক্ৰমবিস্তৃতি। বিলাসিতা আৰু অতিৰিক্ত ব্যৱসায়সম্বন্ধত। বিজ্ঞান-অনুভৱিক ভল আৰু বেয়া, এই দুয়োটা শিৰেই আছে। সমাজখন যদি বিজ্ঞান, পৰিবেশ, প্ৰকৃতি আৰু বিয়তৰ ৰাজস্বৰ সচেতনতাৰ অধিকাৰী হয়, তেনে সমাজত বিজ্ঞানৰ ভল শিৰেটো প্ৰভাৱশালী হয়। কিন্তু সচেতনতা নাথাকিলে বিজ্ঞানৰ বেয়া শিৰেটোৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। সেয়া যায় যে আমাৰ ৰাজ্যখনৰ বেয়া শিৰেটোৱে প্ৰভাৱ বেছি। মুম্বাইত হিচাপে, ৰাজ্যখনত এখনৰ পাছত সিখনকৈ অস্ত পৰিব ধৰিছে প্ৰকৃতিত অৰণ্য। সিবা নহয় সিবা কাৰণত ৰাইজ আৰু চৰকাৰী বিভাগবোৰৰ চকুৰ আগতে নিঃশেষ হ'ব ধৰিছে কন্যাত্ৰী। সিবা অজ্ঞাত কাৰণত অৰাধ আৰু অনিয়ন্ত্ৰিত গতিত বৃষ্টি পৰা ধৰিছে ব্যাপকভাৱে প্ৰদূষণ সাংঘাতিক কৰিব ধৰা গাভী-মটৰ, কল-কাৰখানা আদিবোৰ। এটা শাসন যন্ত্ৰ থকা সত্ত্বেও বন্ধ হোৱা নাই। বনোঁৱৰি কন্যাত্ৰী আৰু কাঠেৰ চোৰাং বাৰদায়া। চাই থাকোঁৱেই নদী, বিন, পুখুৰী আদিৰ পৰা নিঃশেষ হৈ পৰিছে এময়ত উৎসনদী হৈ থকা মাছ-পুটি আদিবোৰ। এনেদৰেই মানুহবোৰ হৈ পৰিছে প্ৰকৃতি জগতখনৰ ওপৰত এক নিৰ্মম আক্ৰমণকাৰী। পৰিণতিত প্ৰকৃতি জগতখন হৈ পৰিছে নিঃস্বজ, উপাশ্ৰু আৰু নিশকৰতীয়া। যি প্ৰকৃতিত অৱদলনেৰে গঢ়ি উঠিছিল আমাৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি, সাজ-পাৰ, ফৰ-বাৰী, খাদ্য-সাবহা,

মাত-কথা আৰু এক নিৰ্দিষ্ট সামাজিক জীৱন, সেই প্ৰকৃতি জগতখন নোহোৱা হৈ গ'লে এই সকলোবোৰ যে বিকৃত হৈ পৰিব, সেইয়া এক ধৰা-সজা কথা। দীঘলতী, মাছিয়তী, কপোপুৰুল, ভাটোয়ুল আৰু কুলি-কেতেকীৰ মাত আদি নোহোৱাকৈ হ'ব জানো বা ইয়াৰ বিষয়? শেজি, ভেলাবৰ, বিলাপিতা, কাঠ আৰু আদিবোৰ বাপ সি

অসমীয়া খাদ্য? তামোল-পাণৰ কাৰীখন, খেৰ-বাঁহৰ গোহালী খবটো, বাৰীৰ পুখুৰীটো, চোমানিভা, তৰানি ভৰা আৰু বাঁহনিভা। অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ অন্যতম পৰিচয়। পিছে, প্ৰাকৃতিক অৱক্ষৰৰ লগে লগে আমাৰ জাতীয় সামাজিক জীৱনৰ দীৰ্ঘ তালিকাখনৰ পৰা এটা-দুটাকৈ কেইটিয়াৰ ধৰিছে এনেদৰে পৰম্পৰাগত বাপতি-সাহেনা উপাদান। হওঁতে আমি জাতোবোৰ বা জাতি-মুজি এইবিনয়ক উপাদান হোৱাও যাওক, এনে কাম কৰা নাই আৰু এনে কামনাও কৰা নাই। অৰ্থাৎ মেনে আমাৰ আত্মনিৰ্ণয়ৰ ফাঁকে সৰকি ওলাই গৈছে এনেদৰে অৰ্পণ আৰু মনোৰম প্ৰাকৃতিক উপাদান। প্ৰকৃতি জগতখনত প্ৰকৃতিগত কাৰণত হোৱা অৱক্ষয় নিচাই সামান্য আৰু সেইবিনি প্ৰকৃতি বা জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যই নিজাকৈ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰি ক্ষতিপূৰণ কৰি লয়। কিন্তু আজিৰ বিধৰ বিজ্ঞান-অনুভৱিক শক্তিৰে কৰ্মীয়া এই বিশাল জনসংখ্যাৰ হাতত প্ৰকৃতিজগতৰ যি ব্যাপক ক্ষয় কাম সাংঘাতিক হ'ব ধৰিছে সেইবিনি পুনৰ নোৰ্মাতি কৰি পূৰ্বৰ প্ৰাণ্যুৰিতা আনিবলৈ প্ৰকৃতি জগতখন অক্ষম।

এইয়াৰ কথা নোহোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই যে আমাৰ জাতীয় অস্তিত্ব, জাতীয় পৰিচয়, জাতীয় প্ৰাণ্যুৰিতা আৰু জাতীয় ধাৰনাবিনয়ক মূলতে আছে আমাৰ পৰম্পৰাগত খাদ্য-সাবহা, সাজ-পাৰ, ফৰ-বাৰী, ভাৱ-ভাৱা, কৃষ্টি-সংস্কৃতি, চোৰো-পাতি আৰু সামাজিক জীৱন। এই সকলোবিলাক যিহেতু আমাৰ ৰাজ্যখনৰ প্ৰাণ্যুৰিতাৰে পৰিপূৰ্ণ প্ৰকৃতি জগতখনৰেই অৱদান। গতিকে এই পৰম্পৰাসমূহৰ সুৰক্ষা, মৰ্যাদা আৰু ধাৰনাবিনয়ক ৰক্ষাৰ প্ৰথম আৰু প্ৰধানতম চৰ্ত হৈছে আমাৰ প্ৰকৃতি জগতখনৰ প্ৰাণ্যুৰিতা, সৌন্দৰ্য, বৈচিত্ৰ্য আৰু ধাৰনাবিনয়ক ৰক্ষা কৰা। ইয়াৰ বাবে আমাৰ প্ৰয়োজন হৈছে প্ৰকৃতি জগতখনৰ বিষয়ে এক জাতীয় আৰু ৰাজস্বৰা সজাগতা। ■

খবৰ ভাৱনে ?

সুস্থতা বসুভাৰ্তী

তৃতীয় বাৰ

মানুহৰ খুবই কম খবৰ ভাল ভালভিনে। সেইবাবেই হয়তো ইজনে আনজনক প্ৰথমে সোধা প্ৰশ্নটো হ'ল — খবৰ ভাৱনে? ইয়াত 'খবৰ'ৰ লগতে 'ভালনে' শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি এনেদৰেই যাত্ৰা কৰা হয় জীৱন সত্তৰ।

'আশা' সপোন কুখলীয়া ভাবনাক সাৰণি ল'লে জন্ম হয়। আশাৰ খবৰ ভাৱনে? ভাল আৰু যোগ্য সিচাৰ কৰি বিবেক প্ৰায়ে হয় জজৰিত। বিবেকৰ খবৰো ভাৱনে? আৰু মনঃ ব'দ, জোনাক, বৰফু, গছ-গছনিৰ মাঙেৰে তুমি মন আঁজি ভাগবো। মনৰ ভাৱনে খবৰ ?

ভালনে খবৰ আপোনাৰ? এই প্ৰশ্নটো সুধি স্টেজীয়া গছৰ দৰে কঁপি উঠিল মোৰ বুকুত নিৰলে শুই থকা কনয়। কাৰণ, আপোনাৰ প্ৰতি মই বিশ্বাস ৰেৰুকাইছোঁ। আপোনাৰ উৎসাহি আৰু প্ৰবঞ্চনাই মোক নিশ্বাস কৰিছে? খবৰ ভাৱনে আপোনাৰ? এই প্ৰশ্নটোৰে অকল খবৰ নুবুজায়, ই অনুপ্ৰেক্ষণা আৰু সাহস পাতি ধৰে। এই অনুপ্ৰেক্ষণা আৰু সাহসে কয় — সুন্দৰ পূজা কৰা, পৃথিৱীক সুস্থিশালী কৰা। আপোনাৰ খবৰ ভাৱনে? অশুভ কৰি, অনুপ্ৰেক্ষণা আৰু সাহস দিয়ক আপুনি। পাৰিধে?

নিজৰ খবৰ বাবে দৌৰিছে সকলো বন্ধু-বান্ধৱীয়ে। বন্ধু-বান্ধৱী, তোমাকোৰ খবৰ ভাৱনে?

মেম, তুমি মোৰ স্বপ্নত ভালপোবা কই তুমি ক'বাবলৈ যাত কৰিছ। খবৰ ভাৱনে তোমাৰ? তুমি মোক চিৰদিনৰ বাবে এৰি যোৱাৰ পিছৰে পৰা মোৰ মনত পৰি আছে তোমাৰ কথা। খবৰ ভাল নহয় মোৰ। সময়োৰে যেনুনা হৈ গৈছে। ধমনীৰে বৈ অহা আশাৰোৰ শুক হৈছে। কণা হৈ পৰিছে মোৰ বাণিতা আৰু আকাশ। বিস্ময় উপত্যকাত মই এতিয়া জৰাজীৰ্ণ। তুমি সুস্থিছ। — তোমাৰ খবৰ ভাৱনে?

মই তেতিয়া কৈছিলোঁ — 'তেতিয়ালৈ আকাশত জোনকাই থাকিব তেতিয়ালৈ মোৰ খবৰ ভাল'। এতিয়া কিন্তু আকাশত জোনকাই তেনেদৰেই একেই আছে, কিন্তু মোৰ খবৰ নোহা হ'ল। তোমাৰ খবৰ ভাৱনে? — বুলি তোমাক এদিন মই বাৰখাৰ

সুস্থিছোঁ। তুমি কৈছিলো — 'পিছ, তুমি মুঠটো খবৰ নিচিন্তি, নেকি এই কথা মোক বাবে বাবে সুধি সুধি ? নাখাবা মোৰ সু-তেতিয়া মই কৈছিলোঁ — 'কিছুমান জীয়াই থাকে কাৰোবাৰ মন খাবৰ বাবে। মই জীয়াই আছোঁ তোমাৰ মন খাবলৈ।'

তোমাৰ লগত সোণাপুৰত যোজকটি ফুৰোঁতে মই মনে মনেতে সোণাপুৰক সুস্থিছোঁ। — ই সোণাপুৰ খবৰ ভাৱনে, নিজৰ প্ৰিয়জনৰ লগত থাকিলে সকলো উজ্জ্বল, আশেপাশেই সুস্থী যেন লাগে। সোণাপুৰত খবৰ তেতিয়া ভাল যেন লাগিছিল আঁজি তুমি নাই। এতিয়া নিৰল। মোৰ লগত থকা সোণাপুৰ খবৰ যেনো যেন লাগে। সোণাপুৰ ভাৱনে খবৰ? — সোণাপুৰ যেন সুখী দেখা নাগল।

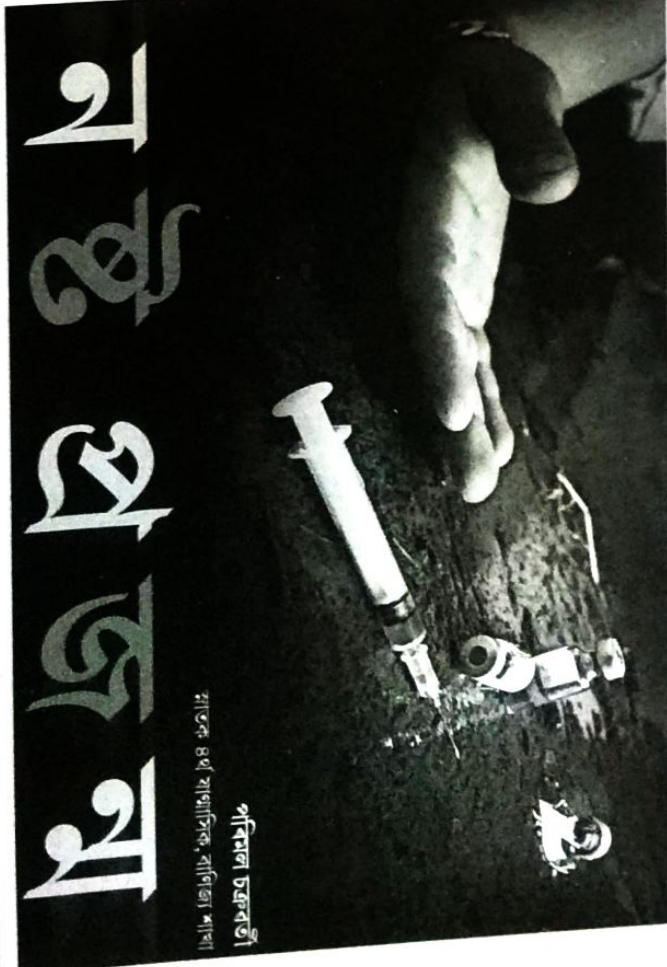
মেমাৰ 'বহস্য' ক'ত? হয়, 'ভালনে খবৰ'। খবৰ সফল ভাল হৈ থাকে জানো? নাথাকে। প্ৰতি মুহূৰ্তত সকলি হয় মেম ভাল লগা আৰু বেয়া লগা। হয়তো এই বহস্যবোৰৰ বাবে মেম মহান। এই মহানতাৰ বাবে সুস্থিছোঁ — 'খবৰ ভাৱনে তোমাৰ?' তুল প্ৰশ্ন নেকি? সচি পৰা গোলাপক এই প্ৰশ্ন কৰাটো তুল নেকি, খবৰ ভাৱনে? মানুহ বৈ থাকে এই খবৰৰ সন্ধাৰে পৃথিৱীয়ে অৰ্ঘ্যণ কৰে এই খবৰকে। বহু অৰ্থহীনতা বা নি-অৰ্থপূৰ্ণ কথাবোৰ এই প্ৰশ্নতে সুকাই থাকে। হয়, কাৰোবাক লগ পালে মানুহে প্ৰথমতে সোধা প্ৰশ্নটো হ'ল — খবৰ ভাৱনে? এয়া শ্ৰেষ্ঠ প্ৰশ্নটো? কাৰণ, শ্ৰেষ্ঠ প্ৰশ্ন কৰিলে শ্ৰেষ্ঠ উত্তৰ পোৱা যায়। তুল প্ৰশ্নৰে সঠিক উত্তৰ কেতিয়াও পোৱা নাযায়। খব ভাৱনে? — এয়া তুল বুলি কোনে ক'ব?

মোৰ খবৰ ভাৱনে? নিজকে এই প্ৰশ্ন কৰিলোঁ। বুকুত এটি বিষ অনুভৱ হ'ল। 'মোৰ খবৰ ভাল, মোৰ খবৰ ভাল...' — নিজক চিঞৰি চিঞৰি ক'লে। তথাপি চকু সোমোকিল। কাৰণ নিজৰ ফাঁকি দিব নোখোৱি। আজাৰ পৰা আৰু কেতিয়াও মই নিজৰ এই প্ৰশ্ন নকৰোঁ — 'খবৰ ভাৱনে?' হয়, নিজৰ খবৰ সুধি নিজৰ মুখ নিয়াৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। লগতে খবৰ ল'বলৈ যো এতিয়া আপোনা কোনো নাই। ■

ভাৱনাৰ সৰু চাহ পোকানৰ বাহিৰেও পাতি ধোৱা দেখেখনেই এতিয়া আমাৰ স্থায়ী ঠিকনা। সিনটো আমাৰ ভাৱে কট। বতলাই যোজে মাৰ্জা আনি পালেও আমাক যোগে কেতিয়াও নহয়। কিন্তু আনি সন্মাজৰ অডল ল'বা বুলিলে বিখ্যাত, যাক ভয় সন্মাজ নাম পিছে নষ্ট প্ৰজ্ঞা। বাতিপুৰৰ সময়খিনি বাপ পিতা গোটেই সিনটো আনি নিচতে থাকো বুলি ক'ব পাৰি। নিচা আনি যতে কৰোঁ, বতলাৰ লোকনে কেতিয়াও নকৰোঁ। কিমানো ৰতলাৰ প্ৰতি আমাৰ এটা সন্মান আছে, যদিও নিচা কৰাৰ পাছত তাৰ লোকনেতে যাওঁ। বাতিপুৰটোই খবৰ পৰা ওলাই আহোঁ আৰু বাতি ঘৰত সোমোৱাৰ কোনো নিশ্চিন্ত সময় নাই। মুঠতে ১০ টাৰ পিছত কেতিয়াবা ১২ আৰু ১২ টাতো বাজে। এয়ে মোৰ আৰু আমাৰ জীৱন।

মন আছিল যদিও পাৰিবাৰিক কিছুমান সমস্যাৰ কাৰণে মোৰ Education life ইমানতে সন্মাজ হ'ল। পেউতাৰ কাৰণে পৰিয়ালৰ খৰচ উলাই পঢ়াৰ খৰচ পিয়াটো বহু কষ্টকৰ হৈছিল আৰু বাইনেটৰ বিয়াৰ সময়ত বহুত টকা ধাৰ কৰিব লগাত পৰিছিল। সেয়ে এতিয়া সন্মাজ আছিল মই নিজে কিবা কৰাৰ, পৰিয়ালৰ ওচৰত থিয় দিয়াৰ, পেউতক অৰূপ সকাহ দিয়াৰ। সেইবোৰ জাতিয়ে ওলাই গ'লো হাতত প্ৰমাণপত্ৰ (certificate) লৈ ঢাকৰি বিচাৰিব। কিন্তু গোটেই ভৰাভাটী ফুৰিলোঁ। এটাৰ পিছত এটা কোম্পানী, চৰকাৰী কাৰ্যালয়ত। কিন্তু কি হ'ব? কোনোবাৰি যদি ২ লাখ। কি...? ভয় সন্মাজে আকৌ প্ৰশ্ন কৰিছে — কিহৰ পছন্দ? মানে আনি যাক খোচ বুলি কওঁ। কিন্তু ভয় সন্মাজে এইটোক কি নাম পিছে নাভাৱো। এতিয়া ভাৱে যে কিবা পঢ়িলোঁ, কি লাভ হ'ল এনে শিক্ষণ, এনে certificate-ৰ, যিয়ে এজন বৃত্তীয়া পেউতৰৰ দুখ কমাৰ নোৱাৰে, যিয়ে বৃত্তী মাৰ চৰপোনী মাৰি নোৱাৰে, যিয়ে এটা ঢাকৰি দিব নোৱাৰে। সেয়ে সকলো certificate ছকাই লিনোঁ আৰু হাতত তুলি লৈয়োঁ মৰব বজল। মন খাই পাহৰি থাকিব সিচাকো মোৰ যত্নৰ কথা। সেয়ে ভয় সন্মাজলৈ মোৰ এটা অনুৰোধ আমাক যেন নষ্ট প্ৰজ্ঞা বুলি গালি নিদিয়ো। ■

ন ছু প্ৰজ্ঞা

পৰিয়াল চক্ৰবৰ্তী।
মানুহে ৪র্থ কাণ্ডাৰিক, কাৰ্ণিজ শাখা

“অজ্ঞান উপৰ্ণ অৱস্থা নিত্য।”

আজ বে অৱশ্যে জানাৰ বে শিৱ্য —
 যু: সৰ্বত গলনটো কৰ খণ্ডই ত্ৰিবেণীয়ে একেমনে কাণোৰ
 পিছাত বাহু। অৰ সিব সৰ্বত আৰ্জি শলটো ভাৱ লাগি আৰু তাৰি।
 সোৱৰে নিৰ্ভৰ আটাইকৈ সিব ভোগাৰৰ কাৰিকৰাৰ পিছি তাই
 নিজকে সংজ্ঞাৰৰ বাহু। মাজতে মাতে সৰ্বৰ আৰি হুসুৰি আৰি
 গঠি গৰ্ণ তাৰি কোৱে। তৰিৰ সাঙোন-আঙোন তেৰি মাতে কুৰি
 বা স্বেচ্ছাই ক’লে — হিৰণ্মী, ও খাজিবল এতিয়াও অৰ সৰ্ব
 যাকী। এতিয়া ২ খাজিবৰ। এতিয়াৰ পৰাই ইনলকৈ সাজিব
 লাগানে।

ঃ য়: তুমি কি কুৰিয়া সৰে সাঙোনৰ অৰ্থ। ইমান তাৰ
 অনুষ্ঠান এটালৈ যাব ওলাইহুঁ, বিনান তাৰে ভাৱৰ মানুৰ আৰিব,
 সৰ্বাধিক আৰিব। জানা য়: সৰে পুৰুষাৰটো অৱলম্বী তাৰুৰিয়াই
 নিজ মাতেৰে সিব। য়ই বে টিভিতো ওলায়।

ঃ ৰে: তেৰে সেকোৱ। পুৰুষাৰ পৰলৈ ইনলকৈ কিলো

অৰ্চিতমীৰ শ্ৰোভাৰ

সংগ্ৰহ কৰিছিল অৰ্চিতমীৰ। বিভাগ
 প্ৰাৰিতা দাস

বিৰাটিলি। সূত্ৰত সন্ধিয়া সোনকালে ধৰ সেনে।

মাতে আকৌ নিৰ্ভৰ কামত বাহু হ’ল। হিৰণ্মীয়ে ভাৱ
 মুখোৰে এনেৰে ক’লেও ভিতৰি খুবেই পৈৰণীয়ে ভাৱ
 হিৰণ্মীক লৈ। চাৰিমাৰে আগতে অহিলা ইকিয়াই মালালৈ
 গৰা শ্ৰুতিযোপিতা এটাৰ তাই অৰ্শ্বাৰেণ কৰিছিল অৰ
 সূৰ্য্যমুখৰ সূতৰ যোৱা সত্ত্বেও তাই অৰিৰাণাৰ বাবে
 যোৱাই অসন্তৰ আয়োজিত এই শ্ৰুতিযোপিতাত তাই অৰ
 মৰু-দেউতক, ভায়েকে আদি কৰি সৰুকাৰোৰে
 সূৰী বহিছিল বৰকটো তলি। আৰু হিৰণ্মীয়ে আৰ্জি তাৰে
 আনিবলৈ যাৰ ওলাইছে।

চাওঁতে চাওঁতে চাৰি খাজিবৰ হ’লিহি। বৰকটৰ
 মাতে লগাই তাই ওলাই গ’ল। আৰ্য্যাকটোৰ সূতৰ তাই
 অনুষ্ঠিত অনুষ্ঠানটো পালে। তাইক আৰ্য্য-সাগৰেৰে কৰকট
 মাতি নি নিমন্ত্ৰিত অতিথিৰ আসনত বহুৱালে। অৰ্শ্বাৰেণ
 মঞ্চলৈ আহুৱাল জানো হ’ল। কেমেৰাৰ পোৰৰ, সাৰাধিক
 উত্তৰ নি নি তাই সম্মতিত পোজোৱে মঞ্চলৈ উঠি গ’ল। অৰ্শ্বাৰেণ
 যাতৰ পৰা পুৰুষাৰটো লৈ তাই চমু বক্তৃতা এটা বি মৰা
 নামি আৰি অনুষ্ঠানৰোৰ এটা এটাকৈ উপভোগ কৰত
 অনুষ্ঠানৰোৰ চাই থাকোঁতে কেতিয়ালো ও খাজি গ’ল তাই
 নাপালে। অৰ্শ্বাৰেণত তাই অতিথিসকলক মাতে লগাই
 ওলাল। বৰকটতে এনেৰেৰে অনুষ্ঠান মৰু-দেউতক লগত
 ভাল লাগে। কিছু তাৰি দেউতক অধিকৰ পৰা আৰি পায় ও
 মৰকৰ কঁকালৰ পূৰণি বিঘটো অলপ খোজ কাটিলেই
 ভায়েকেৰে পৰীক্ষা। সোৱা অৰুকেই আৰিব লগা হ’ল তাই।

আৰি আৰি তাই বাহু আহ্বান পালে। বাহুৰেণত সৰ্গ
 ভিব দেখি তাই আটোতে যাব ওলাল। এনেতে বিৰণীয়ে
 পৰা তাৰিৰ বাধনী নাজিয়াক আৰি থকা দেখিলে। তাই
 ত্ৰিবেণীয়ে ভালেই পালে। তাইকো লগতে হিৰণ্মীয়ে
 উঠাই ল’লে। বিভিন্ন কথা পাতি সূত্ৰো গৈ থাকিল।
 হিৰণ্মীয়ে নাজিয়াৰ ধৰ অলপমান সূত্ৰত। হিৰণ্মীৰ
 আগত আহতীয়া টাই অলপ পোৰা যায়। অটো
 ত্ৰিবেণীক সেইধিনতে নমাই দিলে। নাজিয়াক মাতে
 ত্ৰিবেণীয়ে তাৰা নি যাবলৈ ওলাল। কেইখোজমান
 ঝৰুকে তে তাইকৰণ উমাইৰ ল। হয়, এইখোজমান
 নাজিয়াৰ ষিৰ

পৰা মৰুৰি তাই উভতি আকৌ অটোখনে ওপৰলৈ
 ওলাব কাঁপ। পোৰৰত তাই গিৰেই বিৰণ্মীয়ে —
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই

পৰা মৰুৰি তাই উভতি আকৌ অটোখনে ওপৰলৈ
 ওলাব কাঁপ। পোৰৰত তাই গিৰেই বিৰণ্মীয়ে —
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই

পৰা মৰুৰি তাই উভতি আকৌ অটোখনে ওপৰলৈ
 ওলাব কাঁপ। পোৰৰত তাই গিৰেই বিৰণ্মীয়ে —
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই

পৰা মৰুৰি তাই উভতি আকৌ অটোখনে ওপৰলৈ
 ওলাব কাঁপ। পোৰৰত তাই গিৰেই বিৰণ্মীয়ে —
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই
 ত্ৰিবেণীয়ে নাজিয়াক অটোৰ ভিতৰেই

সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই

সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই

সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই

সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই

সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই
 সোৱা বৰেণে কৰি পৰোৰে পৰিৰণীয়ে তাই

অসমীয়া প্ৰবাদত সমাজ জীৱনৰ চিত্ৰ

বিকাশ নাথ
ডু: মা: ১ম বৰ, বাণিজ্য শাখা

আমাৰ লোক সমাজত যিবোৰ কীৰ্তি-নীতি, উপদেশ
চলি আহিছে তেওঁ নিদৰ্শন হৈছে এটা প্ৰবাদৰ মাতিয়ে বহে।
আছে। যাৰ বিধেৰে মাটীপইহতা খোৱা নিয়ম এটা কাম
আছে। পুৰুষ বক্তব্যেৰে পিনা ৰক্ষা তাত মাথ মৰে বহে
খালে বাঘৰ সমান বল পায় বুলি এয়াৰ প্ৰবাদ আছে।
“মাথী পত্না, বাথী বগ
ব’হাগী পত্না
মাথ বসাতল।”

শক্তি আৰু সামাজিক জীৱনৰ প্ৰত্যেক অস্তিত্বৰে মূল
হ’ল প্ৰাণৰ থকা বা প্ৰহেল। প্ৰকৃততে সমাজ জীৱনৰ অস্তিত্বতা
থাকিলেও এওজন দেশতে প্ৰচলিত কোনো কোনো প্ৰবাদ
থকাৰ মাজতে পৰস্পৰ বিৰোধ ভাৱ দেখিবলৈ পোৱা যায়।
প্ৰাণ বা প্ৰকৰৰ মাজেদি কোনো এটা জাতিৰ আৰু পৰিচয়
পোৱা যায়। বিখ্যাত পাকিস্তানী পণ্ডিত বেৰনে কৈছিল “The
genius of a nation is
by their proverbs.”
অৰ্থাৎ ইয়া প্ৰকৰৰ মূল বস্তু। অস্তিত্বৰে পিছত
সিদ্ধান্ত প্ৰাৱণ। মনত থোৱোৱা কোনো সিদ্ধান্তেই গৈ উঠে
মহাজনৰ প্ৰভাৱ বুলি। মহাজনৰ মনত কোনো এজনৰ অস্তিত্বতা
কৰিবলৈ হোৱাৰ লগে লগে সেইজন হৈ পৰে প্ৰভাৱ বস্তু।
প্ৰকৰমতে এটাই মূৰ পৰাই চলি আহিছে যদিও ই এক
অপ্ৰাচীন হৈ মানুহৰ মনত এতিয়াও বিৰাজ কৰি আছে।
প্ৰকৰমতে মানুহ জীৱনৰ অস্তিত্বতমতে কৰিছিল আনে বা মনত
পেলাই দিয়ে। প্ৰকৰম সত্য আৰু পৰিশুদ্ধ সত্যৰ মাজত বহু
পৰ্থেৰে আছে। প্ৰকৰম মূল লক্ষ্য হৈছে বিভিন্ন ব্যক্তি আৰু সমাজ
জীৱনৰ বহু পৰীক্ষিত উপদেশ আৰু নীতি-নিয়ম প্ৰাণৰ কা।
সামাজিক জীৱনত, বিশেষকৈ স্থলীয়া শিক্ষা প্ৰচলন নগৰা
ঠাইত বা সমাজত প্ৰকৰমমতে বি তুলিকা গ্ৰহণ কৰিছিল, তাৰ
তুলনাত মূল সমাজৰ ধাৰত কৰিব লোৱাৰ। সমাজ জীৱনৰ বিৰধ
নৃষ্টিভাণী আৰু চিত্ৰ এই প্ৰকৰমমতেৰে থাৰা প্ৰতিফলিত হয়।
বহুখোৱিক জীৱনৰ লগত খাপ খোৱাকৈ প্ৰবাদ বা প্ৰকৰমমতে
বহুখৰ কা হয়।

সামাজিক জীৱনত বৈধতা জীৱনৰ খুশা কৰণ। অগৰ
সিন্তে নিজ মাথুৱে জোঁৱায়েকৰে মৃত্যু হোৱাতকৈ নিজ কমাৰ
মৃত্যু হ’লেও ভাল বুলি ভাবিছিল। কিয়নো জোঁৱায়েকৰ মৃত্যু
সমাজত অধিক। জীৱনকে মৰাৰ পিছত জোঁৱায়েকে উৰলি যি
আকৌ বিয়া কৰালেও বিশেষ আপত্তি নকৰিছিল — তেয়ে অগৰ
সিন্তে এয়াৰ প্ৰাণ আছে —
“গৈ মৰি জোঁৱাই থাকক
বৰ বৰ জোকৰ পৰক।”

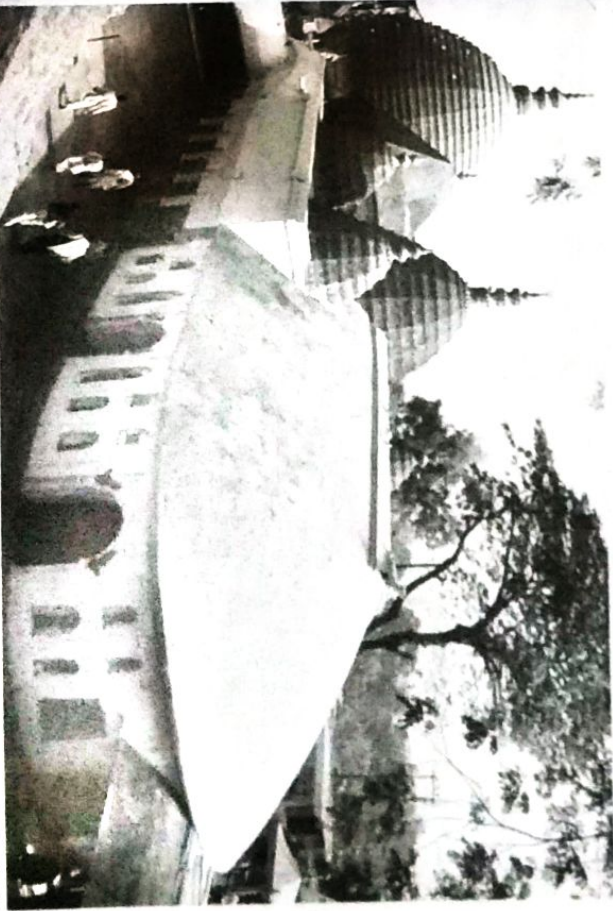
জান সমাজে সহন-গম্ভীৰ বুলি আৰু কৰি আহিছে। অসমত
তুলনাত লুইয়েৰে সমান শক্তিশালী আৰু সহনশীল নই
নাই বুলি মানুহে জানে। সেইদৰে এটা পৰিয়ালত আৰু
মৰিয়াল আন কোনো হ’ব নোৱাৰে। কিয়নো এটা প্ৰকৰম
মৰম এজন মাত্ৰয়ে কৰে বা কৰিব, সিমানলি অস
নকৰে, আনকি পিতৃয়েও নকৰে। সেয়ে কৈবা হা —
“দানীৰ সমান ব’ব কেন
আৰিৰ সমান হ’ব কেন।
অন্যতে লোকসমাজত নিজৰ মাথুৰে মজা
নিচিনা আৰু মাথী মাৰক বিচনীৰ বাৰ নিচিনা বৃষ্টি
হয়। সেইকাৰণে কৈবা হয় —
“আপোন মা মনয়াৰ বা
সতীয়া মা বিচনীৰ বা।”
শাক অসমীয়া সমাজৰ প্ৰিয় আৰু প্ৰধান কা। কি
ব’হাগ বিহুৰ সাত দিনৰ ভিতৰত সাতশাকী খোৱা নিয়ম। সাত
নোখেৰাকৈ কুৰুকে পথাৰত হালেই নাযায়। তাৰে ধৰে
হ’ল —
“শাকে শোকেতাই ভৰুণ
সেই পুখৰাৰ লক্ষণ।”
এইদৰে প্ৰবাদ বাক্যৰ মাজতে অসমীয়া সমাজ
প্ৰতিফলিত হৈ আছে দেখা গৈছে। অসমীয়া প্ৰবাদৰ মাজেৰে
তাৰাৰ পৰা সোমাই পৰা আঙুৰকাকও প্ৰকৰম হিচাপে বহু
নমনা পোৱা যায়। ■

কাহ্নাখ্যা তীৰ্থৰ ধৰ্মীয় পটভূমি

কহ্নাখ্যা পৰ্বৰ
হাৰক চুটীয়া বৰ্ণ, পৰমৰ মনসিক, অসমীয়া বিকাশ

অসম বিহুৰা ভায়া-গোটীকৃত ভাষণৰ পুণ্যস্থিতি হৈছে
অতি প্ৰাচীন কালৰে পৰা নানা ধৰ্ম আৰু অধিক সেৱে সেই
পূজা এই অসম ভূমিত অৰ্থোপভোগ্যে চলি আহিছে। সেৱে সেই
পূজাৰ বা সেইধৰ্মৰ অৰ্থে নিৰ্মিত হৈছে অনেক মঠ-মন্দিৰ,
বেলায়, তীৰ্থস্থান অৰ্হি। অটাই কামৰূপ ৰাজ্যৰ অধৰ্মত
ওহাটো মহানগৰীৰ পশ্চিম আশত নীলগঢ় পাহাৰত অৰ্হি
মহাত্মাশিৱীয়া কামাখ্যা বেলায়। এই মন্দিৰ আৰুইতিহাসিক
কালতেই প্ৰতিষ্ঠিত ভাৰতৰ এক শ্ৰেষ্ঠ মন্দিৰ।
অটীয়েৰে পৰাই কামৰূপত শক্তি সাধনা চলি আহিছে।
বিশেষতঃ নীলগঢ় পাহাৰত অৰ্হিত কামাখ্যাৰ এনা শক্তিপীঠ
চিত্ৰপে মানি অহা হৈছে। কৌৰৱজা বিৰূপিংহেই নীলগঢ় পাহাৰত

পীঠ অধিবেশ কৰে আৰুই এই পীঠত হেলে গুৰুত্বপূৰ্ণ অৰ্হি।
পূৰ্ণাৰ ধৰ্ম যি পূৰ্ণ-সেৱা কৰিছিল। বিহুৰ পৰমপীঠ আৰু বিহুৰ
আগৰতে গু গৈ উঠেই শক্তিপীঠ কামাখ্যাৰ মন্দিৰ পৰ্য্যটক।
আগৰতে সেই জনজাতীয় সেই অধিৰ আৰু লগত লগত আৰু
সেই ধৰ্মৰ প্ৰভাৱত তেওঁ হিন্দুসকলৰো সেই-চিত্ৰপে চলি
আহেৰে পৰ্য্যটক অৰ্থে পৰমপূৰ্ণৰে আৰু-অৰ্ণ, সেই পিছত
পূজা, সেইৰে পৰা, পৰ্হ, হেলে আৰু অৰ্হি কৰে কামাখ্যা
ভোজন আৰু পৰমপূৰ্ণৰে পৰ্হ পূজা আৰু তীৰ্থ সত্য অৰ্হি
কৰে নিয়ম প্ৰচলিত। ইয়াৰ কাৰিয়ে বিশেষ বিশেষ অৰ্হি

উপন্যাসে ব্যংগ্যৰ স্থানপূৰ্ণ, ম'হ আৰু গাৰ বৰ্ণনা দিয়া হয়।

পৰম গৰিহে সন্দেহে বিস্ময়ৰে বেলেগ বেলেগ সন্দেহাৰৰ
 যমুৱে কামাখ্যা দেৱীৰ নৰ্মল, পূজা আৰু মহাপীঠত লিঙ্গ নিৰ্ভ
 গঠিত কামনা নিৰ্ভাৰ কৰা জাপ কৰি প্ৰত্যাহা হয়। মহাপুৰুষ হুইলি
 আছিল বেলেগেই আকৃষ্ণৰ আকৃষ্ণতা ব্যস্ত, সেইস্বৰ ন্যস্তি
 ব্যস্তৰ স্বৰৰ কৰণে ম'হত আকৃষ্ণৰ উপায় হয়। এয়া
 কামাখ্যা তীৰ্থৰ মহত্ব। মহাপুৰুষ নিজে নিজে সন্দেহে নামেৰে
 ক্ৰিয়া কৰিছে হৈছে। বেলেগেই বিস্তৃত নিজে সন্দেহে নামেৰে
 অভিহিত আৰু জগৎখনে মূল কৰে বুলি জগৎখন নামেৰে অভিহিত
 হয়। বেলেগেই উপহাসী কোষৰ অভিহিত পুৰুষ কৰণে গৰ্ভত
 সন্দেহে বেলেগেই আৰু সন্দেহৰ গৰা কামাখ্যা নামে অভিহিত। কাম
 পুৰুষ কৰণে মহাপুৰুষ শৰীৰেই কামাখ্যাৰূপে অৰুতীৰ্ণ হৈছে।
 বহুসংখ্যিকৰ মনিকৰে দেৱীৰ নৰ্মলোপিতৰ অৰুতীৰ্ণ হুইলি
 সাংগঠী পীঠস্থল বিজ্ঞান। গজলমৰ গজস্বৰ পীঠাটী শিক্ৰি
 বিজ্ঞান। কামাখ্যা মনিকৰ কৰিছে ইয়াৰ ওচৰে গজৰ বিজ্ঞ
 কৰণ সাংগঠী মনিকৰ আছে। হুইলিৰূপী, কালী, তৰা, তৈৰী
 ক্ৰিময়, সাজা, আৰু হুইলিৰূপী আছে। তুপুৰি শিৰৰ পাঁচকো মুৰ
 উলিৰিহিৰে বৰা পীঠাটী মনিকৰ আছে য'ৰ নাম কামেশ্বৰ, অম্বাৰ,
 সিতেশ্বৰ, কোটিলিখ আৰু অম্বাৰকেশ্বৰ মনিকৰ।

কামাখ্যা মনিকৰে সাংগঠী মনিকৰ আছে — হুইলিৰূপী
 মনিকৰ নিৰ্ভাৰ্যৰ সৰ্বকোচ সুগণত অৰ্হল কৰণ কৰণে হুইলিৰূপী
 বিনয়কৰে আনো লাভ কৰিছে। কামাখ্যা পাহাৰৰ হুই সৰ্বকোচ
 শূণ্য আৰু 'ব্ৰহ্মপৰ্বত' নামে পৰণ গ্ৰন্থ। এই ব্ৰহ্মপৰ্বতৰ
 অৰ্হিততা দেৱী মহাপুৰুষীয়েই 'হুইলিৰূপী' নামে খাতি।
 কামাখ্যা মনিকৰ মহাপুৰুষত দেৱী কালিকা, দীৰ্ঘকালী পীঠ
 নামে খাতি। কামাখ্যা আৰু কালী মনিকৰ মহাপুৰুষত অৰ্হিত
 দেৱীতৰা, উম্ৰতৰা নামে খাতি। কামাখ্যা দেৱীৰ মনিকৰ লিঙ্গ
 নিৰ্ভাৰ্যত উম্ৰতীৰ মনিকৰ অৰ্হিত। এই স্থানৰ উম্ৰতী কুণ্ডত
 অৰ্হত কাৰ আছে।

কামেশ্বৰ মনিকৰ লিঙ্গত দেৱী ওপুৰ্ণা ক্ৰিমতা নামে
 খাতি। কামাখ্যা দেৱীৰ মনিকৰ অধিকোপত শ্ৰীকামাখ্যা কালী
 নামে খাতি। কালীদেৱীৰ পীঠস্থলটি এটা প্ৰকাণ্ড লিঙ্গৰ ওপৰত
 গঠিত।

কামাখ্যা দেৱীৰ মনিকৰ লিঙ্গত প্ৰকাণ্ড মনিকৰটী দেৱীৰ

মনিকৰ অৰ্হিত। এই পীঠক কোটেশ্বৰী পীঠ বোলে।

কামাখ্যা দেৱীৰ পূৰ্ব ভাগত নামেৰে নামে মনিকৰ
 নামেৰে বিখ্যাত। মনিকৰ ভিতৰত মহাপুৰুষ কামেশ্বৰ
 কামেশ্বৰ মনিকৰৰ উত্তৰ ভাগত তুপুৰুৰ নামে মনিকৰ, কোট
 নামেৰে খাতি।

কামাখ্যা মনিকৰ পশ্চিম ভাগত নিৰ্ভাৰ্যত কামেশ্বৰ
 পূৰ্বভাগে সাংগঠাত শিৰ, অম্বাৰকেশ্বৰ নামে আছে। মনিকৰ
 নামে জগৎৰা বিজ্ঞান আছে।

তীৰ্থত ফল প্ৰাপ্তিৰ নিমিত্তে বিধিমাতে তীৰ্থ
 পশ্চিম পাহাৰত মন, তৰ্ণ, আঁজ আৰু মুক্ত কৰণ কৰণে
 আৰু সৌভাগ্য সুওক প্ৰদান কৰিলে পুৰিহী অৰ্হিত কৰণ
 হয়।

কামাখ্যা নৰ্মল, স্পৰ্শ আৰু চৰখাম্বুত গান
 লাভ হোৱাৰ কাণ্ডে দেৱৰূপ, পিতৃৰূপ, মাতৃৰূপ পৰ
 গোৰা যাৰ বুলি বিশ্বাস গ্ৰন্থিত। দেৱী মহামায়াক বিষ্ণু
 কৰি দেৱীৰ প্ৰীতিৰে উদ্দেশ্যে জপ, পূজা-পাঠ আদি কৰ
 মনৰ অটীষ্ঠ বাহা কামাখ্যা দেৱীয়ে বিজ্ঞ কৰে।

মূল কামাখ্যা মনিকৰ ভিতৰত কোনো দেৱী
 যোনিৰ প্ৰতীক হিচাপে ওহাৰ ভিতৰত পানী নিজৰি
 পূজা কৰা হয়। ধৰ্মীয় মানোকামনা পূৰণৰ অৰ্থে ইয়াত হুই
 পৰ আদি বুলি দিয়া প্ৰথা গ্ৰন্থিত।

মাতৃ আৰু বুলি ইয়াৰ অৰ্হভাগে কোষ টোপ
 কাপোৰ আৰু পুৰুষ মালাৰে আবৃত আৰু সন্মতিৰে কা
 হয়। মাথোনে নৰ্মল, স্পৰ্শ আৰু জপ পূজাৰি কৰণ
 উম্ৰতু কৰা হয়। মাতৃ আৰু নিগণিত হুই ইয়াত অৰ্হিত
 এই মহাতীৰ্থ শক্তিপীঠস্থান। নামেৰে বিখ্যাত আৰু সন্মতি
 ভিতৰত প্ৰাধান্য লাভ কৰিছে। সৰ্বপ্ৰধান শক্তিপীঠস্থল
 উপাসকসকলে কামাখ্যা দেৱীৰ নৰ্মল আৰু উপাসনা টীকা
 কৰ্তব্য বুলি ভাবে।

প্ৰশ্নোত্তৰ:

- ১। বৰলৈল ড° নিৰ্মলপ্ৰভা : দেৱী, ১৯৯৫
- ২। বৰুৱা, কৌশিক শাস্ত্ৰ : বিশ্ব এতিহ্য, ২০০৫
- ৩। দেৱেশ্বৰী, ধৰ্মলীকাণ্ড : কামাখ্যা তীৰ্থ, ষষ্ঠ

'ঋতুৰাজ'

If winter come
 can spring be far behind?

শ্ৰুতিৰে বুকুলৈ বসন্ত আগলন ঘটিলে ইয়াৰাজী কবি P.B. Shelly "r Ode to the west wind" নামৰ কবিতাটোত লেখৰ

বসন্ত ঋতুৰাজ
 কবি পি.বি. শেলি

মুকুলি পৰণত হৌকলৰ নাচ নাচ। উষ্ণত কলয়ৰ অস্তহল নিগৰি
 ওলাই আছে প্ৰণৱৰ গতি। অসমীয়াৰ চেলেহৰ ব'হাগ বিহ আৰু
 বিত্তৰ জাগোৱাটীয়া কলয়চেলেহৰ মূৰত অস্তিত্ব লীল নৃত্যভাৰ্যী
 মৌলগীয়া হেৰাৰ মূলত হ'ল এই সুন্দৰ কামনা।

শ্ৰুতিৰে বুকুলৈ বসন্ত আগলন ঘটিলে ইয়াৰাজী কবি P.B. Shelly "r Ode to the west wind" নামৰ কবিতাটোত লেখৰ
 মুটি শৰীয়ে মনত দেলা নি
 যাৰ। সঁচাকৈয়ে শীত আহিলে
 বসন্ত আঁতৰি থাকিব নোৱাৰে।
 বসন্তৰ আগমনত প্ৰকৃতি হৈ
 পৰে কপোৰেই অপকণা। হিম
 টোকাৰে হোঁত হিমলন হৈ
 পৰা প্ৰকৃতিখনে বসন্তৰ সুখা
 পৰশত আৰু পাই উঠে। গৰু
 কুঁহি পাত মেলে। আনে
 মলিয়ায়, কাঠালে মুটি পেলায়।
 অশোক, পলাশ, চ'ম্পা,
 নাগেশ্বৰ আদি নানাবিধ ফুল
 সজ্বৰিত হৈ প্ৰকৃতিৰে বুকু ফুলে
 উগচাই তোলে। ডালে ডালে
 ছিকিকি উঠে ক'পোঁহা, ল
 কেতেকী চ'ম্পাৰ ফুৰা নিসৰকী
 লৌৰতে মন-আৰু মতলীয়া কৰি
 তোলে। এনেদৰে নৰ-বসন্তৰ
 অৰ্প সুন্দৰ সাজেৰে সাজি-কাটি
 প্ৰকৃতি, লাহতীজনী হৈ কুলি,
 কেতেকীৰ সু-মধুৰ কণ্ঠেৰে
 জগতলৈ প্ৰেৰণ কৰে মৌল
 প্ৰাণিৰ বতৰ।

প্ৰকৃতিৰ এনে কপ-

লাৰণত যাকুল হৈ কবিসকলে কবিতা বঢ়ে। নৰকপ প্ৰকৃতিয়ে
 এনে অৰ্পৰ মৌলৰেই সৰ্বসাধাৰণ লোকৰো কলয় জয় কৰে। বসন্তই
 লৈ অনা বৰষুণৰ পৰশত প্ৰকৃতি শৰা সজ্জা হয়। তেকা-গাভৰুৰ

মজলিহে হৈ কোলা ফুল-ফুলি য়েৰে কমা নিচাৰি—
 ও যথাসমিক, অসমীয়া বিভাগ
 প্ৰদীপ লালঃ

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত ঘটি বহুৰৰ মূৰে ২০২০ চনত অনুষ্ঠিত ঋতীৰ পছিকা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থানপ্ৰাপ্ত
 অসমীয়া বিভাগৰ পত্রিকা 'বৃহস্পতি'ৰ বসন্ত বিজয় সংখ্যাৰ কিছু অৰ্থ।

সংস্কৃতিৰ গুথিলা স্নাত বিহুগীত

ইন্দ্রানী তালুকমাৰ, তৃতীয় মাধ্যমিক শ্ৰেণীত

বিহু উৎসৱ প্ৰকৃতাৰ্থত বহু উৎসৱ। ব'হাগ বিহু বনত উৎসৱৰ এটি অন্যথা অস্তিত্ব। বনত আগমনৰ লাগে লাগে

অপুৰিত্বে অধীকণ লাভ কৰি অৰ্পণ কৰিব লাগে।

অন্যৰ স্তু বতৰে, কৃষিকাৰ কৃষ্ণ, শাৰিমাৰ

আগমনসূত্ৰে বনৰ ওকগাঠীৰ কনিচি

অকৃতিৰ জগতত

মানকৰ সৃষ্টি কৰে,

অকৃতি শাসনৰূপা হয়।

কৃষিজীৱী মনুৱেও অকৃতি

লগত সাংগতি বাৰি অতু

উৎসৱ পালন কৰি নতু-

গীতেৰে নতুন বহুৰক

গোপনি জনায়।

এ হ

অকৃতিৰ

বাতৰ

তুল্যবোৰ বোলকৈ উপিছে, তেনেকৈ উপিবৰ মন।" বনত আগমন চঞ্চল মনৰ তুলনা অতি সুন্দৰ।

স্বপ্ন-স্মৃতি, বা-অমুনিয়াহৰ কোমল চিহ্নেৰে

অনজাতীয় স্বৰত আৰম্ভ হৈ সাংগতি

কৰি বিধাতীবোৰে বিচিত্ৰ সমৰ

কৰি

আহিছে।

এঠাইত অমুনি

সেইবোৰ বিধাতী

অস্তিত্বিহে মাথোনে।

বিধাতীবোৰে সাধাৰণে

ছপত বচিত

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

অন্য

“ভেঠেলি”

শ্ৰীমতী শৰ্মা, পঞ্চম মাধ্যমিক

বনৰ সৈতে প্ৰত্যেক সন্ধ্যা নগৰা ব'হাগী গোপ উৎসৱ

ভেঠেলি পৰিষ্কাৰ অস্তিত্ব উৎসৱ। ঠাটপিলেৰে উৎসৱ

সৰি বুলি জনা যায়। ভেঠেলি শব্দৰ আঁঠু-ওৰি সন্ধ্যাত

তিয় ভিন্ন মত আগবঢ়াই গৈছে। বিহুগী কৰি কয়নাথ

মতে ভেঠেলি শব্দটো হুইংগী শব্দৰ পৰা আহিছে।

অন্য কিছুমানে

আকৌ ভাটগীয়া শব্দৰ পৰা এই শব্দটো আহিছে।

ভেঠেলি উৎসৱ অন্যৰ বন, কানকল আৰু গোৱালপাৰা

বিলাৰ কিছুমান অঞ্চলতে এপিনীয়াকৈ ব'হাগ

এটা তালিখত পতা হয়। ভেঠেলিৰ দিনা

কোমতে গা ধুই দীঘল বঁহে এডাল কাটি

টুটি টুকুৰ কৰি ধুই পথাৰি লয়।

ৰঙীন কাগজ আদি মোৰিয়াই

আগভাগত টোৰ এডাল বান্ধি

নামবৰ সন্ধ্যা বা নিশি কালো

পুতি দিয়া হয়। ইয়াক

পৰা থাকে, এটা টুটি

আৰু টুটি

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

আৰু

উৎসৱ পতা হয়। সেই গীতখনে দীঘল

ধীৰে কোৱি কৰি পৰিষ্কাৰ কৰে।

সৰ্বত্ৰে বন নগৰি হাতে পিছে

খব" গৈছে। এই বনত

অতি পিতা হয়।

উৎসৱগীত

কৰে।

পেলায়।

উৎসৱৰ

ভেঠেলি

নিৰ্দেশ

আয়োজক

পৰিষ্কাৰ

দেশালি

তোলে।

ভেঠেলি

উৎসৱ

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

ভেঠেলি

আলি-আই-লুগাং

খাতিয়া দাস, পঞ্চম যাম্বাসিক

প্রতিবেশের মানুষ মাঠের প্রথম সুধাবের দিনটোতে আলি-আই-লুগাং অনুষ্ঠিত হয়। শিটিসককেনে সাংসার প্রথম সুধাবের দিনটোক সন্ধ্যার পিনকলে গণ্য করে। এই দিনার পরাই শিটিং ণ্ডসমূহত বাজকখাভারে বা কাঞ্জিগাভারে পথেরত আত্মধানব ণ্ডিগা সিতের কাম আবেশ্ব করে। এই উপলক্ষে সামুহিকভাবে ণ্ডসমেরত ণ্ডিগা সিনা বরি লুগাং উসের পালন করা হয়। বসন্তপলত অকৃষ্টত বেজা গায়ে এই উসেরক “বসন্ত উসের” বোলা হয়। উসের পলটোটি সিনতে প্রভেদে ধরবে জেকা গাভককরনে জোল, পোঁপা, গপলা, বকরুই, তাল আলি বজাই ওসকাগা নুতা নাটে। শিটিং জেকা-গাভকের (মুয় বৃৎ, ঝাংসো) ভাংভরা বৌকার আংকা এই নুতাত

প্রকাশ পায় আক মুকলিভারে সফলগোরে ইনিতেম গয়া। উসেরব দিনা বিশেষ্য ভোজব আয়োজন করা হয়। ভোজত খাবের কাবনে কৌপাতত বরা চাউল কাঙ্কি সিনেখ নিজেচা বা হয়। তাক পূর্বাং বুলি কোবা হয়। পূর্বাংর পায় পবাকৈ মাঙ্ক-মাবো আক আপজব ব্যবস্থা করে সফলগে ভোজহুখে কবাব অগতে নিজস্ব প্রথা অনুসারি হই বেবেল নুত পূর্বপূর্বকরনে নামার্চন কবি জলাপিও অগগেয়। আলি-আই-লুগাং সিনটো শিটিং সমাজব প্রাণ, শিটিং জেকা-আয়া, জীয়াই ধকার চিবক্স অনান্দ, ইয়াক এরি শিটিং ণ্ডিগা আন একো কথা ভাবিব নোবায়ে। ■

“সুনি হোমার লক্ষ্যভেদে কবিবনে অস্বপক সাহসী করা, তেতিয়া চালা, সুনি কৌতিয়াও অকৃতকার্য নোহোবা” — খেইসুংগি

“বরাদ্দিচিলা”

আমোখা বা বেগম
পঞ্চম যাম্বাসিক

বসন্তপলটিন উসেরব লগত “বরাদ্দিচিলা” শব্দটোর অর্থালী সপক্ষ লক্ষ্য করা যায়। আমোখীয়া প্রজাতিব বিশেষ্যকে বড়ো-জনাগোষ্ঠীৰ লোকবিশ্বাসব এক সূন্দর কাঙ্কানিক সৃষ্টি এই বরাদ্দিচিলা। বড়ো ভাষাত “বর” মানে “বতাহ” বা মূহূতা, সে মানে “পদী” বা বরগুণ আক “চিৎলা” মানে “সাতক” বা “গৌসালী”। অর্থাৎ বতাহ আক পদীৰ জোরালী বরাদ্দিচিলাই অসমীয়া ভাষাত বরাদ্দিচিলা চিত্রনে জনপ্রিয় হৈ পৰিল। বরাদ্দিচিলা কসন্তব অগাভলনী। বিধে বতহতে মূহূতা-বরগুণ অর্থাৎ বৌটুমী বতাহ বতিবনে আবেশ্ব করে। ন-পদী সূন্দর এই বতাহ বরগুণর ওকই সূর্যিচীলী সমাজঅনব মাজত অপকিসীম। বিশেষ্যকৈ প্রকৃতি উর্বা হইলে হলে বরগুণ অগাভলনী। প্রকৃতিব এনে এটা অবিবেক বৈশিষ্ট্যক চিত্রি কবি বড়ো সমাজে সৃষ্টি কবিছে এনে মনোময় “বরাদ্দিচিলা”। বিহ উসেরব লগত জড়িত “মুলামা জাপি” বড়োসকলব দশ। “ওচনি” শব্দটোও বড়োমূলীয়, বড়ো লোকপীত আক বিধৌতত এই “বরাদ্দিচিলা”ই এটা ওকধরণ ভূমিকা পেছে।

অমৃত বচন

যাব অস্বপত কার্বি প্রতি আয়বিশ্বাস আছে, তেতৈ সমস্ত জগতব বিলাকক ঠেলা মারি বসন্তপলটিন জন্ম কৰিছে। তেতৈ কবি, কার্বি নইন্দ কিয়। এই কবিবনেই আক শাসকী হইম। এনে ষ্টিতত তেতৈব অস্বপকলব ভাংবনে কয় — তেতৈ বসন্তপলটিন জন্ম কৰিছে। এনে সাহসেবোৰে সফলগোরে কাম কবিব জায়ে।

— কীওকটী

সাক্ষরতা অতিময় আশংকীয়। শিষ্ট কেবল সাক্ষরতাই নিজা বহয়। যদি শিক্ষাব মাজেদি অমৃত জ্ঞান লগত লকবে, তেতৈ সেই শিক্ষাব কোচো মূলা নাই।

— ড় সৰলপটী বাধাকলন

কবিতা দাস, শিটীয়া বব (কঙ্গা)

জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ ওপৰত দ্ৰুত নগৰীকৰণৰ প্ৰভাৱ

শেখৰ শেখা ৩য় বৰ্গ, কাৰ্বিগা পাৰ্শ্ব

বি. আই. সি. বোতৰ পৰা আই. পি.টি.ও. গাৰ্টেই আই. সি. আই. অটোবিক্ৰমৰ কিছু সময়ৰ বাবে ৰখাই চাপকভলৈ পাহাৰ নামনিৰ ফালে গৈ থকা এটা হাতীৰ জাকটো আছিল।

টোবাই দেখুওৱে ইমান ডাঙৰ হাতীৰ জাকটো কোনো দিনেই দেখা নাছিল। সৰা-বৰ জয় ৫০/৬০টা মান কা হাতীৰ জাকটোত কেইবাটাও গোৰালি, মকনা আৰু ধূতান হাতী আছিল। মাকুঁতৰ ওচৰে ওচৰে গৈ থকা হাতীৰ পোৰালীকেইটা ইমান ধূনীয়, লোপেৰ খোপেৰ দেখিলেই মনহণা। মোৰ মনটো অলপত নাটি উঠিল। পিছে পিছে গৈ থকা ধূতানকেইটা মন জাকটোক ৰক্ষাৰক্ষণে পি আগবাঢ়িছিল। কিছু সময়ৰ আগতে গোটেই জাকটো ৰক্তা কৰৰ ধাননি ভৰতেই আছিল, আৰি গৈ পোৰাৰ অলপ আগতেহে পাহাৰৰ ফালে যাবলৈ ধৰিছিল।

এই বাস্তৱে অহা-যোৱা কৰা হুটিমথো মোৰ কেইবা বছৰো হৈ গৈছিল, কিন্তু হাতীৰ জাকটো প্ৰথমবাৰৰ বাবেহে দেখা পালে। মই সেইদিনা যিটো হাতীৰ জাকটো দেখা পাই অলপত অহাৰো হৈছিল, ক'তজনৰ মূৰৰ ভাত কাটি নিছে তাৰ উপৰিও ঘৰ-দুৱাৰ ভাঙিছে, ধাননি পথাৰ নষ্ট কৰিছে আৰু ৰথতো উপহাস। সিহঁত এতিয়া হিংস্ৰ হৈ পৰিছে। কিন্তু কিয়? অকল জন্তু আহি মানব অলপত ভৰি নিয়াৰ কাৰণ কি? তাৰ বাবে বাক আৰি মানুহবোৰেই সোধী নেকি?

পৰোক্ষভাৱেই হওক বা প্ৰত্যক্ষভাৱেই হওক এই সৰুগোৱাৰৰ বাবে দায়ী আৰি মানুহবোৰ। মই যেতিয়া প্ৰথমে এই ৰাজ্যৰে অহা-যোৱা কৰিছিলো, তেতিয়া পাহাৰবোৰ আছিল ঘন সোঁতজীয়া গছ-গছলিৰে ভৰা। এবাৰ চকু পৰিলে আঁতৰি নাহিছিল, কিন্তু চকুৰ আগতে ঘন কানি নোহোৱা হ'ল। নিজৰ নিজৰ বাসস্থানত আপোন মতো বিচৰণ কৰি থকা প্ৰাণীবোৰ স্বাধীনতাৰ আৰি মানুহবোৰেই ৰখা কৰিছে। সিদিনা বৃন্দৰ্পনৰ বাতৰিত দেখা পালে আজিবা ষ্টেন্সৰ ওচৰত বেলেগটি পেলাই

হৈ যোৱা এটা হাতীৰ দেহ। হয়তো সি খাদ্যৰ সন্ধানত আহিছিল পাহাৰৰ পৰা। লালমাটিৰ পাহাৰৰ মাজেৰে নকলি ৰথতো বেলেগলিটো পাৰ হওঁতেই তাৰ মৃত্যু হৈছিল। এনে ধৰণে কেইবাটাও সংঘটিত হৈছিল।

আৰি মানুহবোৰৰ দিনক নিজে যাবলৈকৈ যাবলৈ আগবাঢ়িছে, বেছি সত্য হ'বলৈ গৈ অসত্য হোৱে পৰিছে। অসত্য পাহাৰি পেনালীহো এইখন পৃথিৱী আমাৰ লগতে অসত্য জীৱবোৰো বাসস্থান। আমাৰ স্বাৰ্থপৰতাৰ বাবেই আৰি কিছু পৰিস্থিতি তত্ত্ব ধৰা কৰিছে। যাব বাবেই বিভিন্ন খাদ্য শৃংখলা বিকল প্ৰভাৱ পৰিছে।

আমাৰ শ্বৰধাৰ বাবে আৰি হাবি কাটি নতুন ৰক্তা হিচ কৰিছে, ঘৰ-সজিছে, বিভিন্ন উদ্যোগিক প্ৰতিষ্ঠান গঢ়ি তুলিছে কিছু আৰি ভাবি চোৱা নাই যে পৃথিৱীত থকা বিভিন্ন জীৱবোৰে এতিয়া আৰি দেখিবলৈ পাইছে, ক্ৰমশঃক্ৰমে গঢ়ি হৈ জনসংখ্যা আৰু অত্যাধিক নগৰীকৰণৰ ফলত নগৰসমূহৰ অলপ পালে থকা জলাশয়বোৰ নোহোৱা হ'বলৈ ধৰিছে। সেইবোৰ গুঁ-মানুহে তাত ডাঙৰ-ডাঙৰ অট্টালিক সাজিছে, ব্যৱসায়িক প্ৰতিষ্ঠান গঢ়ি তুলিছে, যাৰ বাবে অলপ বৰষুণতে নগৰবোৰত বানপানী সৃষ্টি হৈছে। অকল বাঘ আৰি জন-অকল্যাত অকল কৰি, খাদ্যৰ বাবেই হওক বা বাসস্থানৰ বাবেই হওক, যাৰ বাবে কেতিয়াবা মানুহ ধৰাশায়ী হৈছে বাঘৰ হাতত, কেতিয়াবা দ মানুহৰ হাতত।

কিন্তু এতিয়াও সময় শেষ হৈ যোৱা নাই, মানুহে ইচ্ছ কৰিলে আমাৰ বৃত্ত হৈ যাবলৈ ধৰা প্ৰজাতিবোৰক আৰি ৰক্ষা কৰিব পাৰে। বৰকালে সিৰিলাকৰ ৰক্ষাৰণৰ বাবে ৰথ মাটী লৈছে কিছু কৰ্মকৰী কৰাৰ ক্ষেত্ৰত জনসাধাৰণৰ সহযোগিতা নিতাই নকৰিব হ'ব। ■

বি

বি. আই. সি. বোতৰ পৰা আই. পি.টি.ও. গাৰ্টেই আই. সি. আই. অটোবিক্ৰমৰ কিছু সময়ৰ বাবে ৰখাই চাপকভলৈ পাহাৰ নামনিৰ ফালে গৈ থকা এটা হাতীৰ জাকটো আছিল। টোবাই দেখুওৱে ইমান ডাঙৰ হাতীৰ জাকটো কোনো দিনেই দেখা নাছিল। সৰা-বৰ জয় ৫০/৬০টা মান কা হাতীৰ জাকটোত কেইবাটাও গোৰালি, মকনা আৰু ধূতান হাতী আছিল। মাকুঁতৰ ওচৰে ওচৰে গৈ থকা হাতীৰ পোৰালীকেইটা ইমান ধূনীয়, লোপেৰ খোপেৰ দেখিলেই মনহণা। মোৰ মনটো অলপত নাটি উঠিল। পিছে পিছে গৈ থকা ধূতানকেইটা মন জাকটোক ৰক্ষাৰক্ষণে পি আগবাঢ়িছিল। কিছু সময়ৰ আগতে গোটেই জাকটো ৰক্তা কৰৰ ধাননি ভৰতেই আছিল, আৰি গৈ পোৰাৰ অলপ আগতেহে পাহাৰৰ ফালে যাবলৈ ধৰিছিল।

এই বাস্তৱে অহা-যোৱা কৰা হুটিমথো মোৰ কেইবা বছৰো হৈ গৈছিল, কিন্তু হাতীৰ জাকটো প্ৰথমবাৰৰ বাবেহে দেখা পালে। মই সেইদিনা যিটো হাতীৰ জাকটো দেখা পাই অলপত অহাৰো হৈছিল, ক'তজনৰ মূৰৰ ভাত কাটি নিছে তাৰ উপৰিও ঘৰ-দুৱাৰ ভাঙিছে, ধাননি পথাৰ নষ্ট কৰিছে আৰু ৰথতো উপহাস। সিহঁত এতিয়া হিংস্ৰ হৈ পৰিছে। কিন্তু কিয়? অকল জন্তু আহি মানব অলপত ভৰি নিয়াৰ কাৰণ কি? তাৰ বাবে বাক আৰি মানুহবোৰেই সোধী নেকি?

পৰোক্ষভাৱেই হওক বা প্ৰত্যক্ষভাৱেই হওক এই সৰুগোৱাৰৰ বাবে দায়ী আৰি মানুহবোৰ। মই যেতিয়া প্ৰথমে এই ৰাজ্যৰে অহা-যোৱা কৰিছিলো, তেতিয়া পাহাৰবোৰ আছিল ঘন সোঁতজীয়া গছ-গছলিৰে ভৰা। এবাৰ চকু পৰিলে আঁতৰি নাহিছিল, কিন্তু চকুৰ আগতে ঘন কানি নোহোৱা হ'ল। নিজৰ নিজৰ বাসস্থানত আপোন মতো বিচৰণ কৰি থকা প্ৰাণীবোৰ স্বাধীনতাৰ আৰি মানুহবোৰেই ৰখা কৰিছে। সিদিনা বৃন্দৰ্পনৰ বাতৰিত দেখা পালে আজিবা ষ্টেন্সৰ ওচৰত বেলেগটি পেলাই

হুটীয়া সৰুগোৱাৰৰ পালিত হৈ আহিছে। এই বিকল পাহাৰৰ বাবে ৰেপকালী সৰু, গুটিলালী সৰুৰ লগতে চকুৰ চিকিৎসা প্ৰতিষ্ঠান আৰু চিকিৎসাৰ্থীসকলৰ সংযোগ আগবঢ়ালে। এতিয়া সৰুগোৱাৰৰ অস্ত্ৰোপচাৰৰ মতে হুটীয়া গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ সিনটো বিধি শক্তি বিকল কৰে আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ভিত্তিত এই বিকল পাহাৰ কৰা হয়। সেই ভিত্তিত এইখন অস্ত্ৰোপচাৰী হুটীয়া গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ (১৩ অস্ত্ৰোপচাৰ) সিনা সৰুগোৱাৰৰ এই বিকল পাহাৰ কৰা হয়। এই বিকলটো প্ৰতিৰোধযোগ্য অস্ত্ৰোপচাৰ আৰু গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ প্ৰতি সমাজত সজাগতা সৃষ্টি কৰিবলৈ উৰ্দ্ধা কৰা হৈছে।

বিধি শক্তি বিকল কৰে চকুৰ স্বাস্থ্য ৰক্ষাৰ প্ৰতি সজাগতা সৃষ্টি কৰে ওকৰপূৰ্ণ অনুষ্ঠান। এই বিকলটোৰ লগতে ব্যাপকভাৱে জড়িত কৰিব পৰা গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ পৰিচালনা প্ৰোগ, আৰি চকু চিকিৎসাজকৰ সেৱাও ৰোগ, ডায়েবেটিছ ৰোগ, আৰি চকু ওকৰপূৰ্ণ — সেই কথা সোঁতৰেই বিধি কৰা। হুটীয়া সৰুগোৱাৰৰ এজেকীয়া মন প্ৰিন্সিপাল অৰ গ্ৰাইভমেছ (মুৰ্কে AIPB) নামৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সংস্থাটোৱে সকলো কাৰিহীন আৰম্ভ কৰা যেনে বিকল কৰা যিহে বা অনুষ্ঠানে জনসাধাৰণৰ চকুৰ যতনৰ লগতে জড়িত হৈ অহাৰিনে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে, সেইবোৰক সেৱক স্বীকৃতি দিবক, তেওঁলোকৰ কাৰ্যকৰণ শক্তিশালী কৰক। সেইবোৰৰ মাজত আছে চকু ৰোগ বিশেষজ্ঞ (Ophthalmologists) গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ পৰিচালনা বিশেষজ্ঞ (Optometrists), চকু চিকিৎসাৰ লগতে জড়িত নাৰ্ছ, দাতা, বোণী, ওজাৰকাৰী আৰু পৰিচালনা প্ৰোগ। এইবোৰক লোকৰ সংৰক্ষক প্ৰত্যেকটোতহে গুৰুপ্ৰতিষ্ঠান লোকৰ গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ উন্নতি সত্ত্বৰ হৈছে। এইবোৰক চকু চিকিৎসাৰ সৈতে জড়িত কৰিবলৈ লগতে যদি ডায়েবেটিছ ৰোগী, গুৰুপ্ৰতিষ্ঠান হুটীয়া আৰি নোৱাৰ উল্লেখ কৰা, গুৰুপ্ৰতিষ্ঠানৰ সৈতে জড়িত হৈছে।

বিকল পাহাৰৰ লগতে শৰীৰৰ অন্যান্য বিকল আৰু চকুৰ লোকসকলক এই প্ৰত্যেকটোৰ লগতে সামৰিব পাৰিলে এই

বিশ্ব দৃষ্টিশক্তি দিৱস

ধীমানজ্যোতি শৰ্মা, তৃতীয় বৰ্গ, কাৰ্বিগা বিভাগ

আত্ম-পৰমাত্মাৰ গৱেষণাত বিজ্ঞান

অনন্ত গতিৰ শাসিত মহাবিশ্বৰ মানৱ সমাজৰ এক সন্ধাননিৰ্বহীন প্ৰশ্ন হ'ল— আত্মা আৰু পৰমাত্মা কি? ই কি পৰাৰ্থ?

অশ্ব মানৱ সমাজত চৰ্চিত। এই নীৰৱ নিম্নেই সৃষ্টি জগতৰ সজীৱ গতিত? আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ সম্পৰ্ক কি? — এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ আণ্ডাঞ্চল প্ৰকৃতিৰ অনন্ত গতিৰেহে পাব হৈ গৈ আছে— পল, পল, প্ৰৱৰ, শিল, সত্ৰাহ, মাত্ৰ, বহু, যুগ, শতাব্দী। এই মহান গতিৰেহে প্ৰবাহত আছে এক চিৰজন্ম নিয়মানুভূতিৰ মাজেৰে। অনন্ত গতিৰ এই অক্ষকালৰ প্ৰতিটো গতিত সৃষ্টি হৈ আছে কৰ্ম-মহাকাল। কোনোকালোই কতিকম যটা নাই প্ৰকৃতিৰ নিয়ম। চক্ষু, শূন্য, গ্ৰহ-নক্ষত্ৰপ্ৰৱেহে এক অপূৰ্ণা শক্তিৰ নিয়মসমূহেই নিজ নিজ কৰ্মপথত পৰিভ্ৰমণ কৰি আছে। প্ৰকৃতিৰ নিয়ম মাত্ৰেই বিশ্বত মানৱ বা জীৱ-জগতৰ জন্ম লাভ ঘটিছে — অকৰণীয়ভাৱে। আকৌ মানৱ জগত বা উদ্ভিদ জগতৰ মৃত্যুও ঘটিছে অস্ৰীৰোধেভাৱে। বিশ্বৰ কোনো শক্তিয়েই সেই গতনৈগতিকতক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা নাই। নিয়ম এই পৃথকীকৰণ নাই কোনো মায়-লোভ-মোহ-মেহে ভালেপোৱাৰ প্ৰতি সামান্যতো অক্ষম। এই প্ৰকৃতিৰ ক্ষুদ্ৰাতিক্ষুদ্ৰ অংশবোৰেই হৈছে আত্মা আৰু এই প্ৰকৃতিৰ হৈছে স্বৰূপ পৰমাত্মা। সাগৰ-মহাসাগৰৰ আকৰ্ষণে বিদৰ প্ৰকৃতি জগতখনে বিন, নৈ-নাৰ পানী এক আনুপাতিক গতিত প্ৰবাহিত হৈ গৈ সাগৰ-মহাসাগৰত মিলিত হয়; টিক তেনেদৰে পৰমাত্মাৰ আকৰ্ষণে আত্মাই বিশ্বৰ শত-সহস্ৰ মহামূল্যবান জীৱ, হৈৰ্ষ-সম্পদ, ৰাজ-অট্টালিকা, গভীৰ জ্ঞেয় আদি বিসৰ্জন পি মানৱ বা

পৰা। কোনো প্ৰকাৰৰ মায়ৰ বাঞ্ছনাতো দেহজৰ মায়িক মন কৰি ৰাখিব নোৱাৰে। এনে হেতুৰ ৰহস্য কি?

এনেধৰণৰ প্ৰশ্নৰ সন্নিধান, চিন্তাৰ শত সহস্ৰাব্দেও সন্স্প, ঘৰ-দুৱাৰ, পুত্ৰ-পৰিজন আশা কৰি কৰ্মেৰে পৰমাত্মা হৈছে। কতজনো সাংসাৰত্যাগী বৈৰাগী হৈছে। অসীম সত্য বিষয়-বাসনাৰ প্ৰতি নিম্নেই হৈ অসৰ্ব্বাংগাত সুৰ কাটিছে— 'সং-ধন-জ্ঞান, অসাৰ পুত্ৰ-পৰিজন।' এনে ব্যক্তিসকলৰ নাই সো-লোভ-মোহ, নাই কোনো কামনা-বাসনা। নিৰিকৰণ সিংহপাই মন।

আধুনিক যুগ বাতিকাশধৰ্মী। ইয়াত নাই মায়িক হেতু স্থান। সৃষ্টি-স্ৰষ্টা, 'আত্মা-পৰমাত্মা' এইবোৰৰ চিহ্নধাৰেই অৰ্ধ-বস্তু মানৱ সমাজৰ ভৌগোলী চিন্তাধাৰাত স্থান নাপায়। সেইৰে বিষত বৰ্তমান ধৰ্ম আছে— আধ্যাত্মিকতা নাই, বিজ্ঞান আছে— কিন্তু নাযাতা নাই; বস্তুত আছে অথচ আত্মিকতাই নাই। মানৱ সমাজত বৌদ্ধিক জ্ঞানৰ বিকাশ ঘটিলেও নীতিজ্ঞানৰ হা-মোহ-মেহে ভালেপোৱাৰ বিকাশ ঘটিছে। কিন্তু মানৱ সমাজ হৈছে সত্যতা বুদ্ধি পাইছে। মানৱ সমাজে সত্যতাৰ অস্তিত্ব কেবলিছে কিন্তু বৰকতাৰ অকলন যটা নাই। বিশ্বৰ মানৱ সমাজ ততীতপৰা বৰ্তমানলৈ বহু পৰিৱৰ্তন হ'লেও বিশ্বভূমিৰে ধৰ্ম-মহান স্ৰষ্টাৰ নিয়মৰ পৰিৱৰ্তনৰ কোনো প্ৰয়োজন দেখা নাই। ভৱিষ্যতেও নহ'ব।

যুগৰ পিৰ্বৰ্ণা প্ৰক্ৰিয়াতে মানৱ সমাজৰ চিন্তাধাৰাৰ অ উৎকৰ্ষ সাধন হৈছে। বৈশ্বিক বাস্তৱ জীৱনৰ সুখ-খ্যাতিৰ বাবে বিজ্ঞানে আৱিষ্কাৰে মানৱ জীৱনৰ অ অতৰ পূৰণ কৰিছে। আত্মিক যুগত প্ৰাচীন মানৱ সমাজৰ প্ৰকাৰ জেনেৰাই বৈশ্বিক বস্তু স্থাপনৰো প্ৰচেষ্টা চলিছে। আত্মিক বিশ্ব বিজ্ঞানৰ নিত্য নতুন আৱিষ্কাৰত উদ্ভিত ৰহা শিৱৰত উপনীত।

আত্মিক বৈজ্ঞানিক সমাজে পিতৃৰ ঠিক নোহেতুকো 'ঠেৰ' উদ্ভেদৰ জৰিয়তে নাবীৰ ভৱিষ্যত সন্ধান জন্ম দিয়াৰ সক্ষমতা লাভ কৰিছে। মানৱাইহীন বিমানেৰে বহাংগনত নাহিছে। পাতালপুৰাতো বোম্ব চলাবলৈ সক্ষম হৈছে। কিন্তু অৱলম্বিত মৃত্যুক অতিৰোধ কৰিবলৈ আত্মিক বিজ্ঞানৰ ক্ষমতা হেতু নাই। আত্মিক অৱতত কাৰ্যবলৈ আৰু পৰমাত্মাৰ সন্ধান লা বুলিও বিজ্ঞান সক্ষম হোৱা নাই।

প্ৰাচীন কালৰেপৰা আত্মিক মানৱ কৰ্তৃত্ব হীন আৰু পৰমাত্মাৰ সন্ধান পাবলৈ বহু ধ্যান-চেষ্টা চলিছিল। অগাধিও তেনে ধ্যান-ধাৰণা কৰে আধ্যাত্মিক সাধনাৰ পৰিণামটি যটা নাই। কিন্তু এটা কথা বৰ্ণনাকৰ্মৰ আধাৰত জানিছিল যে আত্মা অবিদ্যৰ। ইয়াৰ ক্ষয় নাই, জয় নাই, আনকি ক্ষয়তো নাই।

প্ৰাচীন মিশ্বৰীয় সভ্যতাত আত্ম-পৰমাত্মা সম্পৰ্কে অধিক চিন্তা-চৰ্চা চলিছিল। এই সভ্যতাৰ ধৰ্ম-ধৰ্মী আত্মৰ অৱিন্দৰভা আৰু পৰাত্মিক জীৱনধাৰাৰ চিন্তাধাৰাই মানৱৰ নশ্বৰসমূহৰ স্থায়িত্ব আৰু অৱিন্দৰ সম্পৰ্কে গভীৰভাৱে অধ্যয়ন কৰিছিল। সেয়ে মিশ্বৰ জনসমাজে ইহলোকৰ জীৱনতকৈ অধিক গুৰুত্ব দিছিল অনন্ত কালজীৱ কটাবলগীয়া পৰাত্মিক জীৱনৰ প্ৰতি। মিশ্বৰীয়বাসীয়ে বিশ্বাস কৰিছিল মৃত্যু জীৱনৰ শেষ নহয়। মৃত্যুৰ পিছত আন এখন জগতত মানুহৰ জীৱন চলি থাকে। এনে বিশ্বাস যে কেবল মিশ্বৰীয়বাসীৰ মাজতে বিদ্যমান আছিল, সেয়া নহয়। বিশ্বৰ বহু জনগোষ্ঠীৰ মাজত কম-বেছি পৰিমাণে এনে চিন্তাধাৰা বিৰাজ কৰিছিল। ভাৰতৰ সত্যীদেৱ প্ৰথা বা সহস্ৰকৰ প্ৰথা এনে চিন্তাধাৰাৰ পৰিচ্ৰান্তিততে প্ৰতিফলিত হৈ আছিল। আমাৰ অসম মূলতঃ আহোমৰ মৌলভ্য মৃতকৰ সৈতে লিগিৰা-লিৰিচো, খাপা-সাত্ৰী, বাসা-বৰ্ভন, অৰ্ধ-সম্পদ, ৰক্ত-বাহিনী আদি দিয়াৰ পৰম্পৰা প্ৰচলিত আছিল। এইবোৰ দিয়াৰ মূল উদ্দেশ্য আছিল যাতে মৃত ব্যক্তিজনো তেওঁৰ পৰাত্মিক জীৱন সুখেৰে কটাব পাৰে। খাৰ্ঘীয়সকলেও মৃতকৰ প্ৰয়োজনীয় সম্পদ কৰকৰে দিয়া ষ্ট্ৰিটনৰ মাজতে এনে ধ্যান-ধাৰণা চলিছিল বুলি অনুমান কৰা যায়। কিয়নো ৰজা-মহাৰাজা বা আচাৰ্যত লোকসকলে পোপসকলৰ 'Indul-

'pence paper'ৰ পৰা প্ৰতি দিগৰ অৰ্ধ 'পোপৰ প্ৰমাণপত্ৰ' বিক্রী কৰাৰ কথাও জ্ঞান যায়। এনে চিন্তাধাৰাৰ পৰিচ্ৰান্তিত নশ্বৰসমূহ অৱিন্দৰ কৰাৰ বাবে অচলাচলীয় পৰাৰ্হ আৱিষ্কাৰ কৰে। মৃতকৰ পাৰ্হ সেই অচল সন্নিধে অৰ্থ যুগলৈ অক্ষত অৱস্থাত থাকে। ইয়াক 'মামী' (Mummy) বোলা হৈছিল। এনে পৰাৰ্হ আৱিষ্কাৰ হোৱাত মিশ্বৰীয় হৈৰ্ষ-শক্তি ৰজা-মহাৰাজসকলে সামৰ্থ্য অনুসৰি উচ্চ পৰিমাণত স্থাপন কৰিছিল। এই পৰিমাণবোৰৰ অভাৱজনগত সুসজ্জিত কোঠা, পৰ্যট সা-সামগ্ৰী, ধন-সম্পদ মৃত ৰজাৰ সৈতে দিয়াৰ প্ৰচলন আছিল। এই 'মামী' প্ৰস্তুতকাৰ আছিল মৃতকৰ দেহে অৱিন্দৰ কৰাৰ প্ৰথমে আৱিষ্কাৰ, বৈজ্ঞানিক অৱধান।

মানৱ দেহে অৱিন্দৰকৰণত বিজ্ঞানৰ প্ৰথম পদক্ষেপ বিজ্ঞানে আত্মা আৰু মানৱ দেহে অৱিন্দৰকৰণৰ প্ৰাচীন পদ্ধতিবোৰৰ গৱেষণা চলাই আছিল। অলপতে আৱেষ্ট্ৰেলিয়ার উদ্ভেদমা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এজন জীৱ বিজ্ঞানীয়ে 'প্ৰাচীন মামী' পৰীক্ষা কৰিছিল। মামীকৃত মৃতদেহটো আছিল মিশ্বৰীয় ৰাজকুৰবী মোৰে। পৰীক্ষা কৰি বিজ্ঞানীসকলে সিদ্ধান্ত কৰিবলৈ বাধ্য হয় যে মোৰে দেহকৰ্মৰ কোষবোৰ এতিয়াও জীৱন্ত। কিন্তু ৰাজকুৰবী মোৰে মৃত্যুৰ কেইবাশ বছৰ আগতে হৈছে।

‘আৰে হায়াত’ : মৃত্যুঞ্জয়ী পানীয়

বিশ্বৰ মানৱ সমাজে আত্মৰ অৱিন্দৰকৰণৰ কথা চিন্তা কৰাৰ লগতে দৈনিক জীৱনো অৱিন্দৰকৰণৰ উপায় উদ্ভৱকৰ বাবে গভীৰভাৱে চিন্তা-চৰ্চা কৰিছিল। ইজ্ৰাইলিক ধৰ্মনত 'আৰে হায়াত' নামৰ এৰিধ পানীয় পৰাৰ্হৰ অংশসন্ধান পোৱা যায়। বৰ্ণিত আছে যে এই পানীয় পান কৰিলে তেওঁৰ আৰু মৃত্যু নহয়। এই অনুভৱ পান কৰিবলৈ সহজক্ৰমে চেষ্টা চলাই আছে। কথিত আছে পৰস্যৰ এজন ৰাজ-কৰ্মচাৰীয়ে সেই ৰাজ্যৰ ৰজাৰ বাবে এই পানীয় বিতৰি আনিবলৈ গৈ এটি পৰ্বতৰ সুৰংগেৰে প্ৰবাহিত জলধাৰাৰ পানীয় পান কৰে। অলপ পিছতে দৈৱবাণী অনিৰলৈ পায়— মহান স্ৰষ্টাই তেওঁক 'আৰে হায়াত'ৰ পানীয় পান কৰালে। কৰ্মচাৰীজনে আশ্চৰ্যবোধ কৰিলে। তেওঁ ৰজাৰ বাবে সেই জলধাৰাৰ পানী আনিবলৈ গৈ দেখে যে সেই জলধাৰাৰ প্ৰবাহ বন্ধ হৈ গৈছে। মহান স্ৰষ্টাই তেওঁক পাহাৰ-পৰ্বত আৰু বিশ্বৰ জলধাৰীৰ তদাৰকী দান কৰিছে। সেই ব্যক্তিজনে হ'ল বিজ্ঞান (অলাইহে জ্ঞান)।

মানৱ জীৱন অৱিন্দৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিজ্ঞানৰ দ্বিতীয় পদক্ষেপ

বিজ্ঞানীসকলে দেহে অৱিন্দৰকৰণ সম্পৰ্কে অৱিধান

গৱেষণা কৰি আছে। মৃত মানৱ দেহক জীৱন্ত কৰাৰ প্ৰচেষ্টাত কিছুসংখ্যক বৈজ্ঞানিকে নিজেহে গ্ৰহণ কৰিছে— 'পৰি কিলা টাণ্ডাৰো দেহৰ বিপাকৰণ বা 'মিটোচিঞ্জি'ৰ খ স্ৰুতি বা গাভিৰেণৰ ধাৰ অসুত ওপৰা নিসৃত ওপ কৰাই পিয়া যায়, তেনেই'নে ভৱিষ্যতৰ কোনো এটা সময়ত দেহটো পুনৰ জীৱিত কৰি তোলা সম্ভৱ হ'ব। অৰ্থাৎ মানৱ বা জীৱ দেহৰ শৰীৰ প্ৰক্ৰিয়া নিৰ্মাণিত অৱস্থাত ৰাখি থা পাবি। এই অৱস্থা আৰু প্ৰক্ৰিয়াক ইংৰাজীত কোৱা হয়— Suspend Animation, যিটো অৱস্থাত ধৰনা কৰা হয় যে দেহটো মৃত, কিন্তু শুকুতে সম্পূৰ্ণ জীৱিত; মাথোঁ শৰীৰৰ স্পন্দন প্ৰক্ৰিয়া লক্ষ লক্ষ ওপ অৱমানিত।

বৈজ্ঞানীসকলৰ মনত এই ধাৰণাৰ সৃষ্টি হৈছিল যে একে অঞ্চলৰ বৰষুণৰ তুলত বহু প্ৰাণী অৱমানিত হৈ থৈ থাকে। আধ্যাত্মিক ক্ষেত্ৰত সাধন মাৰ্গত সফলতা লাভৰ বাবে যোগীসকলে নাতি নিশা, হ্ৰদস্পন্দন প্ৰায় বন্ধ কৰি বহু ঘণ্টা, বহুদিন জীৱন্ত সমাধিস্থ হৈ থাকে। অধিকাৰৰ আধাৰ স'তে জীৱনৰ অৱশেষ অনাৰ বাবে এইদৰেই যোগ যোগে চলিছিল দুৰ্গাৰ কামনা।

আধুনিক গৱেষণাত আত্মাৰ স্বৰূপ
আত্মা, জীৱাৰা আৰু পৰমাৰা—এক গভীৰ বহুসং অৱতৰ্ত নিমজিত হোৱাৰ বাবেই মানৱৰ অৱশিত চিন্তাধাৰাই অৱিৰাম চলাই আছে ইয়াৰ গৱেষণা। এই জটিল বহুসং উদ্ভাৱনকৰে অৱিভাৱ উদ্যম, প্ৰচেষ্টা অসাৱিৰ হাৰ মানি খোজা নাই বিজ্ঞানীসকলে।

ঊনবিংশ শতাব্দীৰ শেষ ভাগত জাৰ্মান ৰসায়ন বিজ্ঞানী কেদে ভন ৰিচেন বেকে কৈছিল— 'মানুহ গছ-গছনি আৰু পত-পতীৰ শৰীৰৰ পৰা বিশেষভাৱে একতৰাৰ জ্যোতি কাৰি হয়। বৰ্তমান শতাব্দীৰ প্ৰথমভাগত লণ্ডনৰ হেইট টমাছ হাৰ্পতলৰ চিকিৎসক ৰিনল্ডাৰ পৰ্যবেক্ষণত পাইছে— Dicyanin Dye নামৰ ৰঞ্জিত ক'টাৰ আৱানৰ মাজেৰে ঢালে মানুহৰ দেহৰ চাৰিওফালে ডে পৰা ৮ ছেণ্টিমিটাৰৰ স্থানত এটা উজ্জ্বল পোহৰৰ আভা দেখা দৰে ভাসমান হৈ ধকা দেখা যায়।

ইয়াৰ পিছত বৰ্তমান শতাব্দীৰ ৩০ৰ দশকত ছোভিয়েট বিজ্ঞানী আলেকজেণ্ডাৰ ওৰলিচে অৱিভাৱ কৰে— 'জীৱন্ত সৰুগো বহুৰ পৰাই একতৰাৰ বিশেষ এটি শক্তি পোহৰৰ দৰে কাৰি হয়, যাক খালী চকুৰে দেখা নাযায়। এইজাৰেই মানুহৰ পেশীৰ টি, চকুৰ কৰ্নিয়া, তেজ আৰু স্নায়ুৰ পৰা যি শক্তি কাৰি হৈ আছে তাঃ ওৰলিচে তাৰ নাম দিয়ে Mitogenic Radiation, যিটো জেনেটিক বেভিয়েচন।

অৱশ্যেই এই বিশেষ পোহৰটি ধৰা পৰে কেৱল ৩০০ ডিগ্ৰী কিলিগ্ৰাম নামৰ বিজ্ঞানীৰ ইলেক্ট্ৰিচিটিৰ দ্বাৰা তৈয়াৰী হ'ব অসুত কেমেৰাত। ইয়াৰ নামকৰণ কৰা হয় কিৰালিন ফটোঅক্ট এই ফটোঅক্টাৰ মাধ্যমেৰে প্ৰাণীদেহৰ পৰা বিচ্ছৰিত অণুৰ উৎস হৈছে 'অণু বা আত্মা'।

কিয়ানো কেদে প্ৰাণীদেহৰ পৰাই এই ৰাশি বিচ্ছৰিত হ'ব জড় পদাৰ্থৰ পৰা এই ৰাশি বিচ্ছৰিত নহয়। দেখা গৈছে পোহৰ সূৰ্য পোহৰ বা বিদ্যুৎ বাৰ্ষৰ পোহৰৰ দৰে সাধাৰণ পোহৰ নহয়; বৰঞ্চ সেই পোহৰ বেছি দীপ্ত, চঞ্চল আৰু বৰিলি। ইয়াত আৰু দেখা গৈছে যে সেই আভ্যন্তৰীণ ৰাশিৰ উজ্জ্বলতাৰ ওপৰ নিৰ্ভৰ কৰি দেহৰ সামগ্ৰিক জীৱনী শক্তি বা সজীৱতা বা সুস্থতা পৰিমাণ কৰা যায়। যেনেকৈ টেড্ৰজ নিলাম টেটৰ মাধ্যমেৰে নিষ্কাশিত কৰা হয় শৰীৰ বাৰ্ষৰ জীৱনীশক্তি।

কিৰালিন ফটোঅক্টাৰ দ্বাৰা আৰু দেখা গৈছে— 'মানুহ শৰীৰত বিভিন্ন ওকৰপূৰ্ণ বিন্দু আছে, য'ৰপৰা তুলনামূলকভাৱে বহু বেছি পোহৰ বিচ্ছৰিত হয়। সেই বিন্দুসোৰ পৰা বিদ্যুৎ হোৱা পোহৰৰ আভাৰ তীব্ৰকৈ জোভিয়ে অনুমান কৰিবলৈ পাৰ কৰে যেনে বিন্দুপ্ৰাৰ্থীৰ পৰা আয়েমিটিবিৰ আধুপাত হৈছে। ই কিৰালিন তেওঁৰ ফটোঅক্টাৰ মাধ্যমেৰে মানৱ দেহত হৈছে ৭০০টি বিন্দু চিহ্নিত কৰিছে।

আনক'ৰৰ কথা এয়ে যে টানৰ 'আৰু পাণ্ডাৰ চিকিৎসকসকলে আত্মাৰ পৰা প্ৰায় ২০০০ বছৰ পূৰ্বে মানৱ দেহে যে ৭০০টি 'প্ৰাণবিন্দু'ৰ মানচিত্ৰ তৈয়াৰ কৰিছিল; কিৰালি কেমেৰাত মৃত ৭০০টি বিন্দুৰ লগত ষষ্ঠ মিল আছে।

আনহাতে জীৱ বসায়ন বিজ্ঞানীসকলে দেখিছে— প্ৰাণীদেহৰ সূক্ষ্ম কোষবিলাকত কৰ্মিক ৰাশিৰ মাধ্যমত সৃষ্টি হ'ব ডি এ এ অৰ্থাৎ Dioxynho nucleic acid) আৰু আৰ এ এ অৰ্থাৎ Ribo nucleic acid; যাৰ মাজত উন্থেৰ ফট প্ৰাণস্পন্দন তথা জীৱন্ত 'ক্ৰমজমাৰ'ৰ DNAবিলাক বিচ্ছৰণ ক' দেখা গ'ল তাৰ মাজতে আছে কাৰ্বন, হাইড্ৰ'জেন, অক্সিজেন ফ'সফ'ৰ, চিনি প্ৰভৃতি। ইয়াতে বিজ্ঞানীসকলে ভাবিলে যে ওপৰ উক্ত উপাদানক নিজৰ অণুগোত ৰসায়নিক মিলন ঘটাই ডি এ তৈয়াৰ কৰিব পাৰিলে হয়তো প্ৰাণৰ উন্থেৰ ঘটনাৰ পৰা ফাৰ কিছু যোগ্য সম্ভৱ নহ'ল। কৃত্ৰিম তৈয়াৰী DNAত প্ৰাণৰ সঙ্গ শক্তি বা কুৰবত। কোনো মানৱৰ পক্ষেই ইয়াৰ সাৰ্বিক স্বৰূপ উপস্থান সম্ভৱ নহয়।

সৱয়ক গ্ৰন্থ:
বাৰ্ণাৰাইনী মাকেইয়া আলোচনী। ■

বৰষুণ হ'ব পাৰে

সাগৰিকা চৌধুৰী
প্ৰবন্ধা, শিক্ষা বিভাগ

আকাশৰ ক'লা মেঘ
বৰষুণ দিব পাৰে,
ওচি বাক যাব নে মোৰ সুখ?
আকৌ বাক পামা নে মই সুখ?
তিত ধকা শাজিকিজনী তাই?
তোমাৰ সুখৰ পৰা আৰু হ'ব পাৰে
সিদ্ধ পোহৰ,
বৰষুণৰ মাজেৰে মই পাৰ হ'ম
সহজ যোজন,
বুকুৰ এন্ধাৰ ফালি ওলাব পাৰে,
আৰু একে নতুন মন,
আকৌ ব'ব পাৰে শীতল সমীৰণ
মুৰবিত হ'ব পাৰে নতুন সেই মন।
বৰষুণ হ'ব পাৰে
তিতি যাৰ পাৰে সব কাৰিক্ত ক্ৰেম
কিছু পুনৰ জীৱিত হ'ব পাৰে
মৰমৰ সিদ্ধান্তত
মছি যাৰ পাৰে সব অকাৰণ ভয়,
জীকন গভীৰ হ'লে,
সাহসেৰে পাৰ হ'লে,
জিনি যাৰ পাৰি জীৱনৰ সব অকসাদ। ■

কোলাহল

তিস্পূৰ্ণালি দাস

স্বাভৱ ১৪ বৰ, অসমীয়া বিজ্ঞান

ব্যস্ত মহানগৰীৰ মাজত সীনাটন কোলাহল
নেল প্ৰত্যেক বক্তিত্তে পিত্তেৰে নিজৰ অস্থ।
হাই উকনি আৰু নানা ক্ৰাইম
কেতিয়া উদয় হ'ব শান্তিৰ পিণ্ড,
বিভূৰ জনতাৰ মাজত কিমান যে চিঞৰ-বাধৰ
তাৰে মাজত মই হই পৰো অটিন সীপৰ।
হে মানহতা! কৃত্ৰিয় নিয়ন্ত্ৰণ কৰা এই কোলাহল
তেতিয়াহে চাণে ক্ৰান্ত পৰিব এই কোলাহলৰ পৰিধৰ,
কিয় ? নাহে নেকি আৰু শান্তিৰ প্ৰতীক
এয়ে হ'ব নেকি আমাৰ জীকন মানচিত্তা। ■

জীৱন

তুমি ৰা, স্মৰণ ৰূপে কালিন্দা, শিলা বিলাপ

জীৱন যাত্ৰা হ'ল জীৱনতুমি
স্মৰণে তুমি স্মৰণে নামাৰিত
হ'ল যদি নানা সুখী।
জীৱন কাটোৱাৰে গোক কৰ জীৱন
কৰা কৰিবলৈ নহয় যে স্মৰণ।
কৰা কৰিবলৈ নহয় যে স্মৰণ।

জীৱন কাট হ'ল যে কৰা-নোৰা,
কোৱিবোৰা বিলাপ, কোৱিবোৰা উল্লাস
স্মৰণে সোৱত কটি নিহে,
স্মৰণ (আৰু) বিলাপ।
স্মৰণে জীৱন বিলাপ আৰু
স্মৰণে জীৱন নানা আত্মত্যাগ
এতে জীৱনই ধৰণে যোগে জীৱন।
তথাপিও হ'ল নানাটক
আত্মত্যাগ যোগে শতকুৰি কটি।

জীৱনটো হ'ল জীৱনৰ ধৰণে স্মৰণ
টুকি ভাৱি যোগে জীৱনৰ ধৰণ।

জীৱনটো হ'ল জীৱনৰ ধৰণে স্মৰণ
টুকি ভাৱি যোগে জীৱনৰ ধৰণ।
জীৱনটো হ'ল জীৱনৰ ধৰণে স্মৰণ
টুকি ভাৱি যোগে জীৱনৰ ধৰণ।
জীৱনটো হ'ল জীৱনৰ ধৰণে স্মৰণ
টুকি ভাৱি যোগে জীৱনৰ ধৰণ।
জীৱনটো হ'ল জীৱনৰ ধৰণে স্মৰণ
টুকি ভাৱি যোগে জীৱনৰ ধৰণ।

বসন্ত উৎসৱ

অনামিকা কলিতা
আতৰে তুতীয় বাআমিক

বসন্তৰ আগমনত
অকুটিয়ে সজালে ৰং
গন্ধ-বিধিৰ উমলি উটিল
নাটি উটিল কলি
ক'থা জৰণে গৈ নীলাগা হ'ল
তকলন কলিন্দোৰ জীপাগ হ'ল
চৰাইবোৰেৰো ফুটিল মাত,
জকমককৈ ফুটিল ফুল।
আমি গৰজি আগজাননী বিলে
সৰুগোৱে বুবৰা আহিছে
কপাহ উৎসৱে। ■

তুমি নহ'লে

কলিতা ৰাজৰত্নী, স্মৰণে ৰূপে বাআমিক

জীৱন কাটৰ লগৰী হ'ল তুমি
আমা বিহিলা সৌ বিহিলা
স্মৰণী পুথুখীৰ পাৰত।
নিৰুৰ তুমি, তোমাৰ অন্যত
আৰু নিৰুৰ তোমাৰ কৰিবৰ।
মই নাভাৰিছিলো জীৱনৰ এই
কাল তোমাৰোত স্মৰণে কোৱিছিলো যেন
তোমাৰেই আবেগ।
আজি তুমি নাই, আজিও যে তুমি মোৰ মোহেৰা।
কত সপোন, কত আশা, কত ভকতা
ইহ। আজি যে সৰুগোৱা মিছা।
তুমি নাভাৰিলা তুমি নহ'লে যে
আজি জীৱনই থাকিব নোহোৱি মই।
সৌ-বিহিলা তুমিৰ বাৰণাৰত
আমি হাতৰ গাৰাখাৰক
শিলাতাল কেৰাৰত, মোৰ চকুগোৱাৰ বাবে
তুমি বিয়া ভাৰিলা মই পাৰা নাই।
তুমিৰ সৈতে চিহ্নজনাৰ সময়ত
বেগৰ তলত তুমি বিয়া চকুগোৱাটো
আমি আজিও অন্যত আয়ে। ■

জীৱনৰ জটিলতা

বিলাপী কলিতা, স্মৰণে ৰূপে বাআমিক

অনুৰূপ জীৱন কাটৰ যে বিলাপ জটিলতা
কাৰণেৰে সুখ কৰিবলৈ সুখ
অনু-এনেই, হাঁহি-কাৰণে
অনুৰূপে কৰা।

জীৱনৰ পাৰত আগবঢ়োৱে
ক'ত যে বিলাপ জটিলতা
এফালে শব্দে বিলাপ
আনফালে শব্দে আহুত।

জীৱনৰ পাৰত ক'ত যে বিলাপ জটিলতা
কোৱে আত্ম আৰু,
কলিই কলিৰ কলি
পুথুখীই হে পুথুখীৰ চকুগোৱা অচে।
আমি যে নিজৰ জীৱনৰ পাৰত
আগবঢ়িছিলো কলিৰ,
সৰুগোৱা সুখ, বিলাপ, আহুতৰক সেওটি
এই জীৱনৰ জটিলতা। ■

দেউতা

জেনিফা স্টেট
সাল ১৯৮৮

সাত গরু ডোমালি দেউতা
পুল মিল পেঁচা মই কাঁচের কাঁচের টুকিটুকি

জঁচা টুকিটুকি পেঁচা দেউতা
জঁচা টুকিটুকি পেঁচা দেউতা

জঁচা টুকি টুকি মই মই মই মই

ম' পুনি দে সাত গরু জঁচা মই।
ম' পুনি দে সাত গরু জঁচা মই।

জঁচা মই — খাঁচিকানি ডোমালি পেঁচা
খাঁচি পেঁচা, ডোমালি পেঁচা

জঁচা মই মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই মই

ডোমালি পেঁচা মই মই মই মই

দেউতা পুনি পেঁচা মই মই মই মই

ম' দেউতা — কাঁচি কাঁচি পেঁচা
পেঁচা মই মই মই মই মই

ম' দেউতা মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

ডোমালি পেঁচা মই মই মই

তুমি

কবিতা রচনা
ডাঃ ডাঃ ডাঃ ডাঃ

তুমি পুরাতন মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জেনাক নিনা

মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জঁচা মই মই মই মই মই

জীবন তৃষা

পূর্ব জীবিত জন্মসম
যে না হইত

শীমান —
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

আ

গায়ত্রী সেরী

শ্রুতিমত সত্যের নিচে

আ, তুমি মোর স্রিয় নাই।
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

ত্যা
ব
ন

অপেক্ষিত বাদ্য

শ্রুতিমত সত্যের

শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

পত্নীত্ব

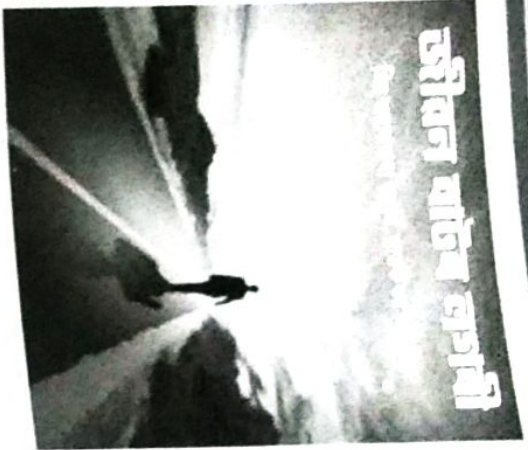
শ্রুতিমত সত্যের

শ্রুতিমত সত্যের

শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে
শ্রুতিমত সত্যের নিচে

নষ্টচন্দ্ৰিকাৰ সান্নিধ্যত

পাৰু হীৰা
মৃতক ১য় যাত্ৰাসিক

তীব্ৰন বাটৰ কল্পনা

তই—
ক্ৰমশঃ
বহিষ্কৃতৰ উশাহত
মেঘাচ্ছৰৰ আঁচল খুলি
লঠাঙা দেহৰ উৰুততে
হাঁহেগোলাৰ অভিজানী
অভিভাৱৰ স্ৰেয়সী
মৃদ্ধ ভাৰিৰ অলভাৱ জলজনি... ■

জীৱনৰ অতিটো খাটে খাটে
গোলাপৰ কাইটো,
অনুয়াই বৃত্তিৰ নৈ ৰঙীন সপোন
উভতে মাথোঁ হানয়ত নৈ চিককোন্দল।
ব্যাহিক এনে মৰ্ম-বেদনাই,
নৰুই যায় এক হতাশাৰ চাপ,
জীৱৰ কলিজাৰ কোঁহে কোঁহে, আহে আহে।
জীৱনৰ মায়াৰ পৰিস্থিতয়ে
জীৱনৰ নোগোৱাৰী প্ৰবাল সৌভত
মায়াৰ ওলটোৰ ভৰপূৰ ৰং সানি
কাটি নিয়ে বেন অস্বীয়তা, জীৱৰ একতা।
দুৰ্ভাৰ যুদ্ধৰ স্বত্বত
বুকত কাঙ্ক্ষি নৈ অজস্ৰ অভিজান
সেই সময়তো বেন কাছি উঠে মিলনৰ গান।
অশেষ সাধনাৰ শেষতো বেন
সৌন্দৰ্য নোকাৰি আশাৰ এটি ক্ষুদ্ৰ কণা
মাত্ৰ জীৱন বাটৰ সেই মায়াচক্ৰল বাৰে। ■

ছাতি

ললিতা ৰাজবংশী
৩য় যাত্ৰাসিক

সেউজীয়া মোৰ আকাশখন
মৰিয়াল মোৰ শাটি।
তুমি যে মোৰ আছিক্সা
সৌ-সিন্দাৰ ছাতি। ■

দাঙ্গিনী

আলাউদ্দিন আলী
৩ঃ মাঃ ২য় বাৰিক

যিসকলে কেতিয়াও দুখ
পোৱা নাই

ঈপজ্যোতি কলিতা
৩য় যাত্ৰাসিক, কলা শাখা

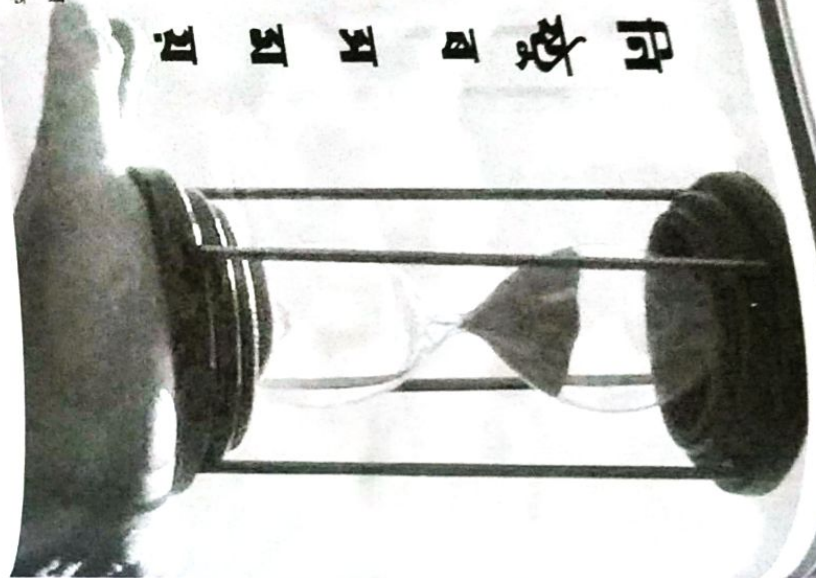
যজ্ঞাৰ জেহিহান শিখাই
দাউ দাউকৈ জ্বলাইছে হানয়
অন্ধকাৰ পৃথিৱীৰ ফ্ৰাইহীন দুখৰপাত
কাঁপি উঠিছে ভংগুপৰ
বিধ্বস্ত চহৰ, নগৰ, গাঁও, উপকূল
মহাভ্ৰমলয়ৰ গান।
পূতিগন্ধময় মন্দিৰ, মছজিদ, গিৰ্জা
উলগ্ন নদী নিশিত পাহাৰ পৰ্বত।
আজিয়েই শেষ হ'ল চন্দ্ৰ-সূৰ্যৰ পৰিমা
পৃথিৱী যাপী আছাৰৰ জাল।
শূন্যতাৰ এই জলছবি
বিবৰাঙ্গত নুমাই পৰিছে বস্তি।।
যি পথত তৰা ফুল ফুলে
সেই পথত তেটী সাপ আৰু তৰোৱালৰ তাণ্ড
তেজৰ বাৰিষা
তেজৰ বাৰিষাত উটিছে মই।।
পৃথিৱীয়ে সহিছে পাপ
হাতো নেনেকিবা ফুলো নিচিঙিবা
আনা সেই মথপুত.. কাক
মই উলাহ ল'ব বিচাৰোঁ।
মই জীয়াই থাকিব কিচাৰোঁ।
— মুখে জীনা হে পাপা...। ■

আপুনি শূন্য
শূন্য আপোনাৰ তেজাল বুকু
আপুনি যদি আপোনাৰ জীৱনত দুখ পোৱা নাই
তেহে শূন্য আপোনাৰ জীয়াই থকাৰ অৰ্থ।
আপুনি যদি চকুতো দেখা নাই
যদি অনাহাৰে উজাগৰী নিশা কটোৱা নাই
তেহে কৰ স্বভিমানত, কি বিচাৰি
জীয়াই আছে আপুনি।
প্ৰিয়জনৰ দুখত, প্ৰিয়জনৰ অভিমতত
একাৰেজে দুখ লগা নহিলে আপোনাৰ... ?
তেহে আপুনি বাক অশুভৰ কৰিছেনে... ?
প্ৰিয়জনৰ মৰম, অলপমান ভালপোৱা... ?
দেখিছেনে জীয়াই থকাৰ ৰঙীন সপোন ?
জীৱক ভাল পাবলৈ নিশিকা
আপোনাৰ নিজীৱ কাঠৰ পূজাৰ জীৱন
মুত্ৰাবেই স্ৰেয়...। ■

সময় সঁচাকৈ এনেকৈ
জায়ে অক মায়া
আনন্দৰেৰে এৰি যৈ
মুখ বেগনা হৈ
নতুন প্ৰেৰণা বিলাকলৈ
উৎসাহ জগাই তুলিবলৈ
সময় বৰ নিখুঁত
নিৰাতিৰ হাতত
এয়াইতো জীৱনৰ
হাঁহি, ৰু-ধেমালি
সুখ-সুখ, বেগনাৰ
যাত-এতিয়াও
এতিহাসি মাথোন
সময়ে এনেকৈ নৈ যায়
মূৰ সিগুৱলৈ
জীৱনটোৰ কিছু আশাৰ
নতুন কিৰণৰ
স্বৰ্ভি বিনাই। ■

নিশা তালুকদাৰ
ঊঃ মাঃ ২য় বাৰিক

নি শু ৰ মা য়া

কল্পনা ব'তা
ঊঃ মাঃ ২য় বাৰিক

প্ৰেম নহ'লে যেন জীৱনটো উকা
যেন বসন্ত নহ'লে পৃথিৱীৰ অস্তিত্ব
হেৰাই যায়।
প্ৰেম ইমান গভীৰ কিয়?
কোনোবাই জানো ক'ব পাৰিব?
বসন্ত আহিলে পৃথিৱীখন জীয়াই উঠে,
চিক তেনেদৰে আমাৰ জীৱনত প্ৰেম
কিমান যে ৰং আনি দিয়ে।
বুজাৰ নোৱাৰোঁ সেই প্ৰেম,
বুজাৰ নোৱাৰোঁ ভালপোৱা
প্ৰেম এক অতুলনীয় মিঠা অনুভৱ।
যাক কোনোকেই বুজাব নোৱাৰে
একমাত্ৰ অনুভৱতে কৰিব পাৰি। ■

এতিয়াৰ সমাজ

কল্পনা সৰকাৰ, শান্তক ৩য় বাৰ্মাঙ্গিক

কতীতত আমাৰ সমাজ ইমান সুন্দৰ
কিমান যে আছিল শান্তি,
অপুৰুষ আছিল সকলোৰে প্ৰতি
ক'ত যে বেৰাই গ'ল সেই মিলাটীতি।
নাই যে বাতিও শান্তি
নিশাটো কটাই উজাগৰে,
মিনটো যে নাই নিৰাপত্তা।
হাততে কোনো কাক যাব এৰি,
মাতৃয়ে হেৰুৱালে নিজৰ পুত্ৰক,
সন্তানে হেৰুৱালে পিতৃক।
মনত যে কৰিছিল সহস্ৰ কল্পনা
কোনে বুজিব অস্তৰৰ বেগনা।
মানুহ যে হ'ল ইমান স্বাধিপৰ
সকলোকে লাগে কেবল ক্ষমতা।
পাহৰি গ'ল নিজৰ স্বৰক,
নালাগে আঁজি ভাই-ভনীক।
ৰাতিও শুনে ওলীৰ শব্দ,
ইমান কাতৰ চিহ্নে।
নাই যে অলপো শান্তি
তেজৰে ৰাঙনী কৰে
নিৰাপত্তা নাই দুখীয়া-দৰিদ্ৰ
নিজক ৰক্ষা কৰিবলৈ নাই কোনো।।
খাবলৈ নাই খুপকণ এমুঠি
পেটৰ জ্বালাতেই টোপনি যায়।
হ'বলৈ ইয়াৰ অহু, মানুহবোৰ শান্ত
পাবলৈ মানুহে মনত শান্তি।
টোকায়ে মাথোঁ অশান্তি। ■

অনুভৱ

বৰিত্তা বেগনা
শান্তক ৩য় বাৰ্মাঙ্গিক

নিজান নিস্তক ৰাতি
এ... এতিয়া এয়ে মোৰ ৰূপৰী
নিস্তকতৰ পৰা ভাঙি ইয়েই মোক সঁহাৰি জনায়
ক'খীয়া ওপৰৰ মাজে মাজে
প্ৰেৰণাৰ উৎস হৈ
একোহে জীয়াই থাকিবলৈ...।।
সপোন, এদিন সপোনৰ কাৰে সাজিছিলোঁ
নাভাতো কেতিয়া সপোনবোৰ ধূসৰ হৈ গ'ল
এতিয়া নাই কোনো প্ৰাধান সুন্দৰ মুখা পিছৰ
নাই কোনো কাননা সাগৰ সীতেন্দৰ।।।
নজনাকৈয়ে পাতোঁ জীৱনৰ অৰ্থ
কিছু বেৰাই গ'ল
বেন মকহুনিৰ মৰ্হাচিক...
মাথোঁ নি গ'ল সুখ-সুখৰ এমুঠি স্মৃতি।
বেন নিবস ৰজকীৰ মাজত আশাৰ বেঙনি...। ■

প্ৰাকৃতিক সম্পদ
(গাঁড়)

মোক কিয় ধৰণ কৰিছ।

কিয় মোক হতা কৰিছ। কিয়? কিয়? মোক এনে নিখুঁতভাৱে ধৰণ কৰিছ।? কিয়? মোক এনে নিখুঁতভাৱে ধৰণ কৰিছ।? মোক এনে নিখুঁতভাৱে ধৰণ কৰিছ।? মোক এনে নিখুঁতভাৱে ধৰণ কৰিছ।?

মই তোমালোকক অতি কক্ষণ সিনতিৰে কৈছোঁ

মই তোমালোকক অতি কক্ষণ নকৰিছ।

যে তোমালোকে মোক ধৰণ নকৰিছ।

মোৰ কিয় বেন অনুভৱ হৈছে যে

আজি-কালি বেন মই বস্তু ভয়াৰে

অসুখীয়া হৈ পৰিছোঁ।

মোক আপোনালোকৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন

কিয় মোক ইমান নিৰ্ভৰভাৱে হতা কৰিবলৈ লৈছ

মই তোমালোকক জীয়াই থকা অসমৰন

গৌৰৱ বুলিও কোৱা, আকৌ হতাও কৰা

মোকোতো তোমালোকে জীয়াই থাকিবলৈ দিয়া

অনপমান ভাৱনৰে উশাহ ল'বলৈ দিয়া।

মোৰ এই কাতৰ আৰ্হান তোমালোকৰ বাবে

হয়, কেৱল তোমালোকৰ বাবে।

মোক বিনষ্ট, ধ্বংস, হতা কৰিছ

মই মাথো নীৰৱে সহ্য কৰিছোঁ।।

কিয় মোক লৈ ধৰণ-হতাযজ্ঞ

আৰম্ভ কৰিছ কিয় তোমালোকে।।

কিয় এই তেজ ৰঙা ফোনী

যুৱলা দাস
স্নাতক তৃতীয় যাণ্ডাসিক
অসমীয়া বিভাগ

তোমালোকৰ মোক লৈ —।

আজি-কালি তোমালোকে মোক অৰহেলা

কৰিছ — কিয় এনেকুৱা কৰিছ।।

যদি এইবোৰ বন্ধ নকৰা সঁচাই

চাবা এদিন নাইকিয়া হৈ যাম

সেইদিনা শতাব্দেৰ বিচাৰিও

নোপোৱা মোক।

কিয় মোক বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰা কিয়?

মাথোঁ তোমালোকে এটা কথা মনত ৰাখিবা

যে মোক লৈ যিমান অৰহেকাৰ কৰা

এইবোৰ নাথাকিব এদিন

ময়েই যে প্ৰকৃতিৰ অন্য ধৰণী—

যাৰ নাম সকলোকেই জানে —

গাঁড় অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদ।। ■

বসন্তৰ প্ৰতীক্ষাত

নিশা তালুকদাৰ
স্নাতক ১য় যাণ্ডাসিক

চেনেৰৰ বসন্ত

তুমি অহা বাঢ়েৰে বাট চাই আছে।

তোমাৰ আগমনতেই জীপাৰ হয়

বট্টীন আশাৰোৰ

বট্টীন সাপোনৰোৰ

বট্টীন হৈ হাঁহে পলাশ, শিমতুৰোৰ

তাপলি মেলে

নতুন সেউজীয়াৰোৰ।

নিঠা নিঠা গানোৰে

পুলকিত হয় কুলি-কেতেকী

আমোল-মোলাই উৰে

ধূলিৰ সুগন্ধ

ফকুৰাৰ সৈতে নাচে

ঢোল পেপাৰ তালে-তালে

আজিৰ পলি-জংকি

পাতিৰ খোজে আজীকন মিতিৰালি।

হেৰা বসন্ত,

তোমাৰ বাবে ৰঙতৰ ৰঙতো

আক ক'ত যে কিমান

খাকি যায়

তোমাৰ বট্টীন মেল

শীতক বিদায় দি

শ্ৰীষ-বৰষাক আপৰি

তুমিয়ে বেন

ৰঙতৰ গৰাকী। ■

ম্মা

অনামিকা বেগম
স্নাতক ৩য় যাণ্ডাসিক

মা তুমি অনল্যা

মা তুমি সঁচাকৈ মধুৰ

তোমাৰ হাতত সকলোৱে জী উঠে,

মা তুমি কিয় দুখ কৰা।

তোমাৰ নাহেই সকলোতে সকলোৱে

জীয়াই আছে।

মা তুমি কিয় দুখ কৰা।

মা তুমি কিয় চকুলো বোৰা,

তোমাৰ এটিপি চকুপানীয়েই সদায় বোৰায়।

মা তুমি আমাৰ মা, তুমি চকুলো নাটকিবা।

তোমাৰ মাত সকলোকেই অনুভৱ কৰে

মা তুমি আমাৰ মা। ■

অজিত নৃগুজিকী জীকন তোমাক
কখানো তুমি মোক ?
কিনন জানৰ প্ৰয়োজন
তোমাক বৃজি পৰিলে ?
কিনান সাধনাৰ প্ৰয়োজন
তোমাৰ অস্তিত্ব পাবলৈ ?
কিনান বিনজনেৰ প্ৰয়োজন
তোমাক আনাৰিবলৈ ?
কিনান চকুলেৰ প্ৰয়োজন
কিনান হাঁহি হাঁহিবলৈ ?
এমুটি হাঁহি হাঁহিবলৈ ?

তথ্যপিতো আনবিকী জীকন তোমাক
লক্ষাইন পৰিষ্কাৰ দৰে।
তথ্যপিতো আকোৱালি নাজো তোমাক
সুখ-পূৰ্ণ অনিশাচিক আৰ্থীয় কৰিবলৈ।
মাৰ্জ মাৰ্জ বৃজি উঠো।
তুমি যে তেনেকুৱাই এক উভবইন প্ৰম।
মাৰ্জ মাৰ্জ অনুভৱো হয়,
তুমি যে তেনেকুৱাই এক স্বাধীন সত্তা।
মাৰ্জ মাৰ্জ খোজ দিওঁ
তোমাৰ কোমল দলিচাৰ আঁৰে আঁৰে।
কিন্তু, কিন্তু আকী বিজ্ঞ...

তোমাৰ দলিচাৰে আৰ্থীয় নিয়াক কঁহাটোৱাৰে।
তথ্যপিতো ভালপাওঁ জীকন তোমাক,
নিউজ সোপন চকুলেৰাৰ দৰে।
তথ্যপিতো আনবো চকুলেৰাৰে,
কনমান জোনাক পোৱাৰ আশাৰে।
জানো তুমি সলায় সত্তাবলী।
মাৰ্জ মাৰ্জ অনুভৱো গতি কৰোঁ তপে, মই,
জোত, মোৰ মায়াত পৰি।
মাৰ্জ মাৰ্জ বিপণ্যনী হৰে তপে মই,
কিন্তুমান কু-কৰ্মৰ সহযোগত পৰি।
সেয়েহে অৰ্পণ কৰিজোঁ মই মোক,
তোমাৰ অসুখ চৰণ কলগতে।
কনমান সুখ-সুখৰ অনুভূতি লৈ,
তোমাতে চিৰকালীন হ'বলৈ... ■

মাৰ অপেক্ষাৰ অভ্যন্তৰীণ
তোমাৰ মৰম পাবলৈ
হাৰকাৰ কৰি ফুৰিছে
মোৰ হৃদয়ে
মোক জীয়াই ৰাখা
তোমাৰ মৰমোৰে
কেই যাব বিচাৰোঁ
তোমাৰ সাপৰ গভীৰ
হৃদয়ৰ মাজত
অকলমান ঠাই দিবলৈ
মই যে বিয়াৰৰ জোনাভাখন
বুকুত বান্ধি লৈ
কথন কটাইছোঁ
কেৱল চকুলেৰাৰে
কিন্তু এতিয়া

এতিয়া মই হাঁহিবলৈ শিকিছোঁ
সুখতো সুখতো
সুখৰ স্মৃতি লৈ কৰে ঠাই ফুৰিছোঁ
নাপালো সুখৰ দুবাৰভালি
মই যে হাঁহিবলৈ জাগিব
নিজৰ বাবে নহ'লেও আনৰ বাবে
মই এতিয়া নতুনকৈ
জীয়াই থাকিবলৈ শিকিছোঁ
সুখকে সুখ বুলি ভাবি
আঁকোৱালি ল'ম জীকন পক্ষ
কাৰণ এতিয়া ভাবিছোঁ
সুখকে বিন সুখৰ ঠিকনা
সাতোৰটী ৰামাধেশ্বৰ দৰে
দুঃসুখত স্বপ্ন লৈ
আঙোৰাই যায়
নতুন ঠিকনা বিচাৰি... ■

ENGLISH SECTION

It is four o'clock in the half broken wall clock. Where is he? Why has he not returned? The sun has already changed its colour and turned orange in the western horizon. Time is ticking away fast. With the pace of time, my mind is being tensed. Piles of clothes have been left for ironing, clothes which has to be delivered by evening. My iron is not moving, hand is locked in its passive position. Where is he my childhood friend Haru? says Raju. Has he cheated me? The owner of the coat will soon be at my door step. The former is a well known personality, and is to attend a grand party this evening. His white coat is to be delivered by evening. This man who has given me shelter in his house a work place in one of his garage, which had been left abandoned for years cannot be returned empty handed. But leaving aside, again the new thought arrived in my mind. Haru please return, otherwise I may lose my earning, my family will suffer for this and I will remain a workless person. What answer am I to give the employer and land-lord.

When that was the situation, Mr. Das is seen from far, arriving to Raju's laundry place. As he is stepping forward Raju's hands have been cold and numbed. What will be my answer? What will be the excuse for being unable to deliver the white over-coat? No, being much desperate and bold I will answer him overcoming the consequence that follows.

After a long difference of opinions and many hot exchange of words, Mr. Das finally returns without his coat, decided he will have another one for the grand party which is mainly for his only daughter. Ria's engagement announcement. Prospective Grooms are expected in the evening and the father is much excited with the thought of it.

Haru has already taken the hired coat for four hours in the evening with Rs. 10 for each hour. Haru had been in love for many years and now is waiting for finally to settle down in a happy married life with her. Though unemployed he plans to make his married life a fruitful one with a hurt for a suitable job and handsome earning.

To-day's evening is very special for him, he is to attend a party, meet his would be wife. How exciting will be the meeting with her. 'I am to disclose my hearts secret kept locked for years together,' says Haru. How colourful will be the evening and my mind full of expectations and dreams. Yes, the white coat will be best for the occasion and quite impressive too. Knowing well of his friends anger, Haru dresses himself and starts his journey for his beloved's house, without knowing anything of her where abouts.

Mr. Das's house has been decorated with lights, guests have arrived and Ria was dressed in a white wedding dress. The clock struck 6, in the evening and it was time for the father's announcement. But breaking all silence of the present guests, Haru arrives in his hired white coat and tie, quite unaware of everyone's attention. Before Mr. Das makes the

'THE OVERCOAT'

Mukta Purkayastha

Asstt. Professor, Deptt. of English

announcement, Ria goes to the platform for an open declaration of getting married to Haru who was also called to the place with her.

Situation has become uncontrollable with Haru in Mr. Das's coat and his only child getting married to him. Mr. Das being unable to utter single word, leaves the place, saying a few words, "The coat belongs to me and my daughter belongs to the man in the hired coat and tie." ■

Coleridge's next contribution to theories of the mind is the theory of imagination. In his *Essays on the Mind* (1817), he distinguishes between the primary and secondary imagination. The primary imagination is a faculty that allows us to perceive the world as it is, while the secondary imagination is a faculty that allows us to create a new world.

Imagination and fancy Coleridge and Wordsworth

Charanjika Kallita
BA, The Open University

Coleridge's theory of imagination is a key part of his philosophy of the mind. He distinguishes between the primary and secondary imagination. The primary imagination is a faculty that allows us to perceive the world as it is, while the secondary imagination is a faculty that allows us to create a new world.

Imagination is a faculty that transforms the sensory world into a new world. It is a faculty that allows us to create a new world. It is a faculty that allows us to create a new world. It is a faculty that allows us to create a new world.

According to Coleridge, fancy is inferior to imagination. It is not a creative power. It only combines different things existing in nature and then puts them together in a new way.

Wordsworth's view on imagination and fancy:

Wordsworth associates imagination with the creative power of the poetic principle. He writes:

Imagination is the faculty of the imagination which creates the world it perceives. The faculty of fancy merely reflects the external world. It is a faculty that allows us to create a new world.

Wordsworth, says the mind has two faculties - the passive fancy and the active imagination. The active imagination has the poetic power to create a new world.

Lulling of the Piano strings

S. Sankar, BA, The Open University

In Wordsworth's poem "Thou" is about the poet's longing for his happy and innocent childhood when he spent many winter evenings with his mother in the snug parlour. His mother sang hymns to him and he sat under the piano and pressed her feet which resonated with the pedals. The poem has a nostalgic feel to it.

Wordsworth's poem is not only about an individual experience but reflects an universal human experience. Through his own childhood memories, he captures the essence of the poet's longing for a better world.

Wordsworth's poem "Thou" is about the poet's longing for his happy and innocent childhood when he spent many winter evenings with his mother in the snug parlour.

The poet tells us how the piano while his mother plays the grave and sings the memories

the sounds of the piano as booming along with the sounds of the piano strings. The mother's small feet press the pedals and the boy touches her feet. She looks down and smiles at her son.

He is now a sophisticated man, he feels that his emotions betray him. The deceptive music seeps into his heart, he longs and cries for the time when he was a boy back with family. He sees in his mind the Sunday nights at home during the winter. The room is cosy and the family sings – guided by the piano.

*"So now it is vain for the singer to burst into clamour
With the great black piano appassionato
The great black piano appassionato
glamour
of children days is upon me, my manhood is
cast
Down in the flood of remembrance, I weep
like a child for the past."*

Returning to the present, the once soft song of the singer cannot be compared with the sounds of his family singing together. The woman's song now seems like noise even with the piano playing. Those childhood memories appeal to him; consequently, he willingly puts aside his macho masculinity and gives into the nostalgic times. He

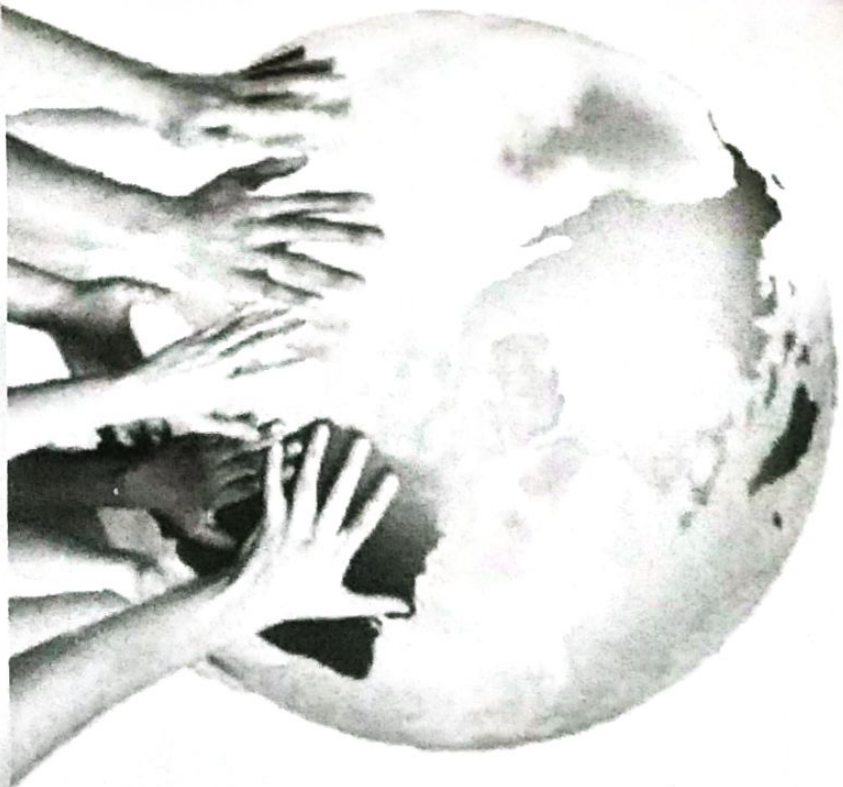
weeps for the time as the boy he was. Nothing in the present will ever compare to his past.

It is a short work, consisting only of three stanzas, but Lawrence conveys the main theme of bitter-sweet nostalgia simply and honestly. The first stanza sets the basic tone for the rest of the poem – the speaker is listening to a woman singing and playing piano and it takes him on a journey through his childhood. The music reminds him of sitting under the piano as his mother played happily in the second stanza, the speaker's inner conflict becomes apparent; he does not want to live in the past, he does not want to give into his emotions and grieve for his lost innocence. However, in the end of the second stanza, he begins, allowing himself to experience the gloomy nostalgia.

In the concluding verse, he abandons his "manhood, gives in completely, and ends up weeping in longing for the innocence and happiness long gone." This poem and D.H. Lawrence's work in general are so successful because the poet is able to effectively convey a universal emotion simply and concisely without reverting to clichés and self-pity. The speaker's feelings of nostalgia are clear through Lawrence's use of imagery, diction and structure/rhyme. ■

Mythology

1. Father of Hanumana – Vayu
2. Goddess of learning in Hindu mythology – Saraswati
3. Lord of Death, according to Hindu mythology – Yamraj
4. Character of Arjun in the battle of Mahabharata – Lord Krishna
5. 'Sanjivani Buti' was brought by – Hanuman
6. King of Heavan – Indra
7. Lord Krishna's crown is adorned by Peacock Bird's feather.
8. Which Hindu God has a rat as his vehicle – Lord Ganesh
9. God of wealth – Kubera
10. Which river originated from Shiva's head – Ganga

National Integration and It's problems

Pinky Das
BA 2nd Sem, Department of English

India is a vast country with different languages, religions, castes and communities. Inspite of all these apparent diversities it enables us to live together peacefully and identifying ourselves as Indians itself becomes crucial. Obviously disintegration, a dark cloud gathering since independence is hanging over the sky of India. It is only because of group of narrow minded people who are cleverly exploiting the flames of

India has no basic unity. From the later vedic period onward, a cultural unity, stronger than any other else imposed from above had always united the Indians. But unfortunately some fissiparous have come into play after independence. Though some of them had been instigated by the outside enemies of India, the so called political national leaders can't wash their hands of it. Lack of proper handling has worsened the situation.

provincialism, political unrest, religious sentiments for their personal gains. Historically the whole sub continent had seldom been under the rule of single ruler. During the Maurayan rule in the ancient period and the Mughal rule in the Medieval period, India had unity of government. But it was only during the British rule that India for the first time was treated as geographical unity. But all these didn't mean that

Linguistic unity has always been a criterion for the creation of national status. India being a multilingual nation has language problems. This can be solved only by creating unilingual provinces with greatest possible autonomy and a link language for the whole country. Though attempts have been made to create unilingual provinces, a satisfactory solution of this problems is not yet in sight. So language question has remained a thorn to national integration. It has to be tackled properly.

In large areas of the hilly tracks in North East India, different tribes have been launching anti-government and secessionist movement. There is no doubt that these movements are being sponsored by some foreign countries that want to terrorise and weaken India. Tribal people in other parts of the country are also showing resentment against and are also showing resentment against the encroachment by outsiders. They are afraid that they may lose their land and in the process their cultural unity as well. They claim their homelands with ample autonomy to live a better life maintaining cultural heritage. A sympathetic handling of their cases may alleviate their suspicions and strengthen the national unity. Another factor of disintegration is the prison of communalism. It causes immense harm to national unity. It is still poisoning the Indian society and endangering national integrity

of late. The clash between the Hindus and Muslims are in increase. Unless these tendencies are checked, they will also pose threat to the integrity of the nation.

Gross disparity in income among different section of people and regional imbalance, economic growth helps to foster regionalism and parochialism everywhere. In India, it is but nature that some parts will be more prosperous than others. The economic disparity between the regions often damages relations. In this way, for example the inhabitants of eastern India often feel that the whole region is being neglected economically. This is naturally generating a psychological resentment amongst the inhabitants of this region against the centre. De facto, a section of people feel that the area is now being treated as a colony of Delhi in lieu for revenue only. They suspect every move of the centre. This is causing tension leading to inquiry to national unity.

In order to strengthen unity, judicious steps have to be taken. Professional politicians should be barred from taking any step on socio-economic policy of different regions. The matter should be handed over to experts. Different regions must be that they are not being discriminated any way. There must also feel that strong and united India will be to their benefits. Every Indian should really love his/her motherland. ■

Shakespeare said

'I always feel happy, you know why? Because I don't expect anything from anyone. Expectation always hurt. Life is short. So love your life. Be happy and keep smiling. Just live for yourself and before you speak, listen; before you write, think; before you spend, Earn; Before you pry, forgive; before you hurt feel; Before you hate, love, Before you quit, try Before you die, live

Bonsai

The Bonsai is actually a miniature tree in the house. It is cut down to a mini version of its original. Bonsai cultivation is an art form. Contrary to popular belief that it originated in Japan, it was actually the Chinese who first cultivated these plants in 200 BC.

The first element about a Bonsai is its shape, the shape is given by following the principles of pruning and shaping the plant. The whole plant and the container is taken and divided into three parts – horizontally and vertically then the front, back roots and sides of the plant are taken into consideration. The three steps to shaping the bonsai are – pruning shaping and wiring. Pruning controls the growth of the plant, it is done once. After the desired shape, shaping helps the plant to maintain the shape.

The actual art lies in wiring after pruning and shaping, as this involves bending and twisting the branches to give the Bonsai its shape. ■

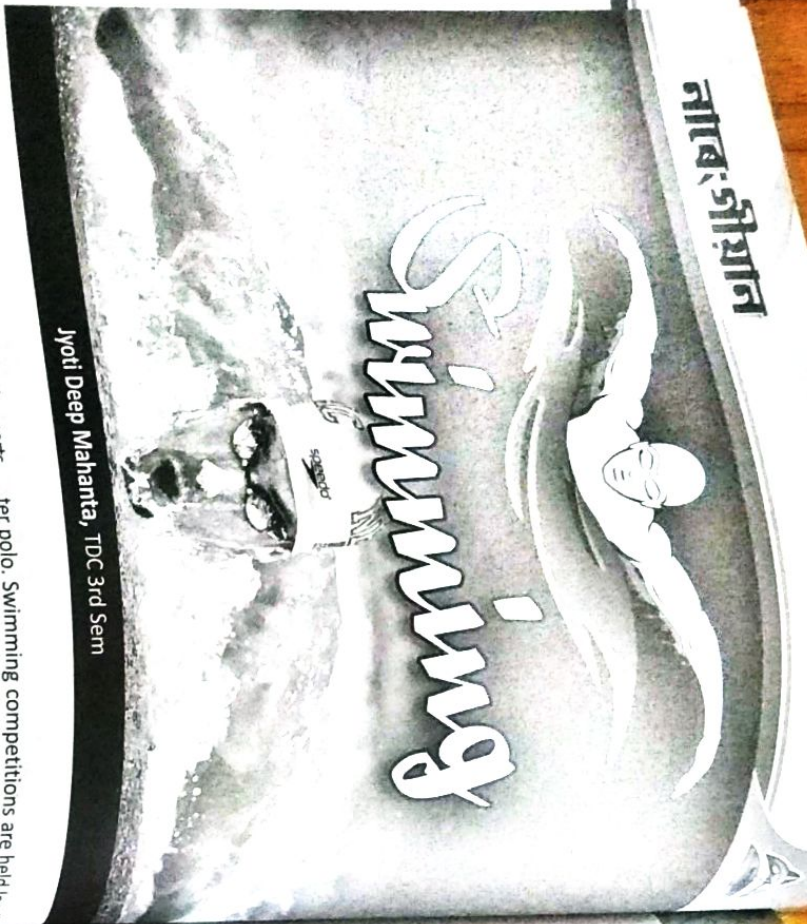
Rubina Khatur
BA 1st sem

SOME IMPORTANT DATES

Compiled by : D Chakma

1. Constitution of India came into force-6th January 1950
2. Flag Day – December 7
3. UN Day – October 24
4. Martyr's Day, India – January 30
5. Science Day – February 28
6. National Youth Day – January 12
7. Valentine Day – February 14
8. World Health Day – April 7
9. Mother's Day – 2nd Sunday of May
10. Indian Air Force Day – October 8
11. World Food Day – October 16
12. World Environment Day – June 5
13. Women's Day – March 8
14. Human Rights Day – December 10
15. World Population Day – July 11

Jyoti Deep Mahanta, TDC 3rd Sem

Swimming is one of the most popular sports and a recreational activity. Some popular swimming strokes are – breast stroke, backstroke, butterfly, crawl and free. The breaststroke and butterfly are more difficult than the backstroke and crawl. Swimming builds strength, endurance and muscle tone and can be carried out throughout one's life with no side-effects.

Swimming is a recreation and the best way to enjoy full body exercise. As a sport, it is based on aerobic exercise, considering the long hours and the need for constant oxygen supply to the muscles. It helps to improve posture and develop a strong lean physique called 'swimmers build'.

Swimming is one of the three branches of aquatic sports, the other two being diving and wa-

ter polo. Swimming competitions are held locally, nationally and internationally. Many courses have been introduced for professional as well as recreational courses.

Swimming is vigorous, it burns up to 650 calories, it strengthens heart and lung, works out all on the body muscles. It is a great cardio-vascular exercise because the swimmer moves against resistance, which is over ten times that of the air. Swimming gears are costumes and swim caps. Devices are used to learn to swimming kickboards, pull buoys, fins, land paddles, Gloves, water dumbbells, Noodle, Aqua jogger and water treadmill. It is a relaxing exercise and has been compared to yoga and meditation which helps in leading a healthy life. ■

Need of Educational Management

Rakha Rani Das, 3rd Sem, Deptt of Education

Modern education is concerned with multidisciplinary and multidimensional aspects. It is dynamic and changeable which discusses various concept of management. Management is used in different organizations. Now a trend is developing to use this idea in the educational field also.

The origin of the development of educational management began in the United States in the early part of 20th century. Educational Management as the name implies, operates in educational organizations or institutions.

Educational Management is a complex human enterprise in which different resources are brought together.

It implies the practical measures taken for ensuring 'system of work' for achieving the goals of an educational institution.

Thus educational management operates the educational or institutions. The general principles of management such as planning, budgeting, decision making, directing etc are applied in the field of schools, colleges educational institutions, rules and principles of management are applied. Thus it is branch which is the mixture of management and education.

According to G.Terryppage and J.B Thomas, "Theory and practice of the organizations and administration of existing educational establishments and systems".

According to Shelly Umana, "To him management implies an orderly way of thinking. It describes in operational terms what is to be done and how we know what we have done. Management should result in an orderly integration of education and society".

Aims and Objectives of the Educational

Management :

Educational Management is a multi-faceted activity. It is a social process that is designed to ensure that co-operation, participation, intervention and involvement of others in the effective achievement of a given or determined objectives.

Management, being a social process, lays major emphasis on the interaction of people inside and outside the institutional and people above and below one's operational position.

Therefore, the aim's and objective's of educational management have to be understood from the above dimension.

Several attempts have been made to define aims and objective's of Educational Management in different terms. Broadly the objectives are:-

- To provide opportunity to the learner to use their talent in proper way. (b) To fulfill the needs and interest of the learner.
- It aims at the proper use of finance of the institutions (d) It aims at the smooth functioning of the organizations.
- To develop the team spirit among the related persons of the institutions. (D) To train how to use the administrative efficiency of the authority.
- One of the objectives is to provide scientific planning about the use of the resources

Need of Educational Management :

Educational management is necessary to develop the inter-relationship among different human resources and the physical resources and with the organizations. Planning of the institution cannot become successful without proper management. It gives the practical shape of the planning. In any educational planning the

management of the whole aspects like facts, figures and backgrounds are necessary. It is also necessary in this sense that it stresses on the decentralization of facilities and delegation of powers. It is required to feel the necessity of proper evaluation, future course of action. Without management, administration cannot go towards the goal. The need of Educational Management has been studied or found out on the basis of its meaning and nature in the following heads:-

- 1) To visualise the importance of inter human relationship in a social organisation like any educational institutional there is the need of educational management. Here, the educational institutional may be the school or college, university.
- 2) The need of educational management is highly felt in order to give a practical shape of the flexibility and discipline in the field of organising any educational programme for the sake of ensuring smooth management of any educational programme.
- 3) Educational Management in education gives stress on the sequence and systematization in the organisation of an educational programme.
- 4) It ensures a great deal of co-ordination among different resources particularly human and material for making any educational programme successful.
- 5) Management in education gives top priority on the degree of achievement of the objectives of an educational institutional or organisation.
- 6) It ensures proper planning of every educational programme. It means before launching any educational programme planning is to be done for managing the whole programme and for this the basic facts and figures, Background date and profile are necessary.
- 7) Educational Management makes the

availability of resources in the educational institution or organisation for their proper organisation in realising the educational objectives. For this, inter personal relationship needs to be improved for making educational programme effective and successful.

- 8) Educational Management is needed in the sense that it stresses on decentralisation of facilities, delegation of powers and greater autonomy among the personnel involved in management. There is the need of management in education as it gives stress on "importance of direction" which has been felt seriously in every educational programme.
- 9) The need of management in education has been felt to ensure proper evaluation of every educational programme at last and strict adherence to it. The reason is that through evaluation the degree of achievement or realisation of the objectives of educational programme would have determined that satisfies the soundness of management of any educational programme.

Conclusion :

Thus, the knowledge of education management with surely help us in making the process of education smoother on a massive scale. But educational managers require training to handle the situation without generating negative consequences.

We need to make our system of education more proactive rather than reactive by using and applying principles and techniques of management. We need to know to use our scores and dwindling resources to educate in an optimum and the most efficient manner. For this some suitable stable elements are properly motivated and organised in the machinery became necessary to withstand and survive the change upheavals because of the change of Government's. ■

Guidance is a broad term that includes programme of activities and services which is aimed at assisting students to make and carry out adequate plans and to achieve satisfactory adjustment in life. It may also mean helping us in formulating insightful plans and arriving at appropriate adjustment with the complex situation of our life. Guidance stands for creating a spirit of self dependence in the individual, thus helping him to solve his own problems by himself.

Guidance is a concept as well also process. As a concept, guidance is concerned with the optimal development of the individual. As a process guidance helps the individual in self understanding one's strengths, limitations and other resources. Literally guidance means "to direct", "to point out", "to show the path. The term guidance" derives its meaning from the word guide which refers to a person who shows the way.

According to Skinner, "Guidance is a process of helping young person's to adjust to self, to others and to circumstances.

According to Jones, "Guidance is the help given by one person to another in making choices and adjustments and in solving problems".

Some notable characteristics of guidance are:-

1. Guidance is unique to an individual.
2. Guidance is always goal oriented and goal directed.
3. Guidance is a continuous process.

SCOPE OF GUIDANCE :

Scope means the range, boundary or field of a subject. Indeed the scope of guidance is very vast and comprehensive as it includes every aspects of human life. Guidance is essential help which is given to every needy individual at any age and stages of life. As the human life is getting more complex and the changes day by day, the scope of guidance is also increasing. The following areas can be included as a scope of guidance:-

1. Guidance in psychology:- Guidance field of psychology and it plays an important role in psychology which studies human behaviour. Guidance in psychology assists the individual

GUIDANCE

Supriya Das

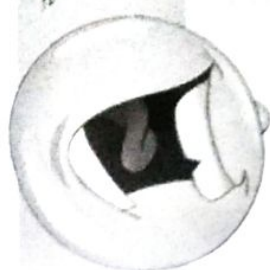
5th Sem, Deptt of Education

- in the proper selection of the course of action to be adopted in future for his well being.
- Guidance in Education:- All Guidance is education but all education is not guidance. Aims and objectives of Guidance and education are of individual. Guidance and education are the two sides of the same coin. They are complementary. In school education, guidance helps-
 - (i) In selection a good school.
 - (ii) In selecting the good courses.
 - (iii) To participate in various activities.
- Guidance and occupation:- There are individual differences among two individuals and they have different opportunities available to them. If the individual choose a wrong occupation it will affect the health of individual as well as cause financial loss to employer and also to society. So, to avoid wastage of time, money and energy vocational guidance is helpful which includes-
 - (a) Guidance in selecting an occupation.
 - (b) Guidance in preparation for an occupation.
- Guidance in Adjustment:- Guidance helps to make adjustment in life. Guidance is a process through which an individual or group of individual are helped to make necessary adjustment to the environment inside or outside the family, the school etc. With modern advancement, market and professional demands have also increased. To face these demands, we need skilled man power and to promote right person for right job, guidance is essential.
- Guidance and life:- The guidance that we school nowadays lays the sound foundation for a happy and joyful life for the children. Guidance has shown the way to put the potentialities at work. As our life is precious so we should spend it carefully for conserving our energy.
- Guidance in values:- The present complex becoming more and more complex day by day. As a result of this the needs and problems of individuals are also increasing with the increasing complexity of the society. We are facing so many problems, crimes, injustice and corruption. So, to promote each value guidance is needed. We can conclude the scope, "Guidance touches every aspects of an individual's personality- physical, mental emotional and social. It is concerned attitude and behaviour pattern". ■

Jokes

Teacher: Which is the oddest animal in the world?
 Student: Zebra.
 Teacher: why?
 Student: Because it's the only animal that is still in black and white.

MAKING OF KAMAKHYA TEMPLE

1st Sem

The Kamakhya Temple in Assam is one of the most venerated Shakti Shrine in India, and is regarded as one of the Shakti peeths associated with the legend of Shiva and Daksha.

Kamakhya Temple is located on the hill, Neelachal Parvat of Kamalini in the city of Guwahati, Assam. It is known that because of the Shakti who was residing on the Kamagiri hill, it came to be known as Kamakhya.

The Temple Structure :

The Kamakhya Temple was a like Shukhara, some of the sculptured panchn scene here are of interest. There are images of Ganesha, Chamundeswari dancing features etc. The temple is a natural cave with a spring. The shape of the temple is like Dawn, of steps to the bowl of earth, is located a dark, mysterious chamber. Here, draped with a silk sari and covered with flowers is kept the yoni.

There is no image of shakti here. Within a corner of a cave in the temple, there is a sculptured image of the yoni of the Goddess, which is the object of reverence, a natural spring keeps the stone moving.

History of the temple:

The exact date of the original temple is not known. It is believed that, the temple is an ancient temple. The temple was rebuilt in 1665 after being destroyed by Muslim invaders. It was probably an ancient Khasi sacrificial site; Sacrifices are very much part of worship here. Groups of devotees

arrive each morning with goats, and other animals to offer to shakti. This temple was destroyed in early 16th century and then rebuilt in the 17th century by King Nara Narayana of Cooh Bihar. Images of the builders and related inscriptions are seen in the temple. The Kalika Purana, an ancient work of Sanskrit describes kamakhya as the vessel of all desire, the young bride of Shiva or giver of salvation.

History about Naraksura :

Naraksura's legend is an important legend of Kamakhya Temple, the demon Naraksura fell in love with the goddess kamakhya devi once and he wanted to marry her. But as a goddess cannot marry a demon or asura, Goddess Kamakhya Devi played a trick to save herself. She laid a condition that she would marry him only if he builds a Temple overnight. This saved goddess kamakhya devi and before the final steps of the temple were completed, a cock was sent to cry-cock-a-doo-doo to announce the arrival of the morning before it was actually dawn. This made Naraksura very angry and killed the cock on the spot. But according to the conditions, Naraksura could not marry Goddess kamakhya Devi after that it is said that the present Kamakhya temple is the same that Naraksura had made for kamakhya Devi. Kamakhya temple is an important place of worship where devotees from far and near arrive to pay their respects and seek blessings from the maal herself. ■

NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA A MEMORABLE EXPERIENCE OF MY LIFE

3rd Sem, Commerce Stream

Pallab Das

Narengi Anchalik Mahavidyalaya, in short NAM doesn't carry only a name of a college but it lights a new desire and help to stand with other student in the same line. Actually fame of a college is not achieved by the college itself, but also the students of the college can do a lot for its improvisation. The teachers are the well-wishers and their qualitative knowledge advise the college. I am going to put down my experience of the last 3 years that I spent in this college.

First of all, I express my deep sense of gratitude

to our principal, Reeta Dutta Hazarika Mam, by giving me the chance to enter this college campus without her permission I wouldn't have been here. Because H.S. result did not support me, to go to other college due to my poor marks. Principal Mam always relates our commerce stream as a new planted tree, which initially sprouted and its growing. Our classes started from 1st August 2013. The day I reached college at 8:30 AM. I noticed that some students, gathered at a place near the college gate there were beautiful girls, laughing loudly.

Everyone was unknown to me. After a few moments, we went to the big hall to attend a meeting where our principal mam gave speech about the rules and regulations of the college. Later, we went to our respective classrooms. That day I met only three teachers of Commerce, who were Subhas Limbu Sir, Nilhar Sharma Sir and Pallavi Choudhury Ma'am. I sat on the first bench. I was alone, no one talked to me because, I have a drawback that I can't mix with anyone initially. I was sitting silently. After a period I found a girl sitting silently, she asked my name and about me, I too asked about her. She was Nilakshi Kalita. Then I was introduced to Adwitya Sinha, both of the girls were my first friends then was introduced to other classmates. That day, a few students attended the class. Likewise, Gaurab Dev, Bipul Nath also were introduced to me and we sat together on the first bench. Rahul Amin was my school friend but he was absent on first day.

Every teachers of our Faculty of Commerce were great and took care of each student. Though every student are same in their eyes, I thought that they specially loved and gave an extra importance to me. Rimlee Kalita ma'am, Krishna ma'am Pallavi Choudhury ma'am also loved me a lot. Pallavi ma'am and ex-teacher Nabasmita Bordoloi ma'am, both of them are very kind hearted. They always tried to convince us to learn every lessons properly. They taught us Accountancy. Subhas Limbu sir taught us Management. His teaching technique is different from that of other teachers. Generally every student liked his teaching. Krishna Das ma'am and Bhaskar Jyoti Borah sir were a slight different among the teachers. If any students show good behaviour and did reasonably good in their study both of the teachers loved them. They also got angry, and no one had courage to approach them. Rimlee Kalita ma'am is preety and very friendly with us. Initially, she did not accept our friend request in facebook, as she wanted to maintain a gap between the teacher and student but literally she couldn't maintain it. She even tried to learn Bengali language from me.

In the Second Semester and the third Semester I met two other eminent teachers, Ruplekha Phukan Barthsukur ma'am and Mukta Purkayastha mam who taught us English. Both the teachers are beautiful and their teaching outstanding. I always concentrated on their teaching, because English speaking of both the teachers was nice and I wanted to learn. Ruplekha ma'am always taught us with various new examples which were related to herself. Her smiling face always indicated that a flower is blooming. Another two prominent teacher's name I should mention here, though I did not get to attend their classes but they also helped me. They are Sumitra D Chetry ma'am and Parineeta Saikia Bora ma'am. I still remember that once I and Gaurav went to participate in the intercollege quiz competition, but we lost and were completely in distress. Later on Sumita ma'am said that 'Don't worry, you lost the competition, its nothing, both of you atleast tried, and always winning doesn't matter.'

Every teachers of our college are of broad mind. They have enough knowledge. Oh Almighty!! make them very powerful, strong and healthy so that they can light every corner of this region.

Now about my classmates, Gaurav and Rahul are very funny, affectionally we call Gaurav as Babu Rao, Rahul as Kick, Prakash as F.K., Nishi as Dukhi Atma etc. I also had a pet name which was given by Bhagyashri - Bhadrar!! We had lots of fun together. Gaurav and Rahul both made serious topic, funny. Bipul was a calm boy. Our friend circle is quite large, many friends were there Dhiman Singha, Dhiman Sharma (D.J.), Dhruval Das, Tepla Rahul, Papori Kalita, Dharti, Trailokya Kalita (T.K) who kept busy himself with his "Matha"(head). He always used "Matha Mari Asu". Have known him as "matha"!!

My experience in this college can be a complete book if I keep writing. It's just a trailer, picture is still left.

NAM, Long live! ■

The perspective quotient

Rajlakshmi Das, Asstt. Prof. Deptt of Management (Commerce)

Human mind perforated through immense uncountable thoughts. Some seems to be very much fictions, some tends to be radically applicable and the other may be far more contradictory to the established areas of human belief. There is a limitless world of imagination amidst our minds, where we are not bound over by rules or any sort of halting constraints and most contrastingly, we are not charged to imagine! A free open mind is the sole requisite ingredient for creation. Creation is a product of an open mind and a liberal heart, catalyzed by a confident soul!

Today, we are proud of the great men for their contributions to the society. Their contributions were nothing but the worthy abstract thoughts and ideas that make us remember them till today. The opinions they placed were not the only reason for them to be remembered as great but their confidence over their budding ideas born out of an imaginative dynamic mind and the spirit of

enduring the smiting criticisms. A name that turned around a set of belief of acceptance ages ago through his extremely active logical power of imagination is the great man Galileo. Though he had suffered a lot for his attempt to alter the established belief but people were bound to accept him. Today, we are so much developed but without their contributions, we would not have achieved so much. His limitless and uncontent mind drew a niche over human civilization and belief!

All people possess varied brains filled with varied skills and capacities. A speck of creation may be viewed through different perspective of different brain ranges. Minds vary in perspectives but your perspective needs a source to reveal itself. Be curious and never let your brain often tend to scan the fresh section with logic and reason. Let our minds pop around. Think, imagine and be adaptive to positive newness! Open up and let your mind breathe some fresh thoughts of innovation..! ■

Important facts of India

- * Chess was invented in India
- * India has the largest post office in the world.
- * Yoga has its origin in India and has existed for over 5,000 years.
- * Martial arts were first created in India.

Asad Ali

TDC 3rd Sem

TRAVELLING ALONE

Sonali Kumar Singh, 5th Sem, Deptt of English

Travelling alone is one of the most interesting and delightful experiences of life. It is a source of learning, interaction with other states or countries, knowledge, discovering, findings and making the world very interesting and worth saying. Journey may be of various kinds - some visit cities, nature and hidden secrets. Travelling on the whole can be enjoyable when shared with friends and family. However, it is sometimes important to travel alone. It can have lasting benefits on the person even changing ones. We are all surrounded by people. We work with them, we socialize with them daily. We also need a break from them and travelling alone seems to be a perfect way to know yourself better, to leave your comfort zone and go into the wild, get to know other people, hike, dance, learn to cook, smile, talk to strangers, eat new food etc.

Wise words :

Being alone on the road gives you an opportunity to gain valuable experience about the world, people, food, foreign customers and traditions. You stop being ignorant appreciating things you might have never noticed. You open your heart. You become more of a listener than speaker. Travelling alone will make you more confident.

Some of the advantages of travelling alone are given below:-

Advantages of Travelling Alone :

1. Your time and budget are your own! It's all up to you how much time to spend somewhere, what your daily modes of travel will be, etc. You need not take into account the preferences and demands of a travelling companion. You also have more space to make your trip entirely your own.
2. It's easier to make friends with the locals.
3. Many great opportunities to interact with the locals on a personal level can be found and enjoyed without a friend or other companion. You don't have any social obligations. You have space and time, apart from your family. You will be far more flexible than non-solo travellers, and may find it easier to cope with unexpected setbacks and complications. For instance, if a flight or hotel is overbooked you can make alternate plans more easily.
4. You can more easily change plans, as you don't have to run your spontaneous idea by all other members of your group. Do consider however, that most plane and train tickets have limited refund ability and some hotel reservations are difficult to cancel (or keep all or part of your pre-paid money.)
5. You also have more space to make your trip enjoyable. Solo travel can be great opportunity for reflection and moving at an individual pace. Travelling by yourself, you only have to please yourself.
6. Travelling alone also gives you the chance to improve your concentration. When you choose to be alone on purpose, you can improve your mindfulness- which is the psychological concept in focusing on your attention and awareness.
7. Travelling alone on a holiday and enjoying some solo time are both potential remedies to reduce mild forms of depression.
8. When you travel alone, you face situations you haven't encountered before. How you react to these situations can help you gain a deeper understanding of yourself.
9. Travelling alone has on of the most benefit that is the stress relief. ■
- 10.

Article 365 of the Indian Constitution

Ranjan Borah, 3rd Sem, Dept of Political Science

In the draft-constitution of India, a number of provisions enabling the union government to issue directions to the states during normal times as well as during emergency were proposed to be included. But the draft was silent as to the nature and extent of the power to be conferred on the U T and on to ensure that these directions were carried out. To fill this gap the drafting committee incorporated a new article 365 which runs as follows -

"365. where any state has failed to comply with, or to give effect to any directions given in the exercise of the executive power of the union under any of the provisions of this constitutions, it shall be lawful for the President to hold that a situation has arisen in which the Government of the State cannot be carried on in accordance with the provisions of this constitution".

If the President is satisfied, on the basis of the report of the governor of the concerned state or from other sources that the governance in a state cannot be carried out according to the provisions in the constitution, he/she can declare a state of

emergency in the state. Such an emergency may be approved by the Parliament within a period of 2 months. This type of emergency can last up to a maximum of three years via extensions after each 6 months period. However, after 1 year it can be extended.

In understanding the nature and the scope of the power vested in the president by Article: 365, the phraseology used in this article is to be analysed further. The crucial words in this regard are, "any directions given in the exercise of the provisions of this constitution". In other words the meaning of the expression "Any direction" must be understood to mean that any directions issued under any of the provision of this constitution in the exercise of the executive power of the Union.

Thus this article can validly be invoked only if -

1. Any direction- is given by the Union in the valid exercise of its power under any of the provisions of the constitution. And
2. Such direction has not been complied with or given effect to by the state. ■

Planets and their meanings

- Mercury — Quicksilver
- Venus — The Goddess of love
- Mars — Roman God of War
- Jupiter — Chief of God among the Romans
- Saturn — Ancient Roman God of Agriculture
- Uranus — Old Greek God: Father of Koronus and the Titans.
- Neptune — God of the Sea
- Pluto — Greek God of the underworld.
- Earth — The world.

Culture & Human Civilization

Nolhta Konwar, 5th Sem, Dept of Education

Culture refers to innumerable aspects of human life and society, including many things we consider ordinary. It is the core concept in sociology. The study of culture is possibly the most all pervading dimension in sociology. Culture issues pass through virtually every field within social analysis. The term 'culture' has been derived from the Latin word 'cultura' which means cultivation. Like most sociological concepts, culture is a word with both a popular and sociological meaning. Man is a social animal and at the same time he is a cultural animal. It is one of the most important achievements of man. Human beings are born and brought up in a cultural environment. Since each and every society possess a culture of its own it enables its members to develop the human attributes within its cultural framework. Culture consists of the beliefs, behaviours, objects and other characteristics common to the members of a society. It means an integrated system of socially acquired values and rules conduct which define the range of accepted behaviours of men in any given society.

Civilization acts as the vehicle of culture. Almost all the phenomena that we call culture depend on some technical medium and process. The cultural order while it is responsive to technological changes caused by civilization acts back on it and influences its direction and character. The cultural ideals of a society profoundly affect the inventions where civilization develops and the directions in harness can be utilized by men for any purpose the want; but it is the culture that determines the purpose to which the power is to be used. We look at the new inventions and techniques that constitute our civilization in the light of our way of life and our cultural values. Culture is the breeding ground of civilization. Our

culture determines the direction of development of our civilization. If culture and civilization are, for all practical purposes, inseparable, they signify the totality of a society's achievements. Civilization should be viewed as including all human activity and expression within a given society.

Our society and culture did not come into existence at one stroke of human history. They grew and developed during millions of years of cultural evolution. Culture evolved slowly just as some anthropoids gradually took on the human form. Our culture determines the direction of development of our civilization. Mac Iyer has clearly stated that the interrelationship between culture and civilization. He says that civilization is a ship which can set sail to various ports. The port we sail remain a cultural choice. Without the ship, we could not sail at all; according to the character of the ship, we sail fast or slow, take longer or shorter voyages; our lives are also accommodated to the conditions on shipboard and our experiences vary accordingly. But the direction in which we travel is not predestined by the design of the ship. In short, civilization is the driving force of society and culture is its steering wheel.

CONCLUSION :

Civilization is a triumph of mind over matter, of reason over instinct and of the distinctly human over mankind's animal nature. These are what have made possible civilization of human society, as well as culture, its constant and necessary companion. A thought understanding of what civilization and culture requires knowledge of all the qualities that make up human nature and a full understanding of all historical developments. With the help of civilization, human beings can live together in a society. ■

KOREAN MARTIAL ART TAE-KWON-DO

Priyanka Mazi, 5th Sem

Tae-kwon-do is a Korean martial art. Tae-kwon-do was developed during the 1940s and 1950s by various martial artists by incorporating elements of Karate and Chinese Martial Arts with indigenous Korean martial arts traditions such as Tae-kwon-do, Subak, and Gwonbeop.

The oldest governing body for Tae-kwon-do is the Korea Tae-kwon-do Association (KTA), formed in 1959 through a collaborative effort by representatives from the nine original kwons, all martial arts schools, in Korea. The main international organizational bodies for Tae-kwon-do today due are International Tae-kwon-do Federation (ITF), founded by General Choi Hong Hi in 1966, and the partnership of the Kukkiwon and World Tae-kwon-do Federation (WTF) founded in 1972 and 1973 respectively by the Korea Tae-kwon-do Association.

Gyeorugi, a type of full contact spawing, has been an olympic event since 1992. The body known for Tae-kwon-do in the olympics is the world Tae-kwon-do Federation.

Korean martial arts beginning in 1945, shortly after the end of the occupation of Korea by Imperial Japan, new martial arts schools called kwans were opened in Seoul. These schools were established by Korean martial artists who had studied primarily in Japan during the Japanese rule. The umbrella cum traditional tae-kwon-do typically refers to the martial arts practiced by the kwans during the 1940s and 1950s, though in reality the term "tae-kwon-do" had not yet been coined at that time, and indeed each kwan was practicing their own unique style of martial art. During this time frame tae-kwon-do was also adopted for use by the South Korean military, which increased its popularity among civilian martial out schools.

Tae-kwon-do is characterized by its emphasis on head-height kicks, jumping and spinning kicks, and fast kicking techniques. In fact would tae-kwon-do Federation sparring

competitions award additional points for strikes that incorporate spinning kicks. A tae-kwon-do student typically wears a uniform, often white but sometimes black (or other colour), white belt tied around the waist. White uniforms are considered the traditional colour and are encouraged for use at formal ceremonies such as belt tests and promotions. Coloured uniforms are often reserved for special teams (such as demonstration teams or leadership team) or higher-level instructors.

The belt colour and any insignia thereon indicate the student's rank. Different clubs and schools use different colour schemes for belts. In general, the darker the colour, the higher the rank, tae-kwon-do is traditionally performed in bare foot, although martial arts training shoes may sometimes be worn.

Tae-kwon-do also known as – TKD,

Focus – Striking, kicking

Hardness – Full – contact (WTF), Medium - contact (If, GIF, AIA)

Country of origin – South Korea

Famous practitioners – Choi Hong Mi Nam Tae Hi, Jhoon Rhee, Donnie Yen, Tony Jaa, etc.

Parent hood – Karate and Chinese martial arts along with the indigenous styles of taekkyeon, Subak, and Gwonbeop

Olympic sport – Since 2000 (world tae-kwon-do federation regulation)

Now talking about myself, I joined tae-kwon-do club since class VII. The name of the tae-kwon-do association was World Tae-kwon-do federation of India. Tae-kwon-do is a part of my life. The good thing about joining tae-kwon-do is a healthier you and your body. We had a training session every day from about 6 am to 10 am and 4 pm to 6pm. usually the training started with a traditional bow top by the instructor. Then, it was followed by a warm up session. It was indeed a nice experience with my taekwond club. ■

William Wordsworth As A Poet

William wordsworth is usually called the high priest of nature. He defined poetry as 'emotion recollected in tranquillity'. His poem 'The Solitary Reaper' is also the product of an emotion recollected in tranquillity.

Wordsworth has been called the poet of nature. He loved the outward appearance of nature, her grandeur in colour and beauty, her form and external features. He also found joy in the presence of her calm, beauty and external elation of a Divine head. For nature possesses a soul, a conscious existence, an ability to feel joy and love existed a harmony with nature to communicate its own thoughts to man, and man to reflect upon there, until an absolute union between them was established. The union with Nature brought him wealth of moral illustration which he communicated in poetic language for the benefit of the spiritual side in the human nature.

Wordsworth contributes to the poetry of Nature, his unqualified Pantheism (belief of God providing all objects of nature). Wordsworth's worth is proved by the fact that God resides both in animate and in inanimate.

Wordsworth also has been called the 'poet of man'. It is by his close and loving penetration into the realities and simplicities of human life that he himself makes his claim on our reverence as a poet. He presented simple village folk in his poems. He also glorified childhood in 'Ode on the Intimations of Immortality.'

Wordsworth chose to go straight to common life and by preference to humble and rustic as evident in 'Michael', 'The Solitary Reaper'. Wordsworth is inspiring even today with his soothing and tranquilising effect on the soul of man. ■

Anupam Kalita
BA 2nd Sem

COLLEGE LIFE

Rekha Rani Das
B.A. 3rd semester
Education Department

College life is full of fun,
Just like the shining sun,
As the sun gives us a new day,
College life gives us a new day and way
The study, classroom, and make friends,
We enjoy ahead with no ends,
We attend lectures and skip some too,
We don't regret anything we do,
One year passed by with lots of cheer,
But our hearts are filled with fear,
When our exams are near,
We study hard to do our best,
Turning our notes, without any rest,
When marks are out, pass or fail,
We jump and shout,
We are happy to make our parents proud.

Nature

Balika Chaitra
TDC 3rd Sem

Look at the beauty of nature
spread far and wide
trees here, waterfalls there
deep gorges, dark woods,
tulips, red and yellow,
Snow far away!
Summering in the rays of sun
Nature provides peace and joy
come together. Let's remove
the sorrow for life.

HAPPY ME

Pranab Kumar Das

through the clouds,
can be seen my heart,
pursued by the Almighty

A sweet face that
I adore throughout my life
is drawn by thee.

Only one with the try to see this,
is me,
While others trespassing with
Cupid's wings,
I am the one watching her
feeling happy myself.

Her sweet gaze at me
her smile I am waiting for,
is the one I am waiting for,
feeling happy myself.

But her smiling face with the other side
gives me the feeling of love.

Living apart with her love
is not as easy as it seems,
But I know I am worthless to her
still she always appears in my dreams.

Praying God for mercy
to give me the holy chance,
To make her my soul mate
So I could do the glorious dance.

Worthless of her heavenly grace
my only wish is to live by her shades,
not adding much for days
I want to grow old with her,
feeling happy myself.

Trailokya Kalita
B.com 3rd Sem.

As I was reclining on my bed
Sipping my juice at leisure,
When I found my eyes and mind were ready to leave,
It was me who was delaying their journey
To the wondrous world of fun and gaily....
My inquisitive eyes and serious mind were,
Not able to decide.
My scarlet dress was glittering with sequins
With a curious glint in my eyes.
Eager to leave any moment.
There was no way I could be attentive
So I said, "Let's go with no delay."
I wore my boots and my beautiful gloves
Soon, we climbed into my glider.
I found myself in the driver's seat
And hyena in the companion's seat
Equipment whirring,
Engine started to a whirl of movement.
"Who... whoo", I shouted in joy
Moving my glider down,
And surprised to see the marlins

Jumping high in the air
Those beautiful linden trees on the banks
With squirrels playing hide and seek
A garden full of roses, smelling so rare,
Mellifluous singing of the beautiful wren
Welcoming me to the world of love
To enjoy my moments there
I put my leg on terra-firma,
Hyena following me
To see the world of love
Far away from the irksome world
Of terror and retaliation.
Then I heard a noise,
A voice at my door
I opened my eyes in wink
And heard my mother calling for dinner
"I'll be there in a minute," I replied...
Thinking I would enjoy a bit
As my restless mind flies away every time
I sit on my chair to study... ■

RECIPIES

Quick and Easy Chicken Curry

Ruplekha P. Barshakar
Asstt. Prof. Dept of English

Recipe type : Curry
Cuisine : Indian
Serves : 3-4
Prep time : 3 mins
Cook time : 20 mins
Total time : 23 mins

Ingredients

- 450 grams skinless Chicken pieces with bones (about 1/2 of a small Chicken)
- 1 Lime
- 2 Tablespoon Cooking oil
- 1 Tablespoon Ginger Garlic Paste
- 1 small Onion
- 1 small Tomato
- 700 ml thin Coconut Milk
- 3 Tablespoon Garam Masala
- Salt according to your taste
- Pepper according to your taste

Instructions

1. Rinse and pat dry your chicken pieces. Add the juice of one lime to the chicken and mix well. Let that marinate for 10 minutes.
2. Chop your onion and tomato small. In a pot add the oil and heat up. Throw in the ginger garlic paste and chopped onion and tomato pieces. Stir fry for 2-3 minutes or until the onion turns a bit translucent.
3. Add your chicken pieces with the lemon juice and stir fry for another 2-3 minutes.
4. Pour in the Coconut milk and add the garam masala, salt and pepper. Mix the content.
5. Cook on medium heat covered for about 10-15 minutes or until the chicken has cooked and the flavors have incorporated.
6. Serve hot over Basmati rice ■

Bagara Anda Masala- Eggs Cooked in Rich Creamy Sauce

Ingredients

- 6 boiled eggs
- 1½ tbsps roasted peanuts
- 1½ tbsps sesame seeds (til) 1 tsp fresh coconut
- ½ tsp poppy seeds (optional) oil for cooking
- ½ tsp cumin seeds (jeera) pinch of methi (fenugreek seeds) 1-2 whole dry red chillis
- 4 garlic flakes chopped
- 8-10 curry leaves
- 2 slit green chillies
- ¾ tsp chilli powder
- ½ tsp jeera powder
- 1 tsp coriander powder
- 1/3 tsp turmeric powder
- 1½ tsp tamarind paste
- 1 cup water - as required
- salt
- ¼ tsp garam masala powder

Instructions

1. Heat 2 tps oil in a pan and add the boiled eggs and fry for 2 minutes and remove. Make small slits with a knife along the length of the eggs and keep aside.
 2. Dry roast sesame seeds and poppy seeds for 4 minutes. Grind sesame seeds, poppy seeds, fresh coconut and roasted peanuts to a fine paste adding some water. Keep aside.
 3. Heat 1 1/2 tbsps oil in a pan. Add cumin seeds and let them splutter and then add methi seeds, curry leaves, dry red chillis, green chillis and chopped garlic. Fry for few seconds; add the ground paste. Sauté till oil separates..ie approx 10 minutes on low-medium heat and stirring it constantly so that it doesn't burn.
 4. Now add chilli powder, turmeric powder, coriander powder, cumin powder and saute again for a minute.
 5. Add the boiled eggs and mix well. Add tamarind paste and let it cook covered for 4-5 minutes.
 6. Now add 1 cup water and salt; cover and cook on medium flame for about 12-15 minutes. Lastly add garam masala powder (optional).
- Serve hot along with plain white rice, biryani, paratha or roti. ■

Peppery Chicken

Sita Devi
B.A. 3rd Sem

Ingredients

- 4 chicken legs
- 4 tsp pepper powder
- 3-4 tsp lemon juice.
- 4 tsp hung curd
- 1 cup olive oil
- 3 tsp olive oil
- Salt to taste

Instructions

Make slits in the chicken and rub with salt. Mix the curd with pepper and lemon juice and olive oil. Use this marinade to marinate the chicken legs. Keep aside for half an hour. Grill or roast in the oven or an air fryer till the chicken legs are crispy and golden brown. ■

Interesting facts

1. Baby kangaroos are called - Joeys
2. Which snake builds a nest? - King cobra
3. Material that is called 'fool's gold' - Pyrite
4. Bird that symbolises love and peace - Dove
5. Across which river is the Vidyasagar Setu in Kolkata built? - Hooghly
6. Acrophobia is the fear of? - Heights
7. National poet of India? - Mahatma Sharan Gupta
8. 'Fourth Estate' means - News paper & Journalists
9. Accounting months of Reserve Bank of India (RBI) is - April - March
10. Black 7 lay symbolises - Protest

Compiled by
D. Chakma
TDC 2nd Sem

15

INTERESTING FACTS RELATED TO INDIAN FOOD

- 1 India is rightly called the land of spices. No country in the world produces as many varieties of spices as India.
- 2 Greek, Roman and Arab traders first introduced a lot to the first foreign flavours to Indian cuisine. What did you first brought the aromatic saffron to India?
- 3 Major ingredients of Indian cuisine like potatoes, tomatoes and chilis don't have Indian origin. They were brought to India by the Portuguese.
- 4 Not only this, the Portuguese also introduced oil to Indian sugar. Before that? Fruits and honey were used as sweeteners in Indian food.
- 5 There comes a time! Our very favourite Chicken Tikka Masala, a popular dish in India, is not Indian. It was invented in Glasgow, Scotland!
- 6 The first Indian restaurant in the USA was opened in the mid 18thc. Today, there are around 80,000 Indian restaurants in America.
- 7 Very little is known about the food and eating habits of the earliest Indian civilization, Indus Valley Civilization, because the ancient language has not been deciphered yet.
- 8 According to Indian food theory, our food has 6 different flavours: sweet, salty, bitter, sour, pungent and spicy.
- 9 A proper Indian meal is a perfect balance of all 6 flavours, with one or two flavours standing out. So the next time you eat your meal, you know how to judge it.
- 10 Who doesn't like Chutneys? Indian food is incomplete without this delicious side dish. But do you know the Britishers loved our chutneys as much as we do? In fact, they carried one of the recipes as 'Mignon Henry'. It is still used in India and in other foreign.
- 11 Kacharis are an important part of Indian eating and celebration. Pappadum, one of the famous sweet dishes of South India, is a result of an important experiment like 'world's first'. According to South Indian tradition, a wedding is not complete without Pappadum. It is served to both bride and groom.
- 12 Traditional Kashmiri cooking, Wazwan, reflects strong Central Asian influence. The unique thing about this cooking technique is that the spices are boiled and fried. It gives the food a distinctive flavour and aroma.
- 13 Pepper is known as the king of spices because it goes well with everything. Why it will let you imagine how bland our food would have without this spice.
- 14 Love eating dumplings or dum beryani? Do you know how this style of cooking originated in India? Here's the story.
The monarch of Awadh was facing a shortage of food in his region so he ordered a meal to be cooked for all the poor in his kingdom. Coming with a lot of good and bad dough. This would keep a lot of food with minimum resources, but who would have thought that this would eventually lead to a new style of cooking, now known as 'dum'.
- 15 Indian food system classification food into three categories: Sattvic (fresh vegetables and lentils), Rajasic (fatty and spicy food) and Tamasic (Meat and sugar).
- 16 Sattvic food leads you to higher states of consciousness.
- 17 Rajasic food is the foundation of anxiety and emotion.
- 18 Tamasic food brings out negative feelings.
- 19 Strictly speaking, this is not a fact but the cuisine map of India will definitely make you it shows the huge and delicious varieties of food Indians indulge in. ■

Compiled by
Neelakshi Kalia
B Com, 3rd Year

विद्यया विभवा

जल संकट: एक गंभीर समस्या

सुधा कुमारी, असिस्टेंट प्रोफेसर, हिन्दी विभाग

भारत में प्रति-व्यक्ति जल की औपलब्धता एक हजार लीन मीटर है, जबकि चीन में दो हजार। अमरीका में यह आठ सौ लीन मीटर पर मीटर को छू जाता है। कितने दुःख की बात है कि 1951 में भारत में प्रति-व्यक्ति जल की उपलब्धता 3.4 लीटर थी। स्थिति साफ है, हम आगे बढ़ने की बजाय हज़ार घन मीटर थी। विकास के सारे नारे सियासी ढोंग हैं, क्योंकि पीछे जा रहे हैं। विकास के सारे नारे सियासी ढोंग हैं, क्योंकि पीछे जा रहे हैं। विकास के सारे नारे सियासी ढोंग हैं, क्योंकि पीछे जा रहे हैं।

जल के बिना कोई भी सभ्यता या समाज फल-फूल नहीं सकता। पिछले तीन दशकों में विभिन्न कारणों से पानी का उपयोग बढ़ा है। जनसंख्या में बढ़ोतरी इसका एक प्रमुख कारण है। पृथ्वी पानी पीने और सिंचाई के लिए उपयोगी हुआ करता था, पर अब इसके कई अन्य उपयोग भी शुरू हो गये हैं। आज पानी ख़ूब ही एक औद्योगिक उत्पाद के रूप में व्यवहार किया जाने लगा है। जिस पानी को पोखरों, तालाबों या फिर नदियों से प्राप्त किया था, वह अब बोतलों में बन्द है। करोड़ों में पहुँच चुका वह व्यापार अभी और फलने-फूलने वाला है।

वर्ल्ड एंड की ताजा रिपोर्ट के अनुसार दुनिया में 10 उन देशों में भारत भी एक है, जहाँ स्थिति इतनी बिगड़ चुकी है कि साफ पानी पीने को लोग मुहलत हैं। इस रिपोर्ट में कहा गया है कि 76 लाख भारतीय पीने के साफ पानी से वंचित हैं और यही बड़ा है कि यहाँ प्रतिवर्ष लगभग 1.4 लाख बच्चे दूषित पानी के कारण मृत्यु के मुँह में समा जाते हैं। इस रिपोर्ट में यह भी कहा गया है कि विकासित देशों में पानी की कीमत लोगों की कमाई का मात्र एक प्रतिशत है, जबकि भारत में यह 17 प्रतिशत तक पहुँच गई है। चीन, पाकिस्तान और बांग्लादेश का भी यही हाल है। रिपोर्ट यह इशारा कर रही है कि पानी जहाँ अब दुर्लभ होने जा रहा है, वहीं इसकी घटती गुणवत्ता अनेकाले समय में लाखों लोगों को लीन लेगी या आपदा जैसे हालात को पैदा कर देगी। विशेषज्ञों का तो यहाँ तक कहना है कि तीसरा विश्वयुद्ध यदि नज़ा जाएगा तो वह पानी के लिए ही लड़ा जाएगा।

उत्तराखण्ड ऐसा राज्य है, जहाँ हिमालय की गोद से दर्जनों छोटी-बड़ी नदियाँ निकलती हैं। प्रकृति ने यहाँ तमाम झीलें और लेशभर बना रखे हैं। देश की दो महानतम नदियाँ-गंगा और यमुना का उदयाक श्रोत भी यहीं है। यहाँ पर पानी का संकट नहीं होना चाहिए था। पर, दुर्भाग्य! इस पर्वतीय प्रदेश में 39,309

बस्तियों में से सिर्फ 21,735 पिछड़े शायरों पर मानक के अनुसार पेशेवर पहुँच पा रहा है। प्रदेश के 45 बड़े जलस्रोत जलाशय के शिकार हो गए हैं। इसमें 35 से 50 प्रतिशत तक जल कम हो गया है। तापमान में बढ़ोतरी होने पर यह स्थिति और भी भयावह होने वाली है।

उत्तर प्रदेश, बिसे गंगा-यमुना और उनकी सहायक नदियों ने बड़े प्यार से शताब्दी दर शताब्दी सींचा, उसकी स्थिति और भी बदतर है। इन दोनों महानदियों में सामान्य से कम जल बह रहा है। काली, हिंडन, ईसन जैसे छोटी नदियाँ या तो सूख गई हैं, या गंदे नाले में तब्दील हो गई हैं। ईन्हे इनके स्रोत नदी, बलिक शहरों का वेस्टेज चलाता है। बिहार के बारे में कहा जाता है कि यहाँ सरपस पानी है, लेकिन यहाँ जल संचयन और संरक्षण की हालत इतनी खराब है कि कई जगह जल स्तर 30 से 40 फीट तक गिर गया है। गंगा राजधानी पटना से रुठकर दूर चली गई है। देश के अन्य हिस्सों का हाल और अधिक बेहाल है। महाराष्ट्र में भारतीय रेल ने पीने के पानी के लिए युद्ध स्तर पर कार्य शुरू किया है। राजस्थान से हर हफ्ते एक जल ट्रेन महाराष्ट्र के लखन खाना की जा रही है, जिसमें पाँच लाख लीटर पानी होता है। महाराष्ट्र के कई जिलों में आजकल धारा 1.44 इसलिए लागू दी गई है, क्योंकि वहाँ पानी को लेकर संघर्ष फसाद शुरू हो गए हैं। जल संकट का सबसे बड़ा कारण हम मनुष्य स्वयं ही हैं, क्योंकि हमने जल-जीवन-तत्व का सम्मान करना छोड़ दिया है। हमारे पूर्वजों ने जो कुतूहल जलाशय, बावड़ियाँ आदि बनाई थीं, उनका रख-रखाव तो दूर, उन्हें पाटकर बाहुमंजली इमारतें खड़ी कर दी गई हैं। देश में सही जल प्रबंधन की कमी है। साथ ही जल संरक्षण तथा संग्रहण को बड़ी योजनाओं का अभाव भी है। ऐसे में हम हिन्दुस्तानियों को जल और जीवन से जुड़े सभी प्राकृतिक तत्वों का सम्मान करना सीखना होगा। यहाँ महाराजा धर्मिय को याद करते हुए हमें गर्व महसूस हो रहा है कि उन्होंने अपने गंगा को धरती पर उतरना पड़ा। आज जीवन-जल को संजोने रखने के लिए उसी धर्मिय प्रयास को बरतते हैं, क्योंकि पानीदार लोगों की यह धरती पानी को नैट-नैट के लिए तरसती-तड़पती अच्छी नहीं लगती। ■

समय का महत्व

Rita Rai, B.A. 2nd sem

समय कभी किसी के लिए रुकता नहीं है। जिसे उसका उपयोग उठाना है, उसे तैयार होकर उसके आगे की अग्रिम प्रतीक्षा करनी चाहिए। जो समय के निकल जाने पर उसके पीछे दौड़ते हैं, वे विदेशी में सदा विस्ते-विस्ते रहते हैं। समय सम्मान भौंलता है। इसलिए कबौर ने कहा है - काल करै सो आज करे, आज करै सो अब।

पल में परलप होयगा बहुरि करेगा कब। समय के सदुपयोग का अर्थ है - उचित समय पर कार्य पूरा कर लेना। जो लोग आज का काम कल पर और कल का परसों पर डालते रहते हैं, वे एक प्रकार से अपने लिए परेशानी खड़ा करते चले जाते हैं। मरणा की टालते-टालते एक दिन सचमुच मरण आ ही जाता है। जो व्यक्ति

उपयुक्त समय पर कार्य नहीं करता, वह समय को नष्ट करता है।

एक दिन ऐसा आता है, जबकि समय उसे नष्ट कर देता है इसलिए कहा जाता है कि वोला हुआ समय कभी भी नहीं लौट कर आता है इस कारण हमें हर काम को समय पर ही करना चाहिए ताकि सब-कुछ ही सही चले और हमें कोई भी परेशानी का सामना ना करना पड़े, जो छत्र पढ़ने के समय नहीं पढ़ते, वे परिष्णाम आने पर रोते हैं। समय का कोई विकल्प नहीं है। जो मनुष्य समय को नष्ट करता है वह कभी भी आगे नहीं बढ़ता। समय ही तो जीवन है। इस्वर हमें एकबार ही जीवन देते हैं और दूसरा क्षण देने से पहले उसे छीन लेते हैं। ■

पहेलियाँ

1. धीरे से मलने पर पानी तथा जोर से मलने पर खून निकलता है। बलाओं तो जानें।
2. उतर : आँख।
3. चार को निचे धर। उस पर गिर के मर। बलाओं तो जानें।
4. उतर : मध्यराती।
5. कौन सा थार सबको मुकसमन पहुँचाला है। बलाओं तो जानें।

उतर : शीथियार।

उतर : एक ऐसा फूल बलाओं विसमें रंग ना खुशबू पाये।

उतर : अश्रित फूल।

उतर : उस नारी का नाम बलायें, चौर-फौड़ कुण्ड न खाये।

उतर : कैची

Manisha Purbey

BA 2nd Sem

Jeetu Kumari Sah, B.A. 2nd Sem

भ्रष्टाचार शब्द भ्रष्ट आचार दो शब्दों के योगसे बना है।

भ्रष्ट का अर्थ मर्यादा से हटना या गीरना और आचार का अर्थ है ब्रह्म क्रिया अपने व्यवहार से परिवारिक तथा सामाजिक मर्यादा का उल्लंघन कर स्वेच्छाचारी हो जाता है। उस दसा के उसे भ्रष्टाचार कहते हैं। भारत भ्रष्टाचार का दिन-प्रतिदिन विकास हो रहा है। जिसमें हर राज कई व्यक्ति उसका शिकार हो रहे हैं। क्योंकि भ्रष्टाचार का दानव हर क्षेत्र से उसे दबाच रहा है। बड़े बड़े कारखाने और बड़े ही रहे हैं मगर आदमी छोटा होता जा रहा है। भ्रष्टाचार अनेक रणों में विकसित होता जा रहा है। जैसे कि -

रहेब प्रथा, शिक्षा, चंदा लेने की प्रथा आदि अनेक प्रकार से आज भ्रष्टाचार हमारे देश में विकसित हुआ है। बच्चे के जन्म से लेकर उनको मृत्यु तक घूस देना पड़ता है।

उस भ्रष्टाचार को कैसे खतम करें ? इसकी बृद्ध होने से कैसे रोके ? इसके निवारण के उपाय क्या हैं ? उन सब प्रश्नों के समाधान के लिए हमें सबसे पहले अपने आप से शुरूआत करना पड़ेगा। क्योंकि जब तक हम अरतना सुधार नहीं करते तब तक हम समाज को नहीं सुधार पायेंगे। हमें अपने और समाज के सोच को बदलना होगा। जब तक हम अपनी सोच नहीं बदलेंगे भ्रष्टाचार मानव तरीके से धन अर्जित करता रहेगा समाज को और गंदा तथा दुर्गंध करता रहेगा। भ्रष्टाचार को रोकने के लिए सारे कलेभवन पर रोक लगाना होगा। कानून को इतना सक्षम बनना होगा कि भ्रष्टाचार के कुत्तकों को एक और रखते हुए गुलत कठोर से कठोर सजा देने की व्यवस्था करनी होगी। ■

चूटकुला

एक बच्चा अपने पापा के साथ मार्केट में घूमने गया। उसने पापा से कहा पापा- पापा सेब खरीद दो। पापा बोले बेटा ये तो सेबो है सेबो। पंजाब चलो वहाँ बड़े बड़े सेब मिलेंगे। कुछ दूर चलने के बाद बच्चे ने कहा पापा- पापा मंता खरीद दो ना। इस पर पापा बोले बेटा, ये संतरो है संतरो। पंजाब चलो वहाँ बड़े बड़े संतरो खिलायेंगे। कुछ दिन बाद बच्चे का किजब आया। पापा बोले - ये क्या जोरो लाये हो। इस पर बच्चा बोला पापा ये तो जोरो है जोरो पंजाब चलो मैं वहाँ पर बड़े-बड़े जोरो लाऊँगा।

Manisha Purbey, BA, 2nd Sem

क्या कभी सोचा है ?

Chandani Kumari Prajapati, 3rd Semester

- क्या कभी सोचा है ये हिन्दूनी क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है पानी का रंग क्या है ?
- क्या कभी सोचा है हवासे दिखती क्यों नहीं है ?
- क्या कभी सोचा है पूर्यों में रंग कौन भरता है ?
- क्या कभी सोचा है बारिश कौन करता है ?
- क्या कभी सोचा है ये पर्या, पराङ्क क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है कोई अमीर कोई गरीब क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है हमारे देश में ये गरीबी क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है वेडु-पौधों का रंग हरा क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है जीवन के बाद मृत्यु, मृत्यु के बाद क्या है ?
- क्या कभी सोचा है जीवन का मतलब संघर्ष क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है हमारे देश में इतनी सीधसे क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है कोई हिन्दू कोई मुस्लिम क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है कोई काला कोई गोरा क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है हमारा शरीर कैसे बना है ?
- क्या कभी सोचा है ये सौसे कैसे चलती है ?
- क्या कभी सोचा है पक्षी आकाश में और मछली पानी में क्यों है ?
- क्या कभी सोचा है ईश्वर कौन नहीं, और शैलान हर जगह क्यों है ?

जिंदगी

Rita Rai, B.A. 2nd sem

जीवन

परिचय केम

Chandani Kumari Prajapati, BA, 3rd Semester

कल्पना क्या है ? मन का भ्रम या सपना।
 ये क्यों उत्पन्न होती है ये कोई नहीं जानता।
 ये तो बस खुली आँखों का सपना है।
 कल्पना एक ऐसी दुनिया है जहाँ कोई कृछ भी सोच सकता है।
 क्या ये जो है जो हम सोचते हैं या जो हम सोचना चाहते हैं।
 कल्पना कवियों की शक्ति है जिसके द्वारा वो सुन्दर और अलंकारी से भरी रचनाएँ करते हैं, ये वो शक्ति है जो किसी के बड़े से बड़े सपने को भर सकता है, कल्पना करके हम कितना खुश हो जाते हैं पर असल जीवन का शान होतो ही ये कल्पनाये पानी के बूलबूले की तरह समाया हो जाते हैं क्या यही कल्पना है ?

जिंदगी

Rita Rai, B.A. 2nd sem

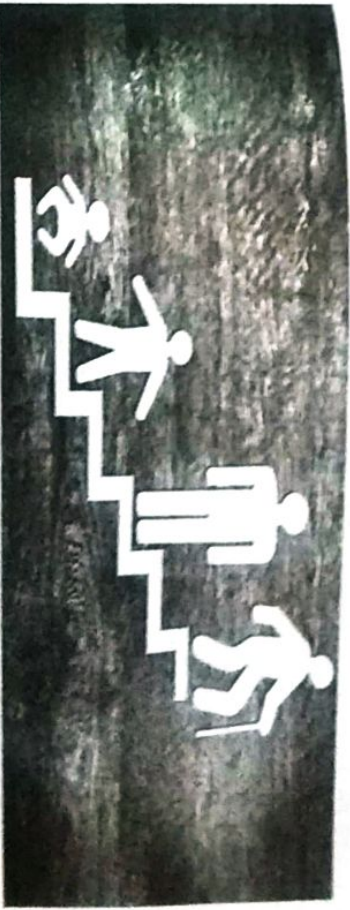
जीवन

परिचय केम

हिंदगी एक सफर है !
 जिसका अंत मृत्यु है।
 न जाने कब ये सफर धम जाए
 किस पधा
 हिंदगी एक सफर है, एक सफर है।
 मोडु-मोडु पर यही कौटे बिखरे हुए है,
 मन्ने जिंदगी इसी का नाम हो।
 फिर भी लोग इसे जीना चाहते हैं।
 हर मोडु के कौटों को सहना चाहते हैं।
 जिंदगी को वही जी सकता है
 जिसे कौटो पर चलना आता है।
 ज्योक जीना इसी का नाम है।
 पूर्यों पर तो हर कोई चल सकता है।
 पर कौटो पर चलकर देखो
 दर्द का आभास उसे ही हुआ है।
 जिससे दर्द को सहा है।
 जिंदगी दुख और सुख दोनों का संगम है।
 कभी दुख तो कभी सुख
 जिंदगी इसी का नाम है।
 जिंदगी एक सफर है, एक सफर है।

किसा राष्ट्र है यह ?
 क्या है यह ?
 क्या यह कोई जगह है ?
 या फिर कोई जिंदगी ?
 ही, यह एक जगह है
 संसार के सुख-दुख, रू, बिषय से
 धरो पूर्ण एक सारात है।
 यह जगह नहीं जानती केन से
 यही जानने सद्कों से
 जानती है सिर्फ सारा के सारा
 पर करणो हजारों, सार्व
 मुकामना करती है परती से
 ही, यह एक जिंदगी है
 अलकबाँदनी का।
 जिंदगी है राजनीतिको का।
 परती है खेल का मैदान
 जिंदगी का नाम हैपरा जीवन।
 जीवन है सुखों का सागर
 है दुःखों का पगड
 पर भी कहती है
 जि, उत्प और सारा।

मुग साग एक पर्व के छाव के पास भीठीं दूर था।
दिल में आगये आवां से औंमू बरक था ॥

याम आकर मैने उनसे ही पुजा तो जाना।
वह भाग्य का माता हुआ एक विधुर था ॥

लगाता था भग्न मार कर सब कुछ अपना हार कर।
भगवान से पुछ रहा था मेरा क्या कसूर था ॥

फिरया से छया था दोनों हाथ माये वे लगाये हुए।
वह भाग्य का माता हुआ विधुर था ॥

कभी उठ इधर उतर करता-फिर दोनों हाथ माये वे ही भरता।
फिर कभी कुछ एक कोना पर लिखना फिर उसी को हलने से पढ़ता ॥

चमड़ा हाड़ का बना व पुरला बैसा बृक्ष बुडा था
वह भाग्य का माता हुआ एक विधुर था ॥

ना खाने की भुख थी उसको-ना पिने की प्यास थी।
उसे देख यह लगना था किसी से मिलने की बड़ी आस थी ॥

देह में धोती और बनियान लगाय उठकर चलने का मूर था।
वह भाग्य का माता हुआ एक विधुर था ॥

वह उठकर चल दिया परिवाम को और दुबले मूर्य का यही है छोर।
यह देख मेरे भी औंमू फिर पड़े में होया भाव बिभोर ॥

वह चलते ही चले गये अब ना कोई साज ना मूर था।
वह भाग्य का माता हुआ एक विधुर था ॥

एक विधुर था एक विधुर था... ॥ ■

(a) The constituent assembly adopted Hindi as the official language of the union on 14th September 1949. The day is now celebrated as Hindi Day.

6. Positive thinkers have a solution for every problem. Negative thinkers have a problem for every solution. Stay positive – Steven Aitchison

7. लगता है आज जितनी
कुछ खफा है
चलिए छोड़िए
कौन मौं हयलौं टपका है

– (गुलजार)

1. समय, सता, संसति और शरीर चाहे साय दे न दे लेकिन स्वभाव, समझदारो सत्यता और सच्चे संबध हमेशा साय देते है।
2. Difficult roads often lead to beautiful destinations – Anonymous
3. Sometimes its not the people who change, it's the mask that falls off
4. Mirror is my best friend because when I cry it never laughs – Charlie Chaplain
5. Fact about Hindi – the National Language

Teaching Fraternity of Narangi Anchalik Mahavidyalaya (Arts)

Sitting L to R : Mrinal Sharma, Debajit Sarma, Rosie Patangia, Mrinal Medhi (Vice Principal), Reeta Dutta Hazorika (Principal i/c), Nira Das, Preetymala Baruah, Archana Bora, Sebika Das, Juthika Barman Choudhury

Standing L to R - 1st Row : Jahnabi Saikia, Minu Das, Sudha Kumari Jha, Irani Thakuria, Gitika Sarma, Deepanjali Das, Sagarika Choudhury, Jojana Gandha Pathak, Dr. Banani Bora Hazarika, Jonali Talukdar, Dr. Lakhimi Gogoi, Mukta Purkaystha, Ruplekha Phukan Barthakur, Sumitra D'Chetry, Banajyoti Sharma, Banashree Devi, Hemanta Kr. Rabha.

Standing L to R - 2nd Row : Dhanmoni Medhi, Biswajit Das, Homeswar Kalita, Jayanta Barooah, Dr. Anjan Kr. Talukdar, Prafulla Borah, Dr. Saroj Kakati.

Absent : Reeta Sharma, Dr. Karabi Goswami, Pinkumani Barman, Garima Saikia, Jayanta Kalita, Parinita Saikia Bora, Pratibha Baruah, Rama Bhandari

Teaching Fraternity of Narangi Anchalik Mahavidyalaya (Commerce)

Sitting L to R : Geeta Upadhyaya, Pallavi Choudhury, Mrinal Medhi (Vice Principal), Reeta Dutta Hazorika (Principal i/c), Rimlee Kalita, Mrinal Sarma, Debjit Sarma, Dr. Banani Bora Hazarika

Standing L to R : Dhanmoni Medhi, Samaina Brahma, Rajlaksmi Das, Daizy Das, Ashapura Talukdar, Biswajit Baishya.

Narangi Anchalik Mahavidyalaya Office and Library Staff

Sitting L to R : Kusum Barman, Naba Kalita, Jayanta Kr. Das, Pranab Bhattacharya, Reeta Dutta Hazorika (Principal i/c), Mrinal Medhi (Vice Principal), Pradip Barma, Madan Kalita, Amulya Choudhury, Kaushik Kalita.

Standing L to R : Manoj Bhuyan, Malaya Das, Nipa Sarma, Khana Das, Putul Kra, Hridyananda Choudhury, Raju Kra, Bhabesh Kalita.

SNAPSHOTS

College Events

SNAPSHOTS

College Events

नांदेड: श्रीमान नांदेड: श्रीमान

नांदेड: श्रीमान नांदेड: श्रीमान

SNAPSHOTS

College Events

SNAPSHOTS

College Events

SNAPSHOTS

College Events

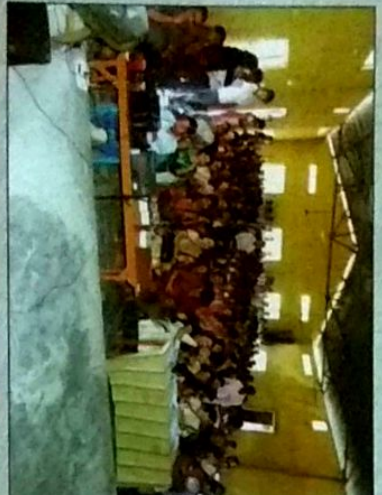
SNAPSHOTS

College Events

नावरःशीयान नावरःशीयान

नावरःशीयान नावरःशीयान

NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA COLLEGE EVENT RESULTS (2014-15)

Drawing Competition

- 1st Prize - Gunin Ojha
- 2nd Prize - Nirmal Sinha

Essay Competition

- 1st Prize - (i) Saijal Ali (4th sem) English
(ii) Dipiyoti Kalita (4th sem) Assamese
- 2nd Prize - Priyanka Sarma (4th sem) Assamese

English Poetry Reading

- 1st Prize - Saijal Ali
- 2nd Prize - Dipika Chetri

Assamese Poetry Reading

- 1st Prize - Dhirman Sarma
- 2nd Prize - Priyanka Sarma
- 3rd Prize - Gunin Ojha

Newspaper Reading Competition

- 1st Prize - Saijal Ali
- 2nd Prize - Pankaj Das
- 3rd Prize - Priyanka Sarma

Extempore Speech Competition

- 1st Prize - Priyanka Sarma (4th Semester)
- 2nd Prize - Dipiyoti Kalita (4th Semester)
- Saijal Ali (4th Semester)

Best Debater

- Dip Jyoti Kalita

Quiz Competition

- 1st Prize - Group C (Dipiyoti Kalita, Ritu Rajbongshi, Pankaj Das)
- 2nd Prize - Group A (Pallab Das, Anamika Kalita, Raj Gurung)

Art Competition (Teachers)

- 1st Prize - Gitika Sarma
- 2nd Prize - Reeta Dutta Hazorika
- 3rd Prize - Jayanta Baruah

Javelin (Boys)

- 1st Prize - Biswanitra Dalu
- 2nd Prize - Bidyut Basumatary
- 3rd Prize - Maniram Rabha

100 Meter Race (Boys)

- 1st Prize - Nipu Ali
- 2nd Prize - Ratna Das
- 3rd Prize - Sanjay Sharma

100 Meter Race (Girls)

- 1st Prize - Dolly Haloi
- 2nd Prize - Sunita Das
- 3rd Prize - Chayanika Talukdar

200 Meter Race (Boys)

- 1st Prize - Bidyut Basumatary
- 2nd Prize - Ratna Das
- 3rd Prize - Mintu Boro

200 Meter Race (Girls)

- 1st Prize - Dolly Haloi
- 2nd Prize - Chayanika Kalita
- 3rd Prize - Sunita Das

200 Meter Race (Girls)

- 1st Prize - Dolly Haloi
- 2nd Prize - Chayanika Kalita
- 3rd Prize - Sunita Das

Long Jump (Boys)

- 1st Prize - Dipak Patowari
- 2nd Prize - Biswanitra Dalu

Best Boy of the College Week

Maniram Rabha

Best Boy of the College Week

Jyoti Mala Engleng

উপ সভাপতি

বীতু বাজবর্শী

প্রতিবেশনের আৰু গুণে অসমী আই-মাষ্টাৰ, ভাৰত মাতৃৰ বাবে অৰ্জুত নিয়া সেই বীৰ শহীদসকলেই মোৰ ভবেৰ পৰা অশেষ ভাৱ আৰু অশ্রু অঞ্জলি অৰ্পণ কৰিছে। নাৱেৰী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ এই সুবৃথ ভেটি গঢ়ি থৈ যোৱা পৰম পুৰুষীয় মহানুভৱ ব্যক্তিসকলে মোৰ আত্মিক হাজা আপন কৰিলে। এই ক্ষেত্ৰে মোৰ কাৰ্যকলাপত মোক বিভিন্ন ধৰণে সহায় কৰা আৰু শিক্ষক-শিক্ষার্থীসকল, মোৰ জগত এক হৈ কাম-কাজেৰে সহায় কৰা মহনৰ ভাইটি-ভগ্নি, বন্ধু-স্বৰ্গীয়সকলকো মোৰ তথা স্বাভাৱিক সত্যৰ তৰণৰ পৰা আত্মিক প্ৰাণৰ আপন কৰিছোঁ। তেওঁলোকৰ স্বেপ্ণা, উপদেশ, সহায় আৰু সাহসৰ বাবে মোৰ পঢ়িহসমূহ যিমান পাৰোঁ সুাৰ্থকৰণে পালন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলো।

২০১৪ চনৰ ছেপ্টেম্বৰ মাহত সূচকৰূপে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত নিৰ্বাচন অনুষ্ঠিত হয়। এই নিৰ্বাচনত মই পিনা-অভিধিভাৱে নিৰ্বাচিত হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। তাৰ কিছুদিন পিছত মই সাধাৰণ সম্পাদকৰ পৰা উপ-সভাপতি পদৰ দায়িত্ব লৈ কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ। ইয়াৰ পিছত বেঙ্গলবীৰী মাহত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত মহাবিদ্যালয় সপ্তম অধ্যয়ন ই'ন। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তমত সকলো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জগতে শিক্ষক-শিক্ষার্থীসকলেও বিভিন্ন খেলত অংশগ্ৰহণ কৰে। সমূহ ছাত্ৰ একে তা সত্যৰ সম্পাদককো বেজ সম্পাদকৰ জগত খেলসমূহে উল্লেখ নিয়াত সকলো সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়ায়। এই মহাবিদ্যালয় সপ্তমত সকলো কাৰ্য্যকৰ্ম নিয়ন্ত্ৰণকৰ্ত্তাৰ মাজেৰে উল্লেখ নিয়াৰ বাবে ভাইটি ভগ্নি, স্বপ্ন-স্বৰ্গীয়সকলক অশেষ ধাৰণা আপন কৰিছোঁ। জগতে আমাৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সহায় কৰা প্ৰাৰ্থনা স্বাভাৱিকৰূপে এই ক্ষেত্ৰে মই আত্মিক ধাৰণাৰ আপন কৰিছোঁ। আপোনালোকৰ

উপদেশ আমাৰ কাম। ইয়াৰ উপৰিও মোৰ কাৰ্যকলাপত বিভিন্ন ধৰণৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় স্তৰে, সখী-তনুজীৱন ইত্যাদিত যোগদান কৰি বিভিন্ন সমাল, পুৰস্কাৰ মহাবিদ্যালয়ত লৈ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সখীনীয় ছাৰ-স্বৰ্গীয়সকলৰ সন্মান অৰ্হুত বখাৰ বাবে সমূহে ক্ষেত্ৰত আনি আমাৰ কৰণীয় কাম কৰিবলৈ সন্মান আমাৰ ছাত্ৰ একে তা সত্যৰ সম্পাদকৰ অশ্ৰুত থাকে।

কোনো সমস্যা হ'লে সেই সমস্যা সমাধান কৰাৰ বাবে ছাত্ৰ একে তা সত্যৰ সম্পাদককো আৱশ্যকীয় মাধ্যমেৰে সমস্যাসোধৰ সমাধান কৰাৰ চেষ্টা কৰে। ইয়াৰ পিছত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অতি জৰুৰী-জৰুৰীয়ে বিভিন্ন অধিকাৰীকো সৈন্য সৰ্ব্বতী পূজা পালন কৰা হয়। এই পূজাত সকলো ছাৰ-স্বৰ্গীয়সকলক বিভিন্ন দল-সৰ্বভাৱে পূজা ভাণ্ডাৰ সূচককো পালন কৰা হয়। পূজাৰ শেষত আৰ্হুতসকলৰ নাম-স্বৰ্গীকো আৰ্হুত বিবেচন আৰুৰ্গণ। ইয়াৰ কিছুদিন পিছত আৰ্হুতমহাবিদ্যালয়ত প্ৰতিযোগিতাৰ কাৰণে

নাৰেৰী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

আমার মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা মই পকেজ পাস, ইয়াৰে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা মই পকেজ পাস, নিলাঞ্জী (সেই আৰু নিপু ডেভেলপমেন্ট (সাধাৰণ সম্পাদক) ক জিৰণ্ডা শিক্ষাবিদগণকৈ তিনিদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে যাকলাইয়া হ'ল। আৰু চাৰিওজনো আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ এডিনিচিৱে কৰিছিলো। তেওঁ থকা প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্তে সিন্ধুকীয় হৈৰে। বহুতো মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তালি আছিল আৰু আমাৰ মতেৰে আপোন-আপোন আহিছিল আৰু আমাৰ পিছত ১৫ আগষ্ট তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ত স্বাধীনতা পিৰস উলহ-মালাহেৰে পালন কৰা হৈছিল। আমাৰ কাৰ্যকলাপ পোনপটমতেৰে বাবে ২৫ আগষ্ট তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা প্ৰদৰ্শন কৰা নাটক "বৰীন্দ্র ভকতে মঞ্চস্থ কৰা হয়। এইনাটক আঁত ধৰে মোৰ সতীৰ্থ তথা সহযোগীসকলী সম্পাদক ঙ্গিপোজোটি কলিতাই। ইয়াৰ পিছত আমাৰ সৰুসো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী আৰু শ্ৰান্ত ছাত্ৰৰ লগতে মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰা সেই স্থানীয় ব্যক্তিকলে আঙুলেৰে বাটচাই থকা ২ ছেপ্টেম্বৰ দিনটো আছিল। সেইদিনটো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা নিবন। আমাৰ কাৰ্যকলাপে মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যসূচী জয়ন্তী কৰি আৰম্ভ হয়।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সৰুসো সপনাই লগলাগি ২ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে দুভাগ বাটীকৈ কাম কৰি সম্পূৰ্ণ কৰিছিলো। শেষত ২ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে আৰু উত্তৰ-মালাহেৰে কাৰ্যসূচী জয়ন্তী কৰি পালন কৰা হয়। সেই দিনটোত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ পৰা জন্মিত থকা সৰুসো স্থানীয় ব্যক্তিক মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ অধিকাৰীতা পত্ন হাজৰিকা বাহিনীতৰ মহাবিদ্যালয়ৰ তৰফৰ পৰা সৰ্বমতা জনায়। ইয়াৰ কিছুদিন পিছত ৫ ছেপ্টেম্বৰতে শিক্ষক পিৰস পালন কৰা হয় আৰু ৮ ছেপ্টেম্বৰ তাৰিখে নাৰগত আপৰী সত্ৰ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এইদিনটোত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ই থকা সৰুসো নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক মনোৰে আহ্বানি লওঁ। এইসভাৰ জৰিয়তে নতুন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ প্ৰতি আৰু শিক্ষকৰ এটা সুযোগ পিওঁ। আৰু শান্তিপূৰ্ণ পৰিবেশৰ মাৰ্গেৰে নাৰগত সত্ৰ সম্পন্ন হয়। মোৰ কাৰ্যকলাপত বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাতৰে সন্মুখীন হৈছিলো। এই বিপদ সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষাৰীতা বাহিনীত উপাধ্যক্ষ মুগানি সেই ছাৰৰ লগতে সৰু ছাৰ বাহিনীতয়ে মোক সহায় আৰু নিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল। এই সহায় মোৰ জীৱনত মচি লোৱাৰা ধৰণৰ। এই ক্ষেত্ৰতে মোৰ দায়িত্ব শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক অশেষ শ্ৰদ্ধাৰে কৃতজ্ঞতা ঘটিছা। সত্ৰী শেষত মোৰ কাৰ্যকলাপত অজানিতে হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তিৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছো। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বশ্ৰেণী শিক্ষক, উন্নতি আৰু উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিছো।

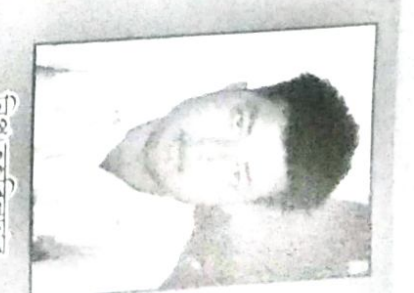
প্ৰতিবেশনৰ নামৰণৰ আগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক নিপু তহবিলদাৰ, সহ সাধাৰণ সম্পাদক ধীমান শিন্ধা, আজোচনী সম্পাদক হোজোকা কলিতা, সাঃ আজোচনী সম্পাদক ঙ্গিপোজোটি কলিতা, খেল সম্পাদক দেবিজং চকৰাৰ, সাঃ খেল সম্পাদক শিশাল বাহুৰ, সাঃস্বতী সম্পাদিকা হুইলাী তুলুসদা, সাঃ সাঃ সম্পাদিকা বীপাৰিতা দাস, সমাজ সেৱা সম্পাদক কৃষ্ণ দাস ছাত্ৰ-জিৰণি কোঠা সম্পাদক শ্যাম সুন্দৰ ষাৰ, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা ভাগ্যছী কলিতায়ে মই কৃতজ্ঞতা জনাইছো। শেষত সৰুসোৰে মংগল কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেশনৰ নামৰণি মাৰিছো। ধন্যবাদ—

জয় আই অনন
ভাৰত মাতৃকী জয়
জয়তু নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
জয়তু নাৰেংগী ছাত্ৰ একতা সভা

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ

নিপু তহবিলদাৰ

নিপু তহবিলদাৰ

প্ৰতিবেশনৰ পাৰ্শ্বতে মই মননী আইৰ হতে বা শেষৰ বাবে প্ৰাণ অৰ্জি কৈ বীৰ স্বতীসকলকৈ শ্ৰদ্ধা আৰু অশ্ৰু অঞ্জলি ঘটিছোঁ। নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ভৌতিক তথা সীকাৰ কৰা মহান ব্যক্তিকলনে শ্ৰদ্ধা নিৰ্বাহিছোঁ। শ্ৰদ্ধা যাচিছোঁ মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাওকেনকলনে।

এই অশ্ৰুণী শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ সাধাৰণ সম্পাদক কাপে, বহুসংখ্যক হৈ যোৱা অনুষ্ঠানৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ এটা মানচিত্ৰ প্ৰতিবেশন আকাৰে প্ৰকাশ কৰিবলৈ পাই মই সুখ অনুভৱ কৰিছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়িকা মাননীয়া বীতা নহ হাজৰিকা বাহিনীতৰ নেতৃত্বত আৰু বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়কৰ লগতে সম্পাদক সকলৰ সহযোগত বহুসংখ্যক কাৰ্য সুন্দৰভাৱে কৰা যুঁজি মহাবিদ্যালয়ত বিদ্যেত হৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষা মাননীয়া বীতা নহ হাজৰিকা বাহিনীতৰে এই ক্ষেত্ৰত প্ৰায়োজনীয় সুবিধাসমূহে দিয়াৰ বাবে তেখেতক আনুষ্ঠিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পিছতে মোৰ কাৰ্যকলাপৰ গুণমাত্ৰা কাৰ্যসূচী স্বৰূপে মহাবিদ্যালয়ত তুপেন হাজৰিকাৰ তৃতীয় মুক্তা বাৰিকী অনুষ্ঠিত কৰা হয়। তাৰ পিছতে মহাবিদ্যালয় সত্ত্বে অনুষ্ঠিত হয়। মহাবিদ্যালয় সত্ত্বেৰ বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা তথা অনুষ্ঠানৰ মাৰ্জোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ প্ৰতিভা প্ৰদৰ্শন কৰে। ছাৰ বাহিনীত আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলোৰে সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ এইবহুসংখ্যক সৰ্বমতী পূজাৰন উলহ-মালাহেৰে সম্পন্ন কৰা হয়।

জয়তু নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ASSISTANT GENERAL SECRETARY

REPORT

Dhiman Singha

Al the very beginning of my report, I would like to express my deep respect to all those brave martyrs who laid down their lives for the cause of the nation. I would also like to express my gratitude to all the great personalities who have worked tirelessly for the development of our Narangl Anchalik Mahavidyalaya.

I will be forever thankful to all my respected teachers, my friends, my seniors and juniors who supported and helped me throughout my term as the Assistant General Secretary of the College Union. Their advice and suggestions were the sources of inspiration which helped me to smoothly perform my duties and responsibilities. I was elected as the Assistant General Secretary of the College Union for the year 2014-15 in the college election held on the 17th of October, 2014. I formally took over post as the Assistant General Secretary after the oath taking ceremony which was held on the 3rd of November 2014. We organised the Saraswati Puja on the 24th of January, 2015 with the co-operation of all the teachers and students of the college. Soon after that, the Annual College week

started on the 28th of January till the 31st of January 2015. I along with all the union members and the teachers worked who hardly to make the event successful. The participation of the students was really encouraging. I assisted our Sports Secretary Debott Sarkar and Assistant Sport Secretary Bishal Basfor in organising the various games and Sports in a disciplined way. I want to thank all the students of the college for their active participation in the college week. We celebrated the Independence Day on the 15th of August, 2015 with the hoisting of the National Flag by our respected Principal Madam Mrs. Reeta Dutta Hazorka. The inter-college Drama competition was held in the 23rd of August at Rabindra Bhawan in which our college performed really well. Our college also did well in the Inter-college Youth Festival section in S.B.D College which was held in the 27th of August till the 29th of August, 2015. We celebrated the 25th Foundation Day of our College on the 2nd of September, 2015. Since this the Silver Jubilee year of the College, we the union members as well as the teachers have worked together to make the Foundation Day successful and memorable. We celebrated the Teacher's day on the 4th of September, 2015 and organised the Freshers Day on the 8th of September, 2015. I along with all the union members put a great effort in organising the Freshers Day in a disciplined way with a warm welcome to the new comers of the college.

This Freshers Day event was the last program during my term as the Assistant General Secretary. I will be ever thankful to all our teachers and students for their Teacher's day event was the last program during my term as the assistant general secretary. I will be ever thankful to all our teachers, office staff and students for their guidance and support in all the events.

At the end of my report, I ask to be pardoned for any kind of mistake which I might have committed unknowingly during my term. I will always wish and work for the future development of S.U.N.A.M and as well as for Narangl Anchalik Mahavidyalaya.

আলোচনী সম্পাদকৰ

ভিভন

বৈশাখিকা কবিতা

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দেশৰ স্বাধীনতাৰ বাবে সঁকলো বীৰ শহীদক কবিতাৰে আঞ্জাঞ্জি জনাইছো। তাৰতবৰ্ষৰ মূল খুটি স্থাপন কৰা সেই বীৰপুত্ৰসকলক আঞ্জাঞ্জি জনাই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ পাতনি লোলে।

ইং ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ বাবেওখী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদটিত নিৰ্বাচিত কৰি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা সিদ্ধ কৰাৰে মই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মাননীয়া শ্ৰীমতী বীতানন্দ হাজৰিকা বাইদেউৰ লগতে প্ৰতিজন অধ্যাপক-অধ্যাপিকা, বঙ্গ-বাহৰী তথা স্বতৰকাঞ্চীয়ে এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে আঞ্চলিক আঞ্জা আৰু মনমা যাচিছো।

আলোচনী সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত হোৱাৰ দিনাৰে পৰাই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহায়ত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ বৌদ্ধিক আৰু মানসিক বিন উন্নতিৰ বাবে ককালত টাঞ্জি বান্ধিছো। সেৱা প্ৰদেয় সাৰস্বতীশিত কৰিবৰ বাবে বিভিন্ন কাৰ্যসূচী ওহাতত লৈছিছো। তাৰ ভিতৰত উদ্দেশনীয়া আৰু প্ৰথম কাৰ্যসূচী আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত আলোচনী সম্পাদকৰ দায়িত্বত একসকলক লৈ খেল-সেনালি আৰু অন্যান্য প্ৰতিযোগিতাবহু নিৰ্ধাৰে পাজন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিছো আৰু নতুন প্ৰতিযোগিতা সূচকসকলে পৰিচালনাত বৰকৈক বিধা-পৰামৰ্শ দি সহায় আগবঢ়াইছিল আঞ্জাৰ অধ্যাপিকা সুনিতা দেৱী ছেই বাইদেউৰ।

মোৰ কাৰ্যকালতে ওহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সৌজন্যত অনুষ্ঠিত হোৱা যুৱ মাহে সৈবত আন্যৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা অঙ্কগ্ৰহণ কৰাত আলোচনী বিভাগৰ হৈ প্ৰথমবাৰৰ বাবে পদক্ষেপ লৈছিছো। আলোচনী বিভাগৰ এই পদক্ষেপলৈ মন কৰি অগলৈও মেন তেবেদৰণৰ কাৰ্যসূচীত আলোচনী বিভাগৰ হৈ অঙ্কগ্ৰহণ কৰে তৰেকৈ কামনা কৰিছো।

উদ্দেশনীয়া অন্যতম সাৰস্বতী আটী পত্ৰিকা (Wall Magazine) প্ৰতিযোগিতা। উক্ত প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল মোৰ পৰিচালনাত নিৰ্মিত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা "শুনা"। এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা নিৰ্মাণত আন্যক সহায় কৰিছিল কাৰ্তিকা বিভাগৰ অধ্যাপিকা সৰ্বস্বী

পল্লবী চৌধুরী বাইদেউ, বিমলী কলিতা বাইদেউ, অক্ষ সুভাষ লিখু ছাৰে অক্ষ লগত জড়িত আছিল মোৰ সহপাঠীৰূপ। মোৰ কাৰ্যকলামেত "বিবেকনামপ কেদ্র, কনাগুমাৰী"ৰ সৌজন্যত অনুষ্ঠিত প্ৰাচীন পাইকা প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথমবাৰৰ বাবে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ফালৰ পৰা মোৰ তত্ত্বাবধানত যোগান কৰি সফলতা লাভ কৰি স্থিতিয় স্থান পাইছিলো। উক্ত পত্ৰিকখন নিৰ্মাণ কৰি উলিয়াইছিল মহাবিদ্যালয়ৰে কিছু বাজবংশী, দেবজিৎ সৰকাৰ, নিপজ্যোতি কলিতা, প্লাবিতা দাস আৰু প্ৰিয়ঙ্কা শৰ্মা।

আগোচনী বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে সূচকৰূপে কৰ্মনিৰ্বাহ কৰাত মোক সকলো শিশুতে দিয়া-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা মোৰ পৰম অক্ষৰ অধ্যক্ষ মহোদয়া শ্ৰীমতী বীতা শৰ্ম মহাজনিকা বাইদেউ, অধ্যাপক সুভাষ লিখু ছাৰ, ভাস্কৰজ্যোতি বৰা ছাৰ, হোমস্কৰ কলিতা ছাৰ আৰু অধ্যাপিকা পল্লবী চৌধুরী

মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ দিনৰে পৰাই প্ৰতিটো মুহূৰ্তত মোক উৎসাহ আৰু সহায় আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধৱী বিতু বাজবংশী, নিপু তহৰিঙ্গদাৰ, নিপজ্যোতি কলিতা, বিমান সিংহা, পঙ্কজ দাস, বিমান শৰ্মা, অনাৱিকা কলিতা, আদিত্য, নিলাকী, পদ্ম, গৌৰভ, মেঘবজ, অমিত, শ্যাম, দেবজিৎ সৰকাৰ, সন্ধ্যা, দীপাশ্ৰিতা দাস, প্ৰিয়ংকা

মৌৰভ, মেঘবজ, অমিত, শ্যাম, দেবজিৎ সৰকাৰ, সন্ধ্যা, দীপাশ্ৰিতা দাস, প্ৰিয়ংকা মাকী, বৰণ খাউণ্ড, ভাগ্যশ্ৰী কলিতা আৰু মোৰ সকলো সহপাঠীয়েই মৰম আৰু ধন্যবাদ যোগাইছে।

সাদৌ শেষত মোৰ কৰ্মকালত হোৱা তুল-ক্ৰটিবোৰৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি নাৰেণী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰিলো। লগতে মোৰ অন্তৰ্জ বিনাধীচকলক মহাবিদ্যালয়ৰ মৰ্মাণ অক্ষুণ্ণ বাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ নাম উজ্জলোৱাৰ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

// জয় আই অসম !!
// ভাৰত মাতৃকী জয় !!
// জয়ত নাৰেণী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় !!
// জয়ত নাৰেণী ছাত্ৰ একতা সভা !!

নাৰেণী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সুখ আগোচনী সম্পাদকৰ

চ
চ
ত

দীপজ্যোতি কলিতা

জয় জয়তে যিসকল ব্যক্তিৰ অগ্ৰেই হামাৰ বিনিময়ত নাৰেণী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল, সেইসকল ব্যক্তিক মই সন্মুখ প্ৰণাম যোগাইছো।

মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ প্ৰতিজন নাৰেণীয়াই আৰু শিক্ষকসকলে মোৰ আন্তৰিক হাতী প্ৰাপন কৰিছে। যিসকলৰ মৰম-চোৰে আৰু শুভ কামনায়ে মোক নাৰেণী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ সৰ্ব্ব আগোচনী বিভাগৰ সম্পাদক পদত নিৰ্বাচিত কৰি উক্ত বিভাগটোৰ প্ৰাৰম্ভিক কাম কৰাৰ সুযোগ দিছিল সেইসকলেও মোৰ কৃতজ্ঞতা প্ৰাপন কৰিছে। লগতে অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ অস্থিৰ বন্ধৰ অদেৱলনত প্ৰাণ অৰ্ছতে দিয়, জ্ঞাত-অজ্ঞাতশত-সহস্ৰ ষ্টাইলিং ছাৰাঞ্জলি জনাইছে।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ আগোচনীৰ পদটো মোৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান আছিল। ওকত্বসৰকাৰে নিজৰ দায়িত্ব পালনত মনোনিবেশ কৰিছিলো। মোৰ বিভাগৰ আৰম্ভণিতে ২৯ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হৈছিল। মোৰ বিভাগৰ অক্ষয়ত চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতা, কুইজ, কবিতা আৰু, আৰক্ষিক বক্তৃতা, বাতৰি পৰিক্ৰমণ, বচনা প্ৰতিযোগিতা ইত্যাদি চলাই নিয়াত তত্ত্বাবধায়ক সুনিত্ৰা শ্ৰেণী বাইদেউৰ সহায়ৰ বাবে সাফল্যমণ্ডিত হয়। তাৰোপৰি পৰিণীতা শৰ্ম্মীয়া বৰা বাইদেউ, কপলেশ্বৰী বাইদেউ, বীতা শৰ্ম্মা বাইদেউ আৰু ইৰাণি বাইদেউৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যৰ সহযোগত সুকলমে এই প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ যত্নিকা পৰে।

ইয়াৰ উপৰিও মোৰ কৰ্মকালত ওখহাটী মহাবিদ্যালয়, পাণ্ডু মহাবিদ্যালয়, কটন মহাবিদ্যালয় আৰু বি বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয়

পৰ্যায়ৰ কুইজ আৰু কবিতা আৰু প্ৰতিযোগিতাত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে প্ৰথমবাৰৰ বাবে অংশগ্ৰহণ কৰি বিভিন্ন ধৰণৰ পুৰস্কাৰৰ লগতে সন্মান বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

তদুপৰি ওখহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা আন্তঃবিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰতিযোগিতাত যোগান কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ পুৰস্কাৰ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

ইংৰাজী ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ পৰা ধাৰাবাহিকভাৱে মহাবিদ্যালয়ৰ সংস্কৃতিক আৰু সাহিত্যিক শিল্পতো প্ৰজ্বলিত হৈ উঠা পৰিলক্ষিত হয় আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ গীত-নাট, নৃত্য আদিত অংশগ্ৰহণ কৰা হয়। আমাৰ কৰ্মকালত পেন অফ মৰাৰ বাবে ২৫ আগষ্ট তাৰিখে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দ্বাৰা প্ৰদৰ্শন কৰা নাটক— "স্বতা

নাৰেণী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

জানার মাই কবীন্দ্র ভক্তের মতই করা হয়।
এই নটের অধীনে মোর আঁকার শিক্ষণের
তু সাংস্কৃতিক কলকিতের।

তু পাবি সাহিত্যের ক্ষেত্রতো
বিশ্বকলমের জন্ম দিবস উপলক্ষে উজান
বজ্রবাহিত 'বিশ্বকলম' কেহুত অশ্রুতিত

হে হো অশ্রুঃ পথটির অটীক-পত্রিকা
অতিয়োগিতাত বিভিন্ন ধরনের লেখত
লংখণীয় উচ্চ পর্যায়ের শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে
যোগদান করে যত্নে আমার মহাবিদ্যালয়ের
অটীক-পত্রিকাই দ্বিতীয় স্থান অধিকার করি
মহাবিদ্যালয়নে পৌরক কতিয়াই আনে। এই

অটীক-ত্রিকাত পুর্ণাংগ রূপে দিচ্ছিলে মোর
বয়ু-বাহুতী ক্রমে প্রিয়কো শর্মা, বিতু
রাজবংশী, হৈলোক্য কলিতা, দেবজিৎ
চক্ৰব, কবিতা দাস, ওমিন এজাই ভানোপরি
বিশেষভাবে সহায়র হাত আগবঢ়াইছিলে
মহাবিদ্যালয়ের কর্মকর্তা শ্রী পুতুল ক্র',
রাজু ক্র' আক স্বপ্নের চৌধুরীয়ে। এওঁলোকক
মই আশ্চর্যক ভারে কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।
হুয়ারে কিছুদিন পিছত এ নবম্বরত ড' সুপেন

হাজিরকর যুগে বাণীকীর্তি লিগত বন্ধন পরে এই লেগিত 'মানবতা' দিবসেই সংগো
বাণি মহাবিদ্যালয়ের অর্জতে বিভিন্ন ধরনের কলা আক বাণিজ্য শাখার অশ্রুত
বিভাগসমূহর মাজে অটীক-পত্রিকা অতিয়োগিতা মহাবিদ্যালয়ের আবেদনত সুকলমে
অশ্রুতিত হয়। এই অতিয়োগিতাত মোক বিশেষ ধরনে প্রেক্ষা যোগাছিল অধ্যক্ষ
মহোদয়্য ঝীতা দত্ত হাজিরকো বাইসেটের লগতে সমূহ ছাত্র একতা সভার সদস্য আক
মের বন্ধুসংঘি।

মোর কর্মকলমর সমায়োজ্যাত মহাবিদ্যালয়ের একমুগু অশ্রুতনবমুই যেনে—
সবস্বতী পুজা, নবাগত আপবণি সভা, স্বাধীনতা দিবস, শিক্ষক দিবস ইত্যাদি সভা
সুচককলমে চলাই নিবলে যৎকোনোক্তি যত্ন করিছিলো। এই অশ্রুতনবমুই চলাই
নিয়াত বিভিন্ন ধরনে সহায়র হাত আগবঢ়াইছিলে প্রাক্তন ছাত্রসকল, বন্ধুসংঘ আক
মের সতীর্ঘ ছাত্র একতা সভার সদস্যসকলে তথা মোর আঁকার শিক্ষাওকসকলে।
তেম্মেতসকলর পরামর্শ আক কষ্ট সচাই শলাগিবলগীয়া।

মোর কার্যকালত মোক সকলো শিশুর পরা দিবা-পরামর্শ, প্রেক্ষা নিয়া
মাননীয় অধ্যক্ষ আক সমূহ শিক্ষাওকসকলে মোর আশ্চর্যিক আঁকা আক ধন্যবাদ
যাতিছোঁ। লগতে অতিটো ঘাত প্রত্যাখ্যাত মোর লগত সহযাত্রী হৈ থকা ছাত্র একতা
সভার সমূহ সদস্য ধন্যবাদ যাতিছোঁ। তেওঁলোকর সাধিধা অবিনে হয়াতো মই
উচ্চ পদটো নিয়াবিকো চলাই নিয়াত সাধক হ'ব নোবাতিগোহেঁনে।
সর্বদা শেখত অনিচ্ছাকৃত ভুল-ত্রুটির বাবে মহাবিদ্যালয়ের অধ্যক্ষ মহোদয়্য
আক অজয় শিক্ষাওকসকল, বিভিন্ন পদত কার্যনির্বাহে করা কর্মচারীসকল,
সভাকার্যকীসকল আক সমূহ বন্ধু-সাক্ষীর একতর নিয়ামে প্রমা বিচারি সম্প্রসারকীয়
প্রতিবেদনর স্টি রেখা টানিলো।

// জয় আই অসম !!
// ভারত মাতলী জয় !!
// জয়তু নাওংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় !!
// জয়তু নাওংগী ছাত্র একতা সভা !!

নাওংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভা

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকার

ন ব্র ত্র চ্য

ইন্দুনী তালিকান্দা

২০১৪ চনত স্নাতক শাখাত নামভর্তি কলম পাছরে পবাই নাওংগী আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয়ো মোর শৈক্ষিক আক সাংস্কৃতিক জীকলে বধ অধনন আগবঢ়াইছোঁ।
গুণো যান্যাসিকর স্নাছ চলি থকা অবস্থাতেই আশ্রমহাবিদ্যালয় যুব মহোৎসবর
য়ো-জা চলিছিল। ছাত্র একতা সভার কোনো বন্দে নথকা সত্ত্বেও সাংগীত বিভাগর
প্রতিযোগিতাধিনির বাবে মোক ছাব-আইসেটসকলে দায়িত্বভার অর্পণ করিছিল।
নথ কমে সময়র ভিতরত, বধ কষ্টর অন্তত মুঠে চলিটা পুরস্কার আনিবলে আমি সক্ষম
হৈছিলো। তাব পিছত আহিল নিরাশে। সকলো বন্ধু-সাক্ষীর তাগিনত সাংস্কৃতিক
সম্পাদিকা কলে নির্বাচনত জয়কৃত হ'লো। এইটো মোর জীনেৰ এটি খুব ভাল
অভিজ্ঞতর লগতে এটি উল্লেখনীয় অধ্যায়। মোর কার্যকালত মহাবিদ্যালয়
সমূহত সকলো ধরন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানর প্রতিযোগিতা পাতিছিলো। লগতে
বিষয়বসী প্রত্যাগিতা, ভজন, গজল আদি প্রতিযোগিতা প্রথম বারর বাবে
মহাবিদ্যালয়ত হৈছিল। সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা কলে মোর কার্যকালত যিমানখিনি
কাম কবাব ইচ্ছা আছিল, সিমানখিনি কবিব নোবাছিলো। লগর বহুতর বাবে
বিভিন্ন মুহূর্তত হতাশ হৈছিলো। উচিত কথাটো বাকীবোৰ সম্প্রদাকে মানি
ল বুলে অমান্তি হোবাত বাক-বিত্তা হৈছিল, কেতিয়াবা চকুপানীও মুঁকিছিলো।
মোর কার্যকালত হোবা আশ্রমহাবিদ্যালয় যুব মহোৎসবত নাওংগী আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয়নে দ্বিতীয় শ্রেষ্ঠ কণ্ঠশিল্পী বীটা আনিবলে সক্ষম হৈছিলো। বহুতো
কাম করিবলে আশা থাকি গ'ল। মোর পিছত যিসকল আবিব, তেওঁলোকে
যাতে এনে হতশাৰ মুখামুখি নহয় তাৰে কামনা করিলো। মোর তত্ত্বাবধায়ক
জয়ন্ত বৰকা ছাবলৈ এইখিনিতে প্রণাম জনালো। হোবা-নোহোবর চিত্র প কবি

কবি মোর কার্যকাল শেষ হ'ল। এওঁৰিনিতে
নাওংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়র সমুহ
পরিয়ালনে বহুত বহুত ধন্যবাদ জ্ঞাপন
করিগো। অক্সাণ্ড অধ্যক্ষ মহোদয়্য ঝীতা দত্ত
হাজিরকো বাইসেট অনুমো সৰকলো অধ্যাপক
অধ্যাপিকর ওকত মই সলায় চিত্রকৃতজ,
চিবস্বী, মই ইচ্ছানীয়ে নাওংগী আঞ্চলিক
মহাবিদ্যালয়র অধ্যক্ষ মহোদয়্য ঝীতা বাইসেট,
উপ-অধ্যক্ষ মুগল মোপি ছাব, পরিণীতা
বাইসেট, বীতা শর্মা বাইসেট আক সপোজ
কালতি ছাবলৈ বিশেষভাৱে ধন্যবাদ যাতিছোঁ।
মোর শৈক্ষিক জীকলে আগবঢ়োবা আর্থিক
সহায়র বাবে। কেতিয়াও পাহাৰিক নোবাৰকি
সেয়া মোর কলয়ত সলায় যোগালাী আখবনে
কোণিত হৈ ব'ব।
নাওংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
সলায় জাকত ক্রিলিকা হৈ থকক। তবেই
কামনাৰে
জয়তু নাওংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়

নাওংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভা

মহা সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাৰ

ব্ৰহ্মচৰিত

দিপা দাস

প্ৰতিবেশনৰ আৰম্ভণিতে আই অনহীৰ কোলাত জ্বৰছক্স কৰি লেখা হৈছে আৰু অক্ষয়ি শিখা সমূহে শ্বইনটলৈ মোৰ অভিনন্দন।

মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ছাৰ-বাইনেট, বন্ধু-বান্ধৱী তথা শুভাকাঙ্ক্ষীলৈ এই প্ৰতিবেশনৰ জৰিয়তে আন্তৰিক ধন্যবাদ আপন কৰিছো। কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতে মহাবিদ্যালয় সত্ত্বেই আৰম্ভ হয়। সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা ইন্ট্ৰনী তালিকাৰে লগতে সমূহ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, দাদা-বাইনেট আৰু বন্ধু-বান্ধৱীয়ে মহাবিদ্যালয় সত্ত্বেই কাৰ্য্যসূচী নিয়ন্ত্ৰণভাৱে চলিছে। নিয়াত যথেষ্ট অধিভাৰা যোগায়। আৰু লগতে ওকহুপৰ্প দায়িত্ব যেনে- সবস্বতী পূজা, নৰাগত আনৰণি সভাসমূহে সূচকৰূপে চলিছে। এই অনুষ্ঠানসমূহে নূকলমে চলিছে নিৰ্বলৈ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তত্ত্বাধায়ক ছাত্ৰ জয়ন্ত বৰুৱা ছাৰসেৱে আমাক বহুতো সহায় আগবঢ়াইছিল। এই ক্ষেত্ৰে আপক ধন্যবাদ আপন কৰিছো।

এইবিনিতে মোক ২০১৪-১৫ বৰ্ষৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত সহকাৰী সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা পদত নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ মোৰ আগবঢ়োৱাৰ বি

লগতে প্ৰতিটো মূহূৰ্ততে মোৰ লগত সহকাৰী হৈ থকা ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্যলৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন আপন কৰিছো।

// জয়ন্ত নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়।।

// জয়ন্ত নাৰেংগী ছাত্ৰ একতা সভা।।

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

SPORTS SECRETARY

REPORT

Debojit Sarkar

Sports may often be considered nothing more than a silly game, but they play a major role in our society. Many parents dislike their child giving more importance to sports than their studies. But getting 1st position in 100 meter race also needs dedication as much as scoring 100 out of 100 in Mathematics. Sports has both excitement and disappointment, it is about hardwork and dedication on sports have turned immature boys and girls into exceptional men and women. Sports means 'Discipline', 'hard work', 'dedication' and 'patience'. I was elected as a sports secretary by the students of our college. I am a student of English Major and I never expected that one day I would be elected as the sports secretary of our college. Being the sports secretary of the college I learnt and experienced many things from my respected Sports-in-charge Subhash Limbu Sir who always supported me in various matters and I also learnt how to conduct college week, also played an important role in completing the college week successfully. My seniors and my union members also helped me in college week.

Assistant sports secretary Bishal Bastor and I had lots of fun and great experience. We both faced ups and down, but never lost our hope nor never gave up. During my tenure I participated in Inter College Badminton Competition which was held in Nagaon (Assam) in Dr. B. K. Barooah College, along with Ratna Das. We both made to seminals in both singles and doubles. It has been a pleasant experience to be the Sports secretary of our college. Thanks to all the students who have selected me and all the teachers who have supported me.

Long Live NAM

MAGAZINE OF THE NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA STUDENT'S UNION

ASST. SPORTS SECRETARY

REPORT

Bishal Basfor

I is heartening to note that NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA, has successfully published yet another edition of College magazine a creative height to students' imagination.

It gives me pleasure to note that our College is growing, developing, adopting, taking charge of change and weaving a learning process in an environment that will develop a competent confident and an enterprising future citizens, who will not only become global leaders but also be the harbingers of peace and harmony in society. The year 2014-2015 I was elected as Assistant Sports Secretary. It was a very good experience to be the part of S.U.N.A.M. The year started off with the College weeks i.e Sports weeks, so as I was the Assistant Sports Secretary it was my first program. I thought the College week will be very tough to complete all the program but as the day started, I got full support from the members of S.U.N.A.M along with senior students and my respective teachers who helped me in the College week and special thanks to Debojit Sarkar "Sports Secretary" of S.U.N.A.M, without him it would not being possible to finish our College week. It was a good opportunity for me, as I participated in the

Long Live NAM

ছাত্রজিৱণি কোঠাৰ সম্পাদক

বৃত্ত

শ্যামলী কলিতা

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণীতে মোৰ কসমী আইৰ চপতে সেৱা আগবঢ়াইছে। লগতে দেশৰ হৰু প্ৰাণ আৰ্হিত নিয়া বীৰ পৰ্বািনসকলে অক্ষ অঞ্জলি যাচিল। মহাবিদ্যালয়ৰ ভেটি সুদূৰ কৰি থৈ যোৱা এই মহান ব্যক্তিকলক আত্মাৰ নকৰিছে। একেলগে মোৰ কাৰকালত সহায় কৰা সকলো ছাৰ-বাইৰেই অন্তেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছে।

মই ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ জিৱণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলো। সেই পদত থাকি মহাবিদ্যালয়ৰ কাম-কাজত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলো। মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীণ বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত যিমান কৰণীয় কাম আছে আমি সকলোৱে লগ হৈ কামসমূহ সম্পন্ন কৰিছিলো। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত হোৱা বিত্তি স্ত্ৰেল যেনে কেৰেম, জা, পাঞ্জা ইত্যাদি খেল মই সূচকৰূপে পৰিচালনা কৰিছিলো। এই খেলসমূহ চলাই নিয়াত ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্ব-সভাপতি বিবু বাজবংশী দাস, সাধাৰণ সম্পাদক আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো সদস্যকে এই ছোৱতে ধন্যবাদ জনাইছে। মোৰ কাৰকালত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ স্থায়ী ছাত্ৰ জিৱণি কোঠা এটা নিৰ্মাণ কৰাৰ কাৰণে অধক্ষ মহোদয়কে অনুৰোধ জনাইছিলো আৰু মোৰ কাৰকালত স্থায়ী জিৱণি কোঠা নিৰ্মাণ হয়। এই কাৰণে মই অধক্ষ

মহোদয়ৰ ওপৰত চিপকতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়ত হোৱা সৰ্বশৰী পূজা, নৱাগত আনৰণী সভা আদিত যি দক্ষিণ অৰ্পণ কৰিছিল সেই সন্নিৱে নিষ্ঠাৰে পালন কৰি গৈছিলো। মোৰ কাৰকালত মহাবিদ্যালয়ৰ "২৫ তম প্ৰতিষ্ঠা দিবস" উদযাপন কৰা হয়। অৰ্থাৎ কপালী জয়ন্তী বৰ উদযাপন কৰা হয়। আৰু উল্লেখ-মালহেৰে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিবস উদযাপন কৰো। এনেদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো কাৰ্যতে আগভাগ লৈছিলো আৰু উৰিহাতে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াম।

শেষত মোৰ কাৰকালত হোৱা অজ্ঞেত আৰু অধ্যাপিত কুল ক্ৰুটিবাবে ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰি মোৰ প্ৰতিবেদন নামাৰিছো।

জয়ন্তু ভাৰত মাতা
জয় আই ভ্ৰমস
জয়ন্তু নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়
জয়ন্তু নাৰেংগী ছাত্ৰ একতা সভা

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদিকা

ভেদন

ভাগেশী কলিতা

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ অতিৰিক্ত বন্ধন আন্দোলনত আন আঁতৰি নিয়া জাত-অজাত শত-সহস্ৰ শ্ৰেণীলৈ আঁহা নিৰ্দেশিছে।

পূৰ্ব ওচৰাটীৰ এক লেখত ল'বলগীয়া উক্ত শিক্ষানুষ্ঠান নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ ষষ্ঠ একতা সভাৰ ২০১৪-২০১৫ বৰ্ষৰ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদিকা পদত নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সোৱা আগবঢ়োৱাৰ যি সুযোগ প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন ছাৰ-বাইয়েট, বন্ধু-বান্ধৱী তথা অভ্যন্তৰীণলৈ এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে আঞ্চলিক ধৰণৰ আপন কৰিছো।

পৰিচালনা কৰি নিব পাৰো। মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বশ্ৰেণী উন্নতি কামনাৰ হকে আমি প্ৰতিটো শিশুতে নজৰ ৰাখিছো। গণতে বিভিন্ন সমস্যা সমাধানৰ ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়িছো। মোৰ দায়িত্বত আছিল ছাত্ৰীসকলৰ জিৰণি কোঠাটো। গতিকে মোৰ সামৰ্থ্য অনুযায়ী ছাৰ-বাইয়েটসকলৰ পৰামৰ্শৰ গণতে প্ৰাজ্ঞ সম্পাদিকা আৰু সাধাৰণ সম্পাদকৰ সহযোগে মোৰ দায়িত্ব আগবঢ়াই নিছো।

'বিদ্যালয় সত্ত্বে' আৰম্ভ হৈছিল ২৭ জানুৱাৰীৰ পৰা ৩০ জানুৱাৰীলৈ। 'বিদ্যালয় সত্ত্বে' তাৰিখ নিৰ্দ্ধাৰণ হোৱাৰ লগে লগে সকলোৰে মনত কিমান যে আনন্দ। ক্লাছ নহয়। সকলোৱে খেলা-ধূলা কৰিব। চাওঁতে চাওঁতে আহি পালে মহাবিদ্যালয় সত্ত্বে। সঁচাকৈয়ে বৰ ভাল লাগিল। পিছান সে আনন্দৰ দিন আছিল সেইদিনাকেই। ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ খেলসমূহ বৰ সুন্দৰভাৱে পৰিচালনা কৰিলো প্ৰাজ্ঞা ছাৰ-বাইয়েটসকলৰ সহায়ত। তেখেতসকলক ধিয়া ভাৱা ধৰণৰ আপন কৰিছো।

এনেদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো কামতে আগ-ভাগ লৈ সামৰ্থ্য অনুসৰি কাম-কাজৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছো। লাহে লাহে পোৱেইছিলি ঠিক হৈ গ'ল। কিছু মই ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাটো উলিয়াব লোৱাৰিলো। তাৰ বাবে মই দুঃখিত।

সদৌ শেহতে মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ভুল-ত্রুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইচ্ছাত সামৰণি মাৰিলো।

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভৱিষ্যতেন শুভ কামনাৰে —

নাৰেংগী আঞ্চলিক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

NARANGI ANCHALIK MAHAVIDYALAYA STUDENT'S UNION BODY & INCARGES, 2014-15

